

HA A SÓ MEGÍZETLENÜL

**a NÉVTELEN SZELLEM
tanítása
Eszter médium útján**

**Szerkesztette:
Vay Valéria**

**KIADJA:
a Magyar Szellemkutatók Társasága
Cleveland, Ohio, USA**

TARTALOMJEGYZÉK

(*)

AZ ALÁZATOSSÁG AZ ELSŐ AZ IGAZÁN BÖLCSEK ALAPERÉNYEI KÖZÖTT	5
A FEJLŐDÉS ÁLLOMÁSAI ÉS A KÉPZELŐDŐ „AKARNOKOK”	8
AZ ÖNÁLTATÓ GŐG, LÁTSZATOS JÓ: SZOMORÚ KÖVETKEZMÉNYEI	11
„SOKAN VANNAK A HIVATALOSAK, DE KEVESEN A VÁLASZTOTTAK ...”	13
A SAJÁT ELHATÁROZÁSBÓL VALÓ CSELEKEDTEK DÖNTŐ FONTOSSÁGA	16
KELL A SZENVEDÉS, MERT GYÓGYULÁST EREDMÉNYEZ	19
HA LIDÉRCFÉNYEK MIATT A MAGASABB ÉN ÁLDOZATI OLTÁRA ÜRES MARAD... ..	21
ÉLET A VILÁGFENNTARTÓ ESZME SZOLGÁLATÁBAN	24
AZ EGYETEMES IGAZSÁGHOZ KELL FOLYAMODNI	28
A BŰN ÚTJÁNAK JELLEMZŐI	31
ÁTMENETI ÉLETEK: TERHES KÜLDETÉSEK	34
SZABADAKARAT ÉS ÖNISMERET	38
TANULMÁNY A TÉVELYGÉSRŐL ÉS BŰNRŐL. „ADATIK ANNAK, AKINEK VAN, AKINEK PEDIG NINCSEN, AZ IS ELVÉTEG TŐLE, AMIVEL BÍRNI VÉL!”	40
MEDDIG TART A KÁRHOZAT?	44
TALÁLKOZNI KELL ISTENBEN:	48
A SZERETETBEN ÉS AZ IGAZSÁGBAN	48
A BELSŐ MEGVILÁGOSODÁS EREDMÉNYEI	52
AZ UTOLSÓ VACSORA AJÁNDÉKAI	55

ŐRÁLLÓK ISTEN SZENT TÖRVÉNYÉNEK FRIGYLÁDÁJA MELLETT	59
ÚT AZ ÖRÖK KÁRHOZATBA: A GÖG	61
SZELLEMEK ÉS EMBEREK EGYÜTTMUNKÁLKODÁSÁNAK NAGYON MEGGONDOLANDÓ VÁLTOZATAI	64
A GYÜLEKEZETEK TEHERTÉTELEIRŐL: AKIK KÉT PALLÓN JÁRNAK	66
BESZÉLGETÉS FONTOS DOLGOKRÓL.....	67
A KÖZÖS SZERETET HATALMÁRÓL	70
AZ „ÁLKEGYESKEDÉS” VESZEDELMEI.....	72
AZ „ÉLETCSATORNA” ÉS A TENGER TÖRVÉNYE..	73
NE ÍTÉLJ, HOGY NE ÍTÉLTESSÉL!	75
A DOGMA MÉLTÓSÁGA.....	77
A FÖLDI ÉLET NAGY ÉRTÉK.....	79
MINDENKINEK KÉSZÜLNIE KELL A NAGY VIZSGÁRA.....	83
A FÖLDÖN MINDENKINEK VALLÁST KELL TENNIE ÖNMAGA FELŐL.....	86
AZ EMBERI LÉLEK LÉTSZÜKSÉGLETE - ISTEN SZERETET	90
AZ ÖNISMERET ÚTJÁN: ISTEN FELÉ	93
BESZÉLGETÉS A VÁNDORÚTRÓL	97
BEPILLANTÁS KRISZTUS NAGY, MEGVÁLTÓI MUNKÁJÁBA	98
A LEGBENSŐBB LELKI ÉRZÉSEK HATÁSA	102
A GYENGE LÉLEK KÍSÉRTÉSE	103
AMI AZ EMBERT ÖNISMERETRE NEVELI	107
AZ ÖNMAGÁT FOLYTON MEGÚJÍTÓ BOLDOGÍTÓ ÉLETÁRAM	110
ÚRVACSORA.....	113
BESZÉLGETÉS	137

NE HAZUDJATOK!	138
NEHÉZ ŐRHELYEK NAGY FELADATAI.....	139
„JÖJJÖN EL A TE ORSZÁGOD!”	141
A HALÁL FELDOLGOZÓ MŰHELYÉRŐL	145
A JÖVŐ SZÁZADRÓL	147
SEMMIT SEM JÓ TÚLSÁGOSAN AKARNI	149
„AKI MAGÁT FELMAGASZTALJA ...”	151
AZ ISTENI LÉLEKTŐL ÁTSUGÁRZOTT SZERETET IRÁNYÍTÓ SZEREPE	154
AZ IGAZSÁG A SZERETET VÉDŐBURKA	159
A HIT VILÁGOSSÁGÁNAK JELENTŐSÉGE.....	161
A LEGSÖTÉTEBB BŰN ÉS KÖVETKEZMÉNYEI ...	165
AZ „ARATÓMUNKÁSOK”: VÉGGZENDŐ FELADATAIKRÓL.....	169
A KIKUTATHATATLAN NAGY TITOK: AZ ISTENI LÉNYEG	172
AZ ÉLET CÉLJA ÉS A NEHÉZ PRÓBÁT ÉLŐ EMBERISÉG.....	175
CSELEKEDETEK ÉS KÖVETKEZMÉNYEIK. A TUDATOS „ÉN”	178
A „MEGSZÁLLTSÁGI ESET” GYÓGYÍTÁSÁHOZ	181
BESZÉLGETÉS	183
ESZTER SZÜLETÉSNAPJÁRA...	184

AZ ALÁZATOSSÁG AZ ELSŐ AZ IGAZÁN BÖLCSEK ALAPERÉNYEI KÖZÖTT(*)

1947. április 17.

Már az Úr Jézus nevében itt vagyok, gyermekem. Igen, dicséretre méltóan cselekedtél, hogy ilyen időben hozzákezdted az íráshoz, annál is inkább megdicsérlek, mert most már szeretnék egészen komoly munkához fogni.

Tudom, hogy milyen az ember, hiszen nincs egy sem, akinek a lelkét ne lehetne keresztüllátni, de éppen azért van a földi élet próbák sorozatául adva, hogy ezeken keresztül tapasztalatokat szerezhessen a lélek, és mindent a maga okulására használhasson fel. Mindent meg kell próbálni, és mindenből ki kell vonni azokat, amit az ő javulására és tökéletesedésére fel tud használni.

Mindent előtökbe adtam annak idején: hogy meg lesztek ti is próbálva, mennyi az igazi érték az összesség lelkében is. Mennyi az a magát felajánló szent odaadás, az igaz eszme szolgálatára. És ha ez meg is van ugyan, de kis mértékben csak, akkor nem lesz elég erős az együttes sem ahhoz, hogy megállja a helyét. Mint ahogyan nem állta meg a helyét a régi sem. Az emberek nem szeretnek előre nézni, hanem nagy előszeretettel hasonlítják magukat össze elődeikkel. És sokszor azoknak kisebb eredményeihez mérik a maguk látszólag nagyobb eredményeit, melyek nem mindig az ő egyéni munkájuknak kiváltságáról tesznek bizonyosságot, hanem a megindított lendületnek a célhoz érését mutatják, melyet az elődök indítottak meg, azok irányítottak, de az utódok idejében futottak be a célhoz.

Azonban nagyon sokszor oda kellene állniuk az utódoknak, és az utat egyengetve biztosítani kellene azt a célbaérkezést, melyért az egész ügy megindult. De sokszor az elbizakodott utódok lanyhasága miatt kisebb az eredmény, mint azt a nekilendülés erejéből várni lehetett volna. Azért minden egyes léleknek ki kell vennie részét a munkából, az pedig csak úgy lehet, ha tudja is, hogy mit és hogyan kell végeznie. Tehát előbb tanulnia kell, hogy valamit tudjon.

Talán mondanom sem kell azt, hogy a földi ember élete csak nagyon kezdetleges kis szárnypróbálgatás a szellemi életben való

haladáshoz. Mert még ha itt olyan nagy eredményeket tud is felmutatni, alig hogy különbséget tud tenni az egész jó és a nem jó között, elméleteket állít fel, melyekbe, ha csak egy kis hiba csúszik is bele, már vagy lefelé vezet az emberek gondolkozását, vagy a jobbik esetben zsákutcába viszi, ahonnan nagy ütközések árán szabadulhat csak meg. Ez nemcsak a világi okoskodóknál van így, hanem különösen nagy számban a vallások bölcseleinél is. Ezek tévedései már messze kiható nagy eltéréseket hoznak létre, amiket sokszor csak akkor vesznek észre az ő okoskodásuk útján haladó lelkek, amikor a célt majdnem megközelítették.

Nem olyan könnyű a tévelygésekbe és bűnökbe belegyökerezett léleknek a földi élet próbáin keresztül átdolgozni magát, ha még olyan sokat tud is a szellemek világáról, ha az erények legkisebbjét, az alázatosságot nem tudta megszerezni. Azt az igazi alázatosságot, mely a lélek benső világában úgyszólván rendet tart fenn. Minden érzést szabályoz, a vágyakat és törekvéseket a legszentebb célok szolgálatába állítja. A lélek egyensúlyi helyzetét igazgatja. A jól számoló gazda szerepét tölti be. **Az alázatosság, bár nagyon mellőzött és egyáltalán nem csillogó az erények között, de az igazán bölcsek alaperényei között az első helyen áll.** Csak ezzel az erénnyel lehet a szent célt a legrövidebb úton megközelíteni. Az alázatosság fedi fel és mutatja meg a lélek valódi állapotát, az tereli a figyelmet rá azokra a fogyatékoságokra, melyek miatt oly sok megaláztatást kell az embernek elszenvednie. Az alázatosság mutatja meg a hibákat, tévedéseket és bűnöket a léleknek önmagában, melyek mind kifelé, mind befelé rossz eredményeket hoznak létre. A belátás és beismerés alázatosság nélkül nem jöhet létre, ennél fogva sem megbánás, sem bűnbocsánat nem jöhet létre. Ha pedig az ember nem tudja a bűnbocsánatot elnyerni, - megmarad az ő bűneinek rabságában, és kénytelen bűneinek következményeit elszenvedni, mert nem szabadíthatja meg attól senki és semmi. Akkor hiába hitte azt, hogy megbocsátatnak az ő bűnei, mert ha újra elköveti, akkor még szorosabb kapcsolatot létesít vele, mint azelőtt.

Az ember nehezen tanul, mert gögijénél fogva hamar elhiszi, hogy ő már tud mindent, és felesleges tovább tanulnia. Azért jönnek

azok a kikerülhetetlen szenvedések, melyek a lélek mélyébe vágják körmeiket, és úgy tépik ki azokat az elferdült érzéseket és törekvéseket, melyeknek célhoz érése nem az óhajtott beteljesülést, hanem a szenvedést hozta létre. Mindez pedig nem más, mint a lélek helytelen irányú törekvésének és erő kifejtésének a következménye.

Akiket ezeknek a helytelen irányban való törekvéseknek a következményei felébresztettek abból a kábulatból, melyet a bűn vont lelki tájékozó képességükre, és azok a hasonlóban megtalálták testvéreiknek és barátaiknak a társaságát, azoknak kötelességeik vannak azzal a megismert igazsággal és egymással szemben, mert megbízatásnak a szolgálatába léptek.

Ebben a megbízatásban az átlagból való fokozati kiemelkedés van ajándékkul előlegezve, azután pedig az elvégzett munka után az eredmények személy szerinti elosztása, kinek-kinek a maga szorgalma és haladása szerint. De a tanulás, az önmagán végzett munka eredménye a vezető és irányító ebben.

Ezt senki önmaga meg nem bírálhatja, a látszateredmények szerint sem lehet megismerni, mert a látszatos sikerek is lehetnek a káprázat játéka, hanem az igazságnak lelke ítéli meg, és adja oda az igazi eredményt.

Senkit nem lehet és nem szabad erre a szent elhívásnak a szolgálatára kényszeríteni, mert annak magából a lélekből való odaadás örömeiből kell feltörnie. De ha ez a tűz kezd kialudni a lélekből, és a világ formái, jelenségei élénkebb figyelmet keltenek, akkor az a közvetlen kapcsolat is kezd lazulni, és az az áldás, az a védelem és az a lelki emelkedés megáll. Mert az ember maga mozgatja meg azokat az erőket, melyekkel kapcsolódva az isteni segítséget magához vonzhatja. Mert az Úr mondja: „Kérjétek és adatik néktek, zörgessetek és megnyitvatik néktek!” (Máté 7:7)

Aki nem kér, nem kap, aki nem zörget, az kívül marad. De szomorú dolog elindulni, és semmit sem kapni az úton, megismerni a célt, a rendeltetést, és kívül maradni. De majd erre mindenki rájön, sajnos sokan későn.

Most Isten veletek.

A FEJLŐDÉS ÁLLOMÁSAI ÉS A KÉPZELŐDŐ „AKAR- NOKOK” (*)

1947. április 24.

Már vártalak gyermekem és ma kevesebb dicsőre számíthat, mint a legutóbbi órán, de mivel mindent tudok, ami veled és körülöttem történik, így nem tehetek mást, mint veled érezve sietek téged vigasztalni és megnyugtatni, hogy minden háború és minden árvíz után a vizek és a kedélyek ismét visszatérnek a medrükbe és megnyugodva sietnek tovább a maguk pályáján.

Azért minden ilyen megrostálás után maradnak vissza mindenütt idegenszerű állapotok, és így a ti együttesetekben és künn a világban is felvetődik több olyan elintéznivaló kérdés, melyek vagy a túlzók lelkének nagyobb hullámveréseit akarják érvényre juttatni, vagy az egészen sekélyes és önző lelkek alacsony törekvéseit hajlandók elismerni, csak azért, hogy ezen az áron remélik a békességet elérni és biztosítani. Ezek a kényelmes lassúságra, közönyre és felületességre beállított természetű lelkek nagy szerepet játszanak az igazság kibontakozásának megakasztásában.

Mindenütt, ahol többféle emberből álló csoport verődik össze, egy erjedési folyamat indul meg, és csak amikor ez az erjedés megoldotta a belső értékek kiválasztását, azután kapcsolja az együvértartozókat egybe, és azután az ezekhez hasonló rokonérzéseket vonzza és tartja ezekhez az erősebb és értékekben nagyobb érzésekhez és törekvésekhez.

Az emberek nem szeretnek a természet munkájából maguknak példát meríteni, mert azt hiszik, hogy a természet gépies mozgásaiból már ők nem tanulhatnak, pedig mindennek, ami a szellemi világban végbemegy, annak tükörképét a természetes világban látják. Vannak olyan elemek, melyek sohasem vegyülnek, pedig hasonló állapotuk van, és mégsem lehet őket összeolvasztani, hogy egyet képezzenek. Nem vegyülnek, mert egészen ellentétes szellemi akarat, szellemi cél hozta létre azokat az erőket, melyeknek az anyagban való megjelenése azt az eredményt hozta létre.

De minden, ami volt, ami van, és ami lesz, az Istenben volt, és mindennek oda kell visszatérnie. Minden elvnek, minden célnak Istenben kell találkozni, és így mindennek fel kell oldódnia, fel

kell bomlani, hogy az isteni elv szerint új gondolatformában jelenhessen meg. Talán egy árnyalattal több világosságot, több igazságot kell kifejezésre juttatnia, mint előbbi állapotaiban, így talán tett egy lépést előre a fejlődés útján minden felbomlás után. Azok az elemek, melyek földi megjelenési formájukban még nem tudnak egyesülni, mert ellentétes erejükkel még más célt kell szolgálniuk, egy vagy két felbomlás és erjedés után már találhatnak rokon elemekre, melyekkel egyesülve új elemmé válnak, és már meg van az áthasonulási lehetőség. Ezeket nem az elemek szellemi törvénye találta fel, hanem egyszerűen a szellemi törvények kivetítődése tükröződik abban vissza.

Egyedül a szellem képes felfogni az isteni tulajdonságokat, egyedül a szellem értelme oly fénylő, hogy tudatos értelmét akarátában kifejezésre juttathatja. Az ember pedig lefokozott szellemi képességével nem ura a természet erőinek. Tehát ha nem ura, akkor szolgálja, mert az erők mérkőzésében nincs egyenlőség, ugyanis amíg minőségi különbségek vannak, addig egyenlőség nem lehet.

Tehát nem az ember uralkodik az erők felett, hanem az erők vezetik a fejlődés különböző állomásai felé, ahol új ismereteket nyerve, új erőforrásokat nyit meg részére a kegyelem. Ezeknek az erőknek felhasználásával betekinthez a magasabb igazságok eszményi világába, és lassan megkezdődik a lélekben is az erjedés. A bomlás érzések, vágyak, törekvések formájában fejeződik ki, melyek megoldják a régi formákat, és szabaddá teszik a lélek erőit, hogy azt a szellem a maga céljai szerint dolgozza fel. Amit a szellem feldolgozott, az már egy új világot, új életet jelent. De amit nem tudott feldolgozni az elfogadott eszményi igazság szerint, az még uralkodik felette és ezen a részen még kísértések vannak részére. És amikor itt van a próba, bizony elbukik. Alantas erői homályt vonnak szellemi szeméi elé, és nem képes felismerni a jobbat, az igazabbat, a bölcsebb lehetőséget, hanem lelkének túlságosan megerősödött természete lerombolja a helyes meglátás és belátás lehetőségeit. És vakon - az iránytól messze eltérve - rohan megvalósítani a cselekvések által lelkében szóhoz jutott érzéseit.

Ilyen hatalmas indító rugó az igazságot valamiképpen megismert lélekben a hiúság, a feltűnni vágyás és a szerényen meghúzódó hatni vágyás. Ez látszólag jelentéktelen kis gyengeség olyan alattomos támadásokra indítja az ilyen lelket, mely ellen nehezen lehet védekezni. Legkevésbé tud az, akinek lelki természetét képezi ez a felismerhetetlen, alattomos érzés, mert hiszen az ilyen természetű ember mindig a legjobbat akarja. Az ilyen mindig kész a tanáccsal, a figyelmeztetéssel, a megrovással, kész az ítélettel, a kritikával. Mindig mindenben tanítani, irányítani akar, és mind a közvetlen környezetét, mind az egész világot a maga képére és hasonlatosságára akarja átformálni. Ezek a képzelődő akarnokok, akik minden bölcsesség híjával nagy dolgok véghezvitelére éreznek magukban elhivatottságot.

Ez az igazságnak és jóságnak a köntösébe álcázott bűn több veszedelmet jelent a megtérésben lévő lelkek táborában, mint az igazságot tűzzel-vassal pusztító ellenség. Ezek hatalmas eszközök az ellentét kezében, mert hiúságukon keresztül nagyon nehezen tudnak beismeréshez jutni, és sokat magukkal rántanak a mélybe. A lélek természetében rejtőzködő ellentétes érzések és törekvések nehezen alakulnak át a tiszta eszmékhez, mert a külső formaságoknál megállnak a fejlődésben. Itt az első kísértő lehetőség áll előtte. A forma szerinti erényesnek látszó élet külszíne alatt a belső természet szeretné magát kiélni, de a látszat megóvására törekszik, így képződik ki egy külső én, mely a látszat szerint kifogástalan. És ebbe a belső természet is igyekszik beleilleszkedni, de éberén figyel minden kis lehetőségre, hogy magát összehasonlíthassa azokkal, akiket szigorúan megbírált és megítélt olyan dolgok miatt, melyeket sem nem érthet meg, sem annak jelentőségét felfogni nem tudja. Ezek az ítélkezők is kihívják maguk ellen a törvény szigorát, mert olyan erőket idéznek fel maguk ellen, melyekkel megküzdeni nem tudnak, és gyengeségük tudatára ébredve, a másik végletbe esnek, anélkül, hogy ismernék azt az okot, mellyel maguknak ilyen nem várt eredményt szereztek. Nem is szólva azokról, akik egyik lábukkal a szellemi úton, a másikkal a világ útján akarnak járni. Nagyon sokféle árnyalat van, akiket az Isten kegyelme szólított a megtérésre, és meg is értette a lélek. De mivel az életben nem könnyű igazi eredményt elérni,

így meglanyhul az igyekezetben, és megszokottá válik a gondolat. Nem válik élő hitté a hite, egyszerűen köntöst cserélt a lélek. Isten veletek.

AZ ÖNÁLTATÓ GŐG, LÁTSZATOS JÓ: SZOMORÚ KÖVETKEZMÉNYEI(*)

1947. május 1.

Már itt vagyok gyermekem az Úr Jézus nevében. Minden úgy volt jó, ahogyan azt Te megindítottad volna, ha a magad egyszerű emberi elgondolása szerint kezdted volna meg, mert nem minden emberrel lehet emberi módon beszélni. A bölcsesség és előrelátás hiányában csak a törvény kemény szavát értik meg az ilyenek, tehát az ilyen beszéd szerint kell velük szóba állni, mert az értelmetleneket még fel lehet világosítani tévedéseikről. De az értelmesekek, akik már ismerik az igazságot - és mégis ellene cselekszenek, mert a lelki természetük így diktálja nekik - ezeknek meg kell ismerniük azokat a következményeket, melyek megadják hibás érzéseikre a természetes feleletet.

Igen, mert ezt és így akarták, és akarják. Engesztelhetetlen gyűlöletre indította őket az irigység és gőg, mely önértékelésükben jutott kifejezésre. De Isten szent akaratával ez nem hasonulhat soha, és így nekik le kellett válni a gyümölcsöt termő ágról - éretlenül. Az eredményeket összegyűjtő Gondviselés Angyalai nem szedhetik fel őket most, mert éretlenek és férgesek.

Minden hívő léleknek szemléletes például szolgálnak ők, akik hittek, de megtérésig és beismerésig nem tudtak eljutni, mert megálltak a látszatos jó mellett. A látszatba nagyszerűen beleillesztették hibás lelküknek felszínre hozott elgondolásait és érzéseit, a látszatos jó leple alatt háborítatlanul fejlődött, és megerősödött lelkükben a gonosz, és már az diktálja minden megmozdulásaikat, persze az önáltató gőg védelme alatt. Mondhatom, hogy szomorú ezeknek sorsa, és mindazoké, akik beleavatkoznak az Isten végzéseibe, és embereknek, eszméknek sorsát keresztezik, feltartóztatják, és megakadályozzák a lelkek fejlődését a jóban és az igazban. Jobb félreállni az útból, mint küzdeni olyan gondolat

és akarat ellen, melyet nem ismer és teljes bizonyosságot nem nyerhet felőle.

Őket az ő nagy irigységük akkor is ellened hangolta volna, ha minden írásod rendben lett volna, mert az Egyesület sorsában már benne volt a kiválasztódás folyamata, de akkor sokkal simábban ment volna végbe a Te részedre, a munka nem szenvedett volna akkora kárt. De vigasztalódjál, mindenki megkapta és megkapja érdem szerint a maga lelki hibái, gyengéi és fogyatékoságai szerint ebből a nagy ütközésből a maga szenvedés-részét. De megkapja mindenki a maga hűségének, fejlettségének és az igazság mellett való kitartásának azt az eredményét is, melyet életek szenvedései és küzdelmei után is csak vágyakozva mert volna reményleni. A lélek szorgalmas kutatását az igazság után ilyen nagy jutalmakkal ajándékozza meg az isteni kegyelem. **Mert az igazság ismerete óriási kincs és tudomány a szellemi életben, és minden tudományok kulcsa ott, ahol millió és millió árnyalatokra bontva áll a szellem előtt az „Igazság”** - de az üdvösség kérdése mindig jobban távolodik a megoldástól, mert azt csak a Földön elfogadott és némileg megvalósított formában magával hozott igazsággal tudja a lélek felismerni és „megérezni”, hogy mi a teljes igazság. Azért az Úr Földre jövele, élete és halála megmérhetetlen nagy nyereségét képezi a Földön testesült szellemeknek, mert Ő azt az igazságot hozta, ami a legegyszerűbb, legérthetőbb, így legtáplálóbb a lélekre nézve. De aki ezeket megváltoztatja, és embereket félrevezet, vagy abból magának emberi dicsőséget, elsőbbséget, vagy anyagi gazdagságot szerez, vagy a maga személyes akaratát, vagy hibás vágyait akarja kiélni benne, az jobb lett volna, ha nem ismerte volna meg ezeket az igazságokat, mert ez vádolja, ez ítéli el, ha nincs is senki vádlója.

Bizony leesik, lejjebb sokkal, mint azok, akiket megtévesztett, de a tévedőknek is bizonytalanságokkal kell küzdeniük. Ezekből lesznek a hitetlenek, a kételkedők, a reménytelenek, akiknek nem sikerül semmi, mert homokra építkeznek, és a sors, a fejlődés szele mindig lerombolja építkezésüket. Ezek sokszor csalódnak, mert az igaz jóban nem tudnak hinni, mert fel sem ismerik, el sem fogadják, annyira bonyolult a lelki elképzelésük az igazról, a jóról. Aki pedig ezekre az igazságokra felfigyel és lelkének rezgései

szerint bele tud illeszkedni azokba, melyek az egész mindenség törvényét képezik, azok nem tévednek el sem itt a Földön, sem a szellemi életben. Azért az igazság felismerése nagy kincs és egyben értékmérője is az egyéni léleknek. Ez nektek is legyen mérlegetek, mert megmérhetitek ezzel azokat, hogy kik legyenek majd a ti utódaitok ebben az eszmében. Ez teljes mérleg marad hosszú időre utánad, kiket választott ki az Úr Szentlelke az igazság munkásainak. Isten veletek.

„SOKAN VANNAK A HIVATALOSAK, DE KEVESEN A VÁLASZTOTTAK ...” (*)

1947. május 8

Már vártalak az Úr Jézus nevében, gyermekem. Mindennek meg kell nyilatkozni az emberi lélekben, és mindennek vannak következményei, melyek vagy nyugalmat és bizonyos boldogságot, vagy helytelen és nemkívánatos eredményeket hoznak létre. Ez éppen a földi élet nagy nyeresége, hogy az ember megismerheti azokat az indítórugókat, melyek az emberi időleges életben olyan vágyakat és törekvéseket hoztak a szellem elé, melyeknek engedve felismerheti az eredményről, hogy azok jók - az isteni törvénnyel egyezők - vagy az Isten törvényével ellenkezők. Ha nem olvadnak bele az isteni törvényekbe, akkor azok vagy részben - vagy egészen elvetendőek.

Ha a lélek nem ismeri fel, vagy nem akarja felismerni azokat az érzéseket és törekvéseket, melyek elütnek az isteni törvénytől, és mindig újabb mentségeket keres és talál hibás irányának takargatására, akkor abban a fokban találja szembe magát az igazság törvényével, amely fokig téves törekvéseit érvényesíteni igyekszik. Ez pedig kérlelhetetlen és megvesztegethetetlen következetességgel állja útját minden olyan további törekvéseknek, melyek az egyéni lélek kilengéseit érvényesítik. Azért vannak kényszerhelyzetekbe állított életek, hogy megkaphassa minden lélek a maga fejlődéséhez azt a tanítást, melyre szüksége van.

Ez is a kegyelemnek bölcs előrehaladással kipontozott törvénye, hogy messze el ne tévedjen az ember attól az iránytól, mely az ő lelkének egyéni sorsát képezi. Ha mindannak ellenére eltér földi

próbaéletében, akkor minden tévedése lelkének bizonyos részét lefoglalja, és azon a hibás részen - ahogyan nem tudott földi életében beleilleszkedni az igazság és szeretet törvényébe, úgy - nem tud a test levetése után beletalálni a békesség és boldogság állapotába, mégpedig azért nem, mert a lélek természete beteg, nem bírja az igazság lélekfejlesztő és erősítő atmoszféráját.

Kénytelen a saját hibáival, tévedéseivel, bűneivel hasonlók világát felkeresni, és ott azokkal együtt élni. Ezek kénytelenek egymás tévedéseinek, bűneinek következményeit elszenvedni, hogy saját bűneiket és tévedéseiket egymásban szemlélhessék, és egyben megirtózva azoktól, szabadulni igyekezzenek tőle. Ezt természetesen a szenvedések és gyötrelmek nagy mennyisége előzi meg. Amikor a kegyelem az ilyen lélek részére elhozza a próbaélet lehetőségét a Földön, nagy feloldódás és szabadulás érzése tölti el, hogy a hasonlók világát elhagyhatta.

Sok esetben szép eredményeket ér el az ilyen felszabadult lélek a testben, mert ha a hibát nem is teljesen, de nagy részben mégis maga mögött hagyta, és ha több sikeres próbát átélt, az isteni kegyelem hatalmas erőforrásokat nyitott meg számára, mind a jelenben, mind a jövőre nézve. És most jutott el a lélek a boldog pihenés és megnyugvás állapotába, ahol a beteg még gyógyulásra szoruló hibás részeit bekötözi az isteni irgalom, amíg a lélek megerősödve új munkához láthat.

A megismerés nagy kincse a léleknek, mert nem járja vakon a földi élet ezer akadályokkal telehintett útjait, mert világossága van, és nem lép vigyázatlanul előre, hogy a sátán előre elkészített vermeibe zuhanjon. Értem én ezalatt nem a névleges külsőségekben rejlő megtérést, hanem a legbenső lelkiismeret megvilágosodását. Nem azokat, akik kikapnak egy ígét az Úr megtisztító és felemelő örökértékű igazságaiból, és azzal hadakoznak, hogy a náluknál igazabbakat, jobbakat megköttözzék és lehetetlenné tegyék vele, mert az ilyeneknek jobb volna, ha nem ismernék az igazságot. Hanem értem én ezalatt azt a megtérést, aki nem másokon, hanem önmaga hibás természetének megjavításán akar munkálkodni. - „Mert sokan vannak a hivatalosak, de kevesen a választottak.”

Az isteni szeretet kimeríthetetlen és bőséges forrása a boldogításnak. Ő minden gyermekét szeretettel hívja és vonzza magához, de a „tudás fájának” gyümölcse minden lelket, minden külön ismeret megszerzésével kísértetbe visz. Mert a hibás emberi lélek részére nagyon is kívánatos az Isten szeretete és kegyelme, az isteni hosszútűrés is rokonszenves, mert úgy hiszi és reméli, hogy valamiképpen mégis megszerzi ezt a kegyelmet, és az üdvösség birtokába juthat az ő hibáinak és gyengeségeinek elhagyása nélkül is. Ezer és ezerféle megoldást talál ki az ő emberi tudásával, ezer és ezerféle lehetőségek feltárásával igyekszik boldogítani magát és embertársait, csak egyéni gögijét ne kelljen feláldoznia, beismernie, hogy bukott és gyenge az igaz jónak megvalósításához.

A tudásban sok próba és sok elbukás rejlik. Minden tudáshoz nagyobb és nagyobb alázatosság szükséges, hogy meg tudjon állni az ember a kísértések nagy viharában, mert nehogy az higgye valaki, hogy a szellemi igazságok ismeretével biztosíthatja az üdvösséget magának. Nem! A nagyobb világosság, nagyobb felelősség, mert az ismeret kötelez!

És úgy tudjon valaki valamely igazságot, hogy azzal életet teremtsen - Istennek tetsző életet - nem pedig öljön, vagy megutálttá tegye a tudatlan emberek előtt az Isten igazságát.

Tehát nem olyan könnyű és felelőtlen élet az ismeret világosságában élni, mint azt sokan gondolják. Nem lehet az isteni igazsággal csak kiegyezni, hanem azt meg kell valósítani az embernek önmagában, mert lehetnek nagy és ragyogó erényei az embernek, de ha elmerül az ember a saját erényeinek szemlélésébe, mint egy mennyei színekben pompázó virágcsodában gyönyörködve, nem veszi észre, amikor egy kis mérges kígyó odacsúszik, és halálos sebet ejt azon, aki nem volt eléggé elővigyázatos és körültekintő a veszedelemmel szemben.

Így volt ez egészen a múltban és így van ez ma is. A szellemi igazságok kutatója és ismerője a tudás fájának eddig ismeretlen ágáról szakított, és azt hiszik sokan, hogy magával az ismerettel már mindent megnyertek. Igen, de csak akkor, ha annak a gyümölcsnek a tápláló nedveit a saját lelkében feldolgozta és eggyé lett vele.

Most Isten veletek.

A SAJÁT ELHATÁROZÁSBÓL VALÓ CSELEKEDETEK DÖNTŐ FONTOSSÁGA(*)

1947. május 22.

Már itt vagyok az Úr Jézus nevében, gyermekem. Nem tesz semmit, ez még most hadd töltse kedvét a maga idejében, mert a tökéletlenségben vergődő emberi lélek örül a pillanatnyi látszólagos sikernek, mely, mint a színes szappanbuborék egy másodpercig elkápráztatja, de a következő pillanatban már minden káprázatával és dicsőségével semmivé lesz, csak az emléke marad kis, rövid pillanatokig. Még törekszik a lélek hasonló káprázatba ringatni magát, de csak nagyon ritkán tudja az ilyen lehetőségeket eltalálni.

Egyszer mindent meg lehet próbálni, de mindenből le kell vonni a tanulságot. És az okos lélek le is vonja mindazokat a tanulságokat, melyek az ő létének fennmaradásához szükségesek. Mert gondolkozásával meg kell találnia azokat az okokat, amelyek boldog, vagy boldogtalan állapotait okozták. Az élet nagy kincs, melyet lehet jól és hasznosan felhasználni, határtalan nagy tőkét lehet belőle gyűjteni, melynek kamataiból boldog pihenést és az örömök láncolatát tudja a maga részére megteremteni. De ugyanúgy a vég nélküli szenvedések és gyötrelmeknek is elvetheti a magvát. Mert a testöltéseknek a sorozatával nem találja meg állapotának megváltoztatásához azokat a lehetőségeket, melyek kivezethetik őt a szenvedésekből, mert ezek a lehetőségek nem kívül vannak, hanem a lélek legbensőbb természetében. Minél érzékenyebben veszi tudomásul az ember azokat a lelki hatásokat, melyekben részt kell vennie, annál mélyebb nyomokat hagynak ezek az érzelmi világában, és az értelmével kutatni kezdi azokat az okokat, melyek fájdalmakat okoztak, hogy azokat elkerülhesse. De nagyobb mohósággal keresi azokat a lehetőségeket, melyek a kívánatos dolgokat hozzák közelebb hozzá. Azért sokszor megfélekedzik az elővigyázatról és óvatosságról, vakon be-

leveti magát a földi élet örömeit sejtető lehetőségeibe, és megbzött lélekkel, csalódva, elégedetlenül tér vissza a szellemi életbe.

Nagyon szomorú visszatérés ez, de még szomorúbb a folytatása ennek az életnek. A bizonytalanság, a nyugtalanság, a reménytelenség nagy súllyal nehezedik a lélekre, mert sorsának, állapotának megváltoztatását nem látja sehol. A halál lehetősége, mint egyetlen megoldás is eltűnt kutató szemei elől. Az idő és tér fogalma megszűnt számára, mert világa, a saját és hasonló lelkek kivetítése képezik világaikat. Ezek önmaguknál szebb, jobb és igazabb világot nem érzékelnek maguk körül. Ezekbe az állapotokba nem nagyon kíváncsiak az emberek lelkei visszatérni, ha a kegyelem utat nyitott számukra a testöltéssel a földi világba.

De a földi élettel nem a test ajándéka a legnagyobb, hanem az a világosság és az a tájékozódó képesség, mellyel a lélek felismerve szenvedéseinek okát: a bűnt, felismeri a jobbat, az igazabbat, és saját elhatározásából a jobbat és igazabbat választja, abban kiképezi magát és - jó és igaz emberré lesz. Ezzel a kegyelemmel fel emeltetik a jobbak és igazabbak világába, hogy ott a jónak és igaznak áldásaiban részesüljön. Ez az állapotváltozás nem okvetlen szükséges, hogy a halál után válják valósággá az ember részére. Már a földi életben érezteti hatását lelki átváltozása.

Sorsfordulatoknál, kisebb-nagyobb betegségekből való felgyógyulásoknál, nagy tömegek okozati törvényének kiteljesedései alkalmával, külön kegyelmi elbánásban részesíti ezeket a „természettörvény”. Felment, megbocsát, elnéz, és kiegyenlít helyette a kegyelem, annak a jónak, annak az igaznak hatóereje, melyet elfogadott, melynek szolgálatába szegődött. Mert szolgálni kell az embernek, akár jónak, akár a rossznak, mert elvek kormányozzák a világot. Elvek, melyek vagy felemelnek, vagy levonznak a mélységbe. Cselekedni kell vagy jót, vagy rosszat.

Ki-ki az ő lelke tárházából hoz elő boldogságot és megelégedést teremtő érzéseket és gondolatokat, vagy fájdalmakat, szenvedéseket, csalódást okozó érzéseket és gondolatokat, melyek cselekedetekben valósulnak meg. Az ember pedig felelős cselekedeteiért az igazság törvényének. Mert amit cselekszik az ember, az ő,

az az ő világa, amit ezekkel a cselekedetekkel megteremt. A hamis, kétszínű lélek nem élvezheti az őszinteség bizalmat keltő biztonságát. A kegyetlen nem találhat enyhületet. A könyörtelen, bosszúálló nem nyerhet irgalmasságot. A makacsul szigorú lélek, a hajthatatlan ugyanazzal találja magát szemben. Tehát senkinek nincs oka a Földön az elbizakodásra, mert ha az egyik nem is található fel a lélekben, ott van a másik, ha nem is a legszembetűnőbb formában, de bizonyos árnyalatban ott húzódik meg a lélek rejtett redőiben.

Minden félremagyarázása a jónak, minden elferdítése az igazságnak, minden mohó kapzsisága az önzésnek, minden visszaélés a szeretettel és az alázatossággal, ott áll a lélek világában vádolóan az igazság törvénye előtt. Mert ha nincs is senki, aki vádoljon rajtad kívül, az önmagad lelke megmásíthatatlanul magán hordozza bűneinek következményeit. Nem az Isten kárhozzat ezért, hanem maga a bűn, mely az isteni törvénnyel ellenkezik.

Az isteni törvény bőkezűen ajándékozza a boldogságot, a békeséget, de a bűn eltolja magától, mert az ellentét elve szerinti boldogítást kívánja elérni. Ez a tévedés. A tévedés bölcsesség és tudás nélkül akarja az isteni hatalmat gyakorolni. A tévedés nem képes tökéletes jót teremteni, csak a jónak utánzatát mutatja. Az utánzat pedig hiányérzetet kelt a lélekben. Ez a hiány - mint a dolgok árnyéka - úgy követ minden Isten törvényével ellenkező cselekedetet eredményképpen. Ha rövid időre elhalkul is a lélekben a valóságos, az igaz jó utáni vágyódás követelőzése, de amikor letelik a próba ideje a vezeklés útján, sóvárogva nyújtja ki kezét a szegényes, de valódi értékek után.

A tévedés helyrehozható, kiegyenlíthető a földi életben, ha felismeri téves elgondolásainak, hibás megállapításainak káros következményeit az ember. Felismerésének folyamányaként beismeri hibáját, és megbánva tévedéseit, igyekszik jóvátenni, azaz a rossz következményeket megsemmisíteni, és jóval akarja helyettesíteni. Ha ez nem következik be, hanem a tévedés mellett a rossz következmények szemlélése után is kitart, mert önzése, vagy gőgje úgy diktálja, ez már nem tévedés, hanem bűn, és ha kitart mellette, akkor megátalkodottá válik. A megátalkodás már ítélet

önmaga felett. Az ellentét elve ez, és az ellentét ki van zárva Isten világból. A bűn bünteti önmagát a következményekben.

Krisztus, a mi Urunk a bűnhődő életek sötétségébe és reménytelenségébe lejött értünk, hogy megmutassa a kivezető utat. A kegyelemidők végéhez közeledik a Föld. A rajta élők kemény harcot vívnak ellene, mert az ellentéteszme hamis boldogsággal és könnyen megszerezhető örömmel bíztatja őket, csak le kell érte nyúlni az iszapba. De akit a sokadalom nem tud magával sodorni, aki időben felismeri a veszedelmet, és kiválik a „sok” közül, azt megtartja az Úr az úton, hogy el ne vesszen, és a mélységbe ne zuhanjon. Az evangélium az Isten hazahívó szava. A széles úton tévelygők visszaterelésére van adva a szellemek megjelenése, akik az út vége felé megmutatják a mélységet, ahonnan nincs már visszatérés.

Isten veletek.

KELL A SZENVEDÉS, MERT GYÓGYULÁST EREDMÉNYEZ

1947. június 16.

Már nagyon régen nem beszéltem veled, gyermekem. Igen, én mindent tudok, ami a te környezetekben történik. Nem lehet az úgy, mint azt ti, emberek gondoljátok, és felületes ismeretekkel elképzelték. Semmit nem akadályozhatunk meg a történések világában, mert mindennek ki kell teljesednie, ami jó, vagy rossz a lélekben a felszínre törekszik, hogy következményeiben megismerhesse az ember elgondolásainak és cselekedeteinek helyes, vagy helytelen voltát. Mert minden hasonmásra törekszik, ha öntudatlanul is, de a lélek az irányt és az eszközöket nem tudja felismerni. Ebből származnak az ütközések, a csalódások és a szenvedések végeláthatatlan sorozatai, melyeknek rossz hatásait kitölti az egész természetes világra az az életáram, melybe belehullanak mindazok a történések, amelyekkel az emberi lelkek megtöltik a maguk életét.

A hatások sokszor csak a későbbi folyamatok során kapcsolódnak egymáshoz, hogy kiteljesedve a fizikai világban vegyék körül

mind az egyeseket, mind a csoportokat. A felébredt lélek figyelemmel szemléli mindazokat az okozatokat, melyek kellemetlen és szenvedtető hatásukkal az életet nehezé és elviselhetetlenné teszik, és csakhamar felismeri - minden különösebb tanulmány nélkül - azt az okot, mely az okozatot eredményezte.

Ha felismerte az okot, teljes figyelmével és jóakarásával igyekszik az okot megszüntetni. Az ok mindig a téves irány követése, mert az ember önző, és mindig önmagából indul ki, nemcsak az anyagi téren, - mert ez csak a lelki természetének kivetítődése - hanem elsősorban a lelkiekben. Hányszor feláldozza az ember az anyagit, csakhogy a hibás természetének érvényesülést szerezhesen. Nem az ad sokat, aki anyagi értékeket ajándékoz; hanem az, aki önmagát meg tudja tagadni, hogy az igazság érvényesülhessen. Mivel ezt a legritkább esetben tudja az ember valósággá tenni az életében, tehát segítségére jön a természettörvény, és abban kell szenvednie, amiben elbukott.

Az igazságtalanságban megtanulja az igazságot, mert amíg igazságban él, addig nem érzi a hiányt. Amíg nem fáj valami, addig nem keres gyógyulást az ember. Tehát kell a szenvedés, mert gyógyulást eredményez. A megtévedt szellemeket kizárta az isteni törvény a paradicsomból. A bűnhódések világában nagy szenvedések árán sok hiábavaló kísérletek után ismerték fel azt, hogy nem jó volt az irány, melyet követtek. Tehát új irányt mutatott nekik az isteni kegyelem, és - ebben az irányban, aki haladott, annak mindig gazdagabb eredmények jutottak osztályrészül.

Én is azt mondom, hogy aki nem tartja tekintetét folyton az igazi irányt mutató testté lett „igén”, az hamar félrecsúszik az egyenes útról. A következmények mutatják meg a tévedést, ha azt időben fel nem tudja ismerni az ember. Az úgynevezett „jó”-ban éppen úgy eltévedhet a lélek, mint a rosszban, mert ha avatatlanul nyúl bele azokba a lehetőségekbe, melyek előtte állnak, hogyan tud megkülönböztetni? - Nem! Az ember ne akarjon felettébb és sokat, ne akarjon botorul a végzet elébe állni, mert a végzet elé még az isteni kegyelemtenyező vezetői is ritkán gördítenek akadályt, amikor a pohár betelik. Mert az igazság ereje, ha néha kegyetlennek látszik is, de eredményeiben mindig a jót juttatja érvényre.

Bármilyen zavarosnak látszik is a mindenkori jelenben az egyénnek és a csoportoknak sorsa, bármilyen nagynak látszik a káosz a látható világban, a láthatatlanban már elrendeződött minden, mert az érzések és gondolatok a maguk helyére vonzattak. A jó Isten mindent nagyon helyesen és bölcsen rendelt el felőlünk, mielőtt azt mi tudtuk volna. Azért bízátok Őrá magatokat, és imádkozva várjátok az Ő kegyelmét, mert irgalmaz, akinek irgalmaz. Ő tudja miért, és ha a végzetet nem tartóztatja fel, azt is tudja Ő, hogy miért, de mindenképpen a legjobbat adja, kinek-kinek a maga egyéni természetéhez. Aki ezt megérti és átérzi, az nagyobbat nyert, mintha az egész világot megkapta volna, mert egész közel jutott az Isten Szentlelkéhez.

Most Isten veletek.

HA LIDÉRCFÉNYEK MIATT A MAGASABB ÉN ÁLDOZATI OLTÁRA ÜRES MARAD... (*)

1947. június 19.

Már vártalak gyermekem az Úr Jézus nevében. Minden meglesz idejében, de arra még kicsit várni kell, de lehetett volna, ha Pali idejében megérti az én szavaim mélyebb értelmét, nagyon sok fájdalomtól és lelki gyötrelemtől megkímélhette volna magát és tégedet. Az ember nagyon tompa lelki érzékszerveivel akarja a mennyei dolgokat is rövid idő alatt áttekinteni, és amikor valamit egy kicsit felfogott, akkor már azt hiszi, hogy mindent tud.

Ez a nagy tévedése azután beleviszi a legkuszáltabb állapotokba, a szellemi dolgokat az anyagban akarja érvényesíteni, az anyagi dolgokat pedig felmagasztalja, és szellemi értékei fölé helyezi. Mivel ezek a fogalmak a lélekben teljesen összevisszaságban vannak, nem képes tájékozódni a jó és rossz között, a helyes és helytelen között.

Ez történt vele is, mint annyi sok mással, akik földi értelmükkel akarják a mennyei dolgokat megérteni. Az egyéni elgondolás durva meghatározásai az érzések finom szárait a földi merev formák hatásai közé szorították, és itt elvesztették felfelé törekvő, növekedési képességeiket. A hit finom rezgései, melyek az életnek minden megnyilatkozásaiban keresik a bizonyosságot, az

igazság rendíthetetlen alapjait, hogy minden szépbe, jóba és boldogítóba beletapadhassanak és így felvehessék a harcot a múlandóság hatalmával. Ezek a rezgések beletapadtak ugyanazokba a bizonyosságokba, melyeket az élet útjára ajándékképpen adott a kegyelem, de gyengén, és így az anyagvilág látszatos igazságai, mint lidércfények időnkint elvonták figyelmét a tisztán szellemi igazságoktól, és ilyenkor üres maradt a magasabb én áldozati oltára a lélekben. Ezekben az állapotokban hozzáférhetetlenné vált a szellemibb szférák behatásai részére.

Ezek voltak azok az idők, amikor te is idegennek érezted magad a közelében, és ezért vele együtt te sem szívesen kerested a szellemi világgal a kapcsolatot. Az ő részére is bizonyos számkivettséget jelentettek ezek az állapotok. De amíg ez a természete fel nem oldódott, addig nem tudott urává lenni a magasabb énje az alsóbb természetnek. Az ilyen állapotok mindig nagy szellemi és lelki eltávolodást hoztak létre közöttetek. Ezekbe az eltávolodtságokba tudott az ellentét olyan ékeket elhelyezni, ami bizalmatlanságot, félelmet és zárkózottságot okozott mindkettő lelkében. Ez a legveszélyesebb tünete azoknak az egymástól való különüléseknek lélekben, melyek az összekapcsoltakat végérvényesen elválasztják, hogy ne jöhessen létre és a megvalósulásig ne juthasson el az isteni akarat.

Ti lélek szerint nagyon alkalmas továbbvivői, vezető szálai voltak a múlt és a jövő áthidalásához. De ez az emberi természetben megnyilatkozási lehetőséghez jutott hibás lelki hajlam időközönként felduzzadva útját állta a felfelé fejlesztő folyamatnak, mely kiteríti a normális - úgynevezett megírott - sors kivágott útvjáról, és emeli fel a magasság felé. Hogy ne kelljen többé az alacsonyabb szolgálatában egy kapocsnak, egy számnak, vagy csak egy láncszemnek lenni többé. Hanem az Isten lelkétől átítatott egyéni lélek, a maga sajátos, de kiteljesedett lelki természetének a megnyilatkozása szerint, a tökéletes „én” felveheti az egyetemes munkát, és beleilleszkedve a nagy egésznek egy valóságos részévé válik.

Azért mondom én, hogy nagy mennyei gazdagságnak, beteljesedett ígéretnek boldog várományosai vagytok mindannyian, akik

az utolsó időkben levetkőzve minden régen felszedett lelki tévelygéseiteket, magatokat átadva a lélekformáló isteni igazságnak, felveszitek a munkát önmagatok alacsonyrendű lelki természetével. Azután pedig széthintve az ígét magatok körül, megmutatjátok annak ható és újjáteremtő erejét a ti életetekben, azokkal a cselekedeteitekkel, melyekkel az „élet” kérdéseire feleletet adtok. Igen, ez a fontos. Tanulni és cselekedni azok szerint a törvények szerint, melyek az emberi lélek boldogulására adattak. Minden egyes valósággá tett isteni igazság a lélekben nagy átalakulást, tisztulást, az értelem megvilágosulását, az érzelem színebbé, tartalmasabbá válását eredményezi. Új képességek kifejlődését és a lélek elmélyülését hozza létre. Ez nem történik máriólholnapra, de minden nap gazdagabban térhet meg az alvásból felébredve az ember. Ezeknek hiánya volt az az akadály, mely nem engedte előre a fényben azt a lelket, hogy többet és jobban láthasson abból a nagy titokzatos szépből és jóból, mely közvetlen előtte állt. Nem ő egyedül járt így, sokan vannak, akik még meszszebbről szemlélik majd azokat az elmulasztott jó alkalmakat, melyeket most megragadhatnának.

A jóból jót lehet várni - a rosszból csak rosszat. Ebből láthatjátok, nem a látszatos jó cselekedetek, sem azok a kölcsönkapott képességek - még az úgynevezett nagy áldozatok sem - viszik előre a lelkét az embernek. Hanem az a belső csendes felfigyelés az Isten szavára, mely nem az értelemben, hanem az érzések világában visszhangzik. Az ritkábban téved, mint aki okoskodik és „nagyot” akar. A lélek megtéréseivel és a maga átadásával megváltozik körülötte minden, a belső világában nagyobb a világosság, melynek segítségével megkülönböztetheti az értékest az értéktelentől. A szeretet vonzása tisztábban kiválaszthatja a szellemi és testi környezetet. Nem vezeti félre a hízelgők kétszínűsége, mert nem éhezi a magasztalást, így kevesebbet csalódik.

A lélek „megérzi” ki az, akivel kiegészítik egymást, és így mélyebb a kapcsolat. A hibás természetű lélek nem tud különbséget tenni és így tévedez sokat. Nem tudja a jót értékelni, mert a pillanatnyi dicséret és elismerés félrevezeti. A lélek óvatosságában elzárkózik a jótól, és a rossztól egyaránt, s ha mégis kinyitja lelkét és hisz, csalódása mély sebet vág lelkén. Az ilyenek beteg lelkek,

akik nehezen gyógyulnak. Ilyen nehezen gyógyuló lélek nem tudja egészen kihasználni azt a jót, ami előtte van, hanem mindenhez kapkod, ami ártalmas. Az ilyeneknek még a jó irányú cselekedetei is eltévednek abban a zavaros lelki természetben, melynek nem tud urává lenni.

Így jönnek létre az ilyen zavaros helyzetek, mint amilyenekben maga a lélek is van, mert szenvedve szemléli azokat az eredményeket, melyeket maga után hagyott. Tehát nem azokban a körülményekben vannak a hibák, hanem a lélekben. Az anyagi világban is lehet egészen durván kiépített látszat igazságra támaszkodni, de mindig a lélek fokozata szab törvényt az ember felett. A tudatlan, ha vétkezik, enyhébb a következmény, mert gyenge a törvény kiábrázolása a lélekben. De ha tudó szándékosan teszi haloványvá a törvény igazságát, mert hazugságot csempész be az igazság formájába, hogy megkerülhesse a törvényt, az sokszorosán vétkezik, és súlyos következményt von maga után.

Nagyon sokrétű az ismerettel bíró lélek törvénye, és amiből más boldogságot szerezhet, abból az ilyen kárhozatot nyer. A te munkád, a te szenvedésed nagy eredmények birtokába juttat téged és másokat, azért ne keseredjél el a gonosz látszólagos eredményein. Egy pillanatig tartó kábult álom az, melyet sok szenvedéssel fizet meg és mire minden betakarodik, meglátod az Isten gondviselő kegyelmét.

Most nyugodjál meg.

Isten veled.

ÉLET A VILÁGFENNTARTÓ ESZME SZOLGÁLATÁBAN(*)

1947. július 3.

Már én vagyok itt az Úr Jézus nevében, gyermekem. Nem mondok soha olyant, ami károdra, vagy károtokra volna. De most is azt mondom neked - vessen bár a gonosz ezer akadályt utadba - te nem fogsz visszalépni az útról, amelyet magad választottál, de persze küzdelem nélkül nem juthat előre senki ezen a Földön, mert mindent úgy kell kiharcolni az ellentét kezéből. Ebben a

harcban sokszor látszólag az ellentét jön ki győztesen, mert a látzatvilág úgy mutatja, de minden győzelme a gonosznak ítéletét súlyosbítja, mert az első győzelem után még nem lett a harc befejezve, és nem is lesz addig, amíg a teljes győzelem meg nincs szerevezve.

Ebben az esetben, melyben téged látszólag tehetetlenné tettek ellenségeid, a küzdelem egyenlőtlen volt, mert ők erősek voltak a rosszban, és ti pedig nagyon gyengék a jóban. Azért sikerült nekik magukhoz ragadni az irányítást, és megtetézték bűneiket annyira, hogy lehúzta nagyon a mérleget. Minden hiába, ők többé nem vehetik kezükbe a dolgok irányítását, pedig egyetlen céljuk és törekvésük oda irányul, hogy ezt megtehessék. A szellemi lényeg az ő törekvéseikből teljesen hiányzik. A teljes lesüllyedés még kívülről is szükséges nekik, de mielőtt ez megvalósulhatna, a végzet beleszól. Majd meglátod, az Isten milyen befejezést szánt a gonoszban alásüllyedt léleknek. Ezen is egészen rendesen túlesel. Akkor már rendes mederbe folyik tovább az életed, akkor látni fogod, milyen nagy kegyelem volt minden mögött.

Ha te nem volnál, már minden széjjelment volna. Nemcsak az anyagi dolgokra értem ezt, hanem a szellemiekre is, mert a gyenge hitű és hajlandó irányú lelkek félnek a próbáktól, és kitérnek minden elől, ahol valamit előre kell segíteni. Csak kitaposott úton tudnak valamit előre haladni. Ezek a csoportlelkek, kiknek szükségük van vezetésre, vezetőkre. Alantasabb lelkek nagyon sokszor vállalkoznak, akik a nem nekik való szerepben tetszelegnek maguknak.

Ilyenkor áll elő a nem egyenlők közötti küzdelem: az igazság és hamisság mérkőzése. De Isten nem hagyja el az övéit, és megsziárdítja az igaznak helyzetét, hogy munkát végezhesenek az Ő szőlőjében. Mert az igazságot megmozgatni és pillanatnyira kitéríteni lehet, irányító hatásait félre lehet ugyan tolni, de jaj azoknak, akik ezt megteszik, mert az igazság visszalendülése oly hatalmas ütést mér a feltartóztatóra, hogy elfelejti célját, amiért megkísérelte munkájában feltartóztatni.

Az igazság hatalom, de nem a mesterkélt földi igazság, melyet az emberek bűneik elpalástolására találtak fel, hanem az az igazság,

mely le van minden lélekben fektetve, és azonnal felébred, ha valami természetes igazságtalanság történik vele, de csak vele, mert ami mással történik, az neki nem fáj. Tehát szükséges az, hogy a fejletlen lélek igazságtalanságot szenvedjen, hogy ebből megismerje és megtanulja az igazságot. Azért szükséges a szemet-szemért, fogat-fogért természetes igazsága, hogy minden tévedés és bűn szembe találhassa magával az eredményt.

Pedig milyen egyszerű, és milyen kíméletes a kegyelem törvénye azzal, aki értelmileg és érzelmileg bele tudja magát élni a következőkbe, egyszóval aki gondolkozik, mielőtt cselekszik. A csábító azonban mindig azt súgja - nem lesz következmény, nem tudja meg senki, senki előtt nem kell felelni tetteiért, és így bátran, szabadon kiélheti vágyait.

A tudatlanság és a hitetlenség együtt jár, azért sikerül az ellentétnek elhíttetni a szegény tévelygőt, mert nem tudja, hogy a láthatatlan törvény, mint a levegő, úgy veszi körül, azt lélegzi be, az tartja őt az életben. És az van minden csepp vérében, és minden sejtjében, hogy nincs múlt, nincs jövő, csak van egy folytonos jelen, mely mindig csak folytatása a megkezdettnek. Ezt sem félretenni, sem kikerülni, sem félrevezetni nem lehet, az önáltató hazugság nem használ, a magamentési törekvések semmivé válnak az előtt a hatalom előtt, mely nem más, mint az ember maga.

Minden jó és minden igaz, amit érez, amit az ember cselekszik, mint áldás hullik életébe. Minden hamisság és minden kegyetlenség, mint súlyos teher, csapások, nehéz megpróbáltatások állják útját a testi és lelki törekvéseinek, éspedig minél később, annál súlyosabbak azok.

A földi élet, mint csordultig töltött edény, telve van ezekkel, és hordozni kell ezt a terhet, nemcsak azoknak, akik ezeket a létbe hozzák, hanem azoknak is, akik segítségére siettek amazoknak. Mert ha ez nem így volna, már a földi világ nem állhatna fenn. A törvénytelenül élni akarók minden törekvésükkel azon vannak, hogy a terhek viseléséből magukat kivonják, semmit jóvá nem tesznek, az igazságot kinevetik, magukra nézve nem tartják kötelezőnek. A törvényben élőkre így több teher nehezedik, és több akadály állja útjukat, hogy a rendes, becsületes életük feladatát elvégezhessék.

Így sok a befejezetlen munka, és az elvégezetlen feladat. Hiányok mutatkoznak a jóban, de túltermelés a rosszban, Annak, amit a lélek maga elé vesz, még a felét, sőt a tizedrészét sem képes elérni, megvalósítani az életében, bármilyen nagy jóakarattal kezdte is meg munkáját. Mégis minden jó, minden szép, ami a Földön kívánatosá teszi az életet, a törvényben élő és dolgozó emberek eredménye. Nem a hitványaké, az igazsággal visszaélőké, hanem, akik komolyan vették az igaz eszméket, dolgoztak és áldoztak érte, sokszor az életüket, sokszor a szenvedésekkel megrakott életet hurcolták magukon, mint valami eldobni szánt rongyot, és mindezt azért, mert lelkükben égett a jóért és igazért való áldozat tüze. Az eszmét nagyobbnak, dicsőségesebbnek látták mint magát az életet.

Az élet csak eszköz volt az eszme szolgálatában. Igen! - ezek tartották fenn a világot, hogy a világ megismerhesse a jobb, a tisztább lelkeség áldást hintő eredményét. Ezek a világ fenntartó, a végromlástól megóvó szavai, akiknek csak szenvedést és megpróbáltatást juttat a világi okoskodás, míg élnek. Sokszor későn, nagyon későn eszmél fel a világ bizonyos előretolt igazságokra, melyek, mint meggyújtott gyertyák világítanak az éjszakában, de az emberek szeretik behunyni szemüket a világosság előtt, mert az kényelmetlen. Az átlagemberek feleslegesnek tartják a védelem eszközét, amíg a támadás nincs ott. Pedig aki támadás nélkül is tudja, hogyan kell védekezni, azt nem éri meglepetés, az nem jön zavarba, nem kapkod, hanem céltudatos mozdulatokkal biztonságos helyzetet teremt magának. Az eszmék harcában nyerni és veszíteni lehet, mindent megnyerni, vagy mindent elveszíteni. Az örök jó minden korban, minden alakulatban magához vonzotta a fejlettebb lelkeket, és kiemelte az átlag fölé, mely szenvedve tanulta meg azt az igazságot, mely egy-egy korszakot kiemelt szellemeivel együtt a folytonos súrlódás állapotából és a jónak áldásaival halmozta el. Ennek a korszaknak a végén ez a folyamat megy végbe, mindig ugyanaz a feladat.

Isten veletek.

AZ EGYETEMES IGAZSÁGHOZ KELL FOLYAMODNI(*)

1947. július 24.

Már itt vagyok régóta gyermekem, az Úr Jézus nevében, Akinek ismét és újra felajánlottad a lelkedet.

Nem tehetnek másképpen, mert mindenki csak azt adhatja, ami felett rendelkezik. Nagy sor ez, és tinektek, földi embereknek alig érthető, de amikor lehullik a valóságot takaró fátyol szemeitek elől, akkor mindent megismertek és akkor látjátok, hogy nem is történhet semmi másképpen, mint ahogyan szemeitek előtt lejátszódik minden a történések világában.

Az emberi léleknek szükséges az, hogy valóságnak higgye a földi életet, szükséges az, hogy mindennek valóságos értéket tulajdoníthasson, mert különben nem volna próba a legnagyobb szenvedés és a legnagyobb öröm és boldogság sem. Nem tudná megérteni a szellemi szegénységét és nyomorúságát sem, ha nem állna folyton előtte tévedései és bűneinek következménye, mely lelki természetében egyszer félelmet és rettegést, másszor megbánást, önvádakat és ítéleteket hoz létre, hogy ezzel fékezze, és korlátok közé szorítsa a megerősödött bűnre való hajlandóságát, mely mindig messzebbható kilengésekre ösztönzi az emberi lelket. Ez a nagy munka és elvégzendő feladata az embernek: a saját lelkét a törvény korlátai közé szorítani, hogy az elfajult lelki természet, ha nem is tud nagyszerű dolgokat kitermelni önmagából, de legalább ne hozzon elő kárhozatos eredményeket. Ti nem is tudjátok elképzelni, mennyi vívódást áll ki a lélek, amíg odáig el tud jutni, hogy az önbírálatra alkalmassá válhat.

Amíg ez a cél el nincs érve, addig sok csalódásnak és fájdalomnak van a lélek kitéve, mind a Földön, mind a szellemi életben. Mert meg kell ismernie minden léleknek az egyetemes igazságot, és ahhoz kell a maga igazságát igazítani. Amíg erre képtelen, addig szükséges, hogy vereséget szenvedjen minden megmozdulásában.

Ezért vannak sokszor a legjobb eszmék is próbára téve, amit emberek eszeltek ki, mert nem terjeszkedhet anélkül, hogy az embe-

reknek egy nagy hányadát ne dönthetné szenvedésbe. Rövid lejáratú sikereket elérhet ugyan csak azért, hogy az eredmények szembetűnőkké válhassanak, de ezek mind múlandó álmokképek csupán, melyek a valóság birodalmában nagyon hamar szertefoszlanak. Minden a nagy Egészhez kénytelen alkalmazkodni: az egyetemes törvényhez, az Igazsághoz. Az igazság mindent a maga megjelenési formájában mutat meg, és amíg az nem hasonlít a nagy eszményi széphez és jóhoz, addig mindig a torz képe mutatkozik meg az igazság tükrében. Ilyen torz a világ képe az ilyen nagy kataklizmák kitöréseinek alkalmával. Ilyen torz az emberi lélek a maga természetes megnyilvánulásaiban, ha szabad terepet talál hozzá. Ennek a torzított képnek meg kell változni, ennek a sok szenvedésnek meg kell enyhülni, és helyébe boldogságnak és szépségnek kell uralni az életet, hogy az élet kívánatos és értékes legyen, mert ez az Isten akarata!

Tehát aki nem ezt akarja, és nem így akarja, az szembehelyezkedik Isten tervével és végzésével, az ellene cselekszik az igazságnak, és - az ne csodálkozzék, ha az igazságban önmagához hasonlóval találja magát szemben, hogy a hasonlóval viaskodva elfáradjon, anélkül, hogy eredményt érhetett volna el, azonkívül, hogy a harmóniát megzavarhatta.

Mert ezzel tisztában kell lennie mindenkinek, hogy az egyetemes nagy törvény ellen nem tehet senki semmit, sem az égen, sem a Földön. Ebben csak a saját boldogságrészét pazarolja el, a saját erőit őrli fel, és szabadságát korlátozza egészen a mozdulatlanságig, mert minden mozdulattal szorosabbra zárul a kör előtte és - nincs visszatérés...

A kegyelem, mint a rosszban is utánanyúló kéz, akadályokat gördít a tévelygő lélek elé, hogy feltartóztassa süllyedésében a jótól és igaztól való eltávolodásában. Azért vannak sokszor a nagy és súlyos csapások, szenvedések, hogy ezeknek okait kutatva, megtalálhassa a lélek ezt a kapcsolatot, mely őt az igazsághoz elvezérelheti.

De a Földön való látszatigazságok és látszatos életek nem mutatják meg a lélek valódi értékét, mert ezek elmúlnak, mint a köd és pára a nap első sugarainak hatása alatt. Így elmúlnak a hamis bol-

dogságok, a hamis gazdagságok, kölcsönkapott szépségek és olcsó dicsőségek, képzelt hatalmak, és mindazok a káprázatok, melyeket az időleges élet szerepéhez kap a próbát élő lélek, hogy tökéletesebb legyen az illúzió. Szükség van erre, hogy lelki erejét és képességeit kipróbálja az igazság törvénye, mennyi benne a valódi érték, hogy azt magához emelje és áldásaival betöltse.

Ez a földi élet célja és haszna, hogy a legkisebb jót és igazat kiválassza a lélek természetéből, és a visszamaradt tisztátalan részt is - mely még talán ismeretlen a szellemek előtt - a felszínre hozva egy erjedő folyamatot indítson meg a lélekben, mindaddig, amíg ismét tudatossá válik az igaz jó és az elhagynivaló a szellem előtt. Ekkor ismét próba elé kell állnia, hogy lelkének egy másik, eddig letakart része juthasson szerephez. Ebben a szerepben sokszor úgy tűnik, mintha egy másik „én” öntudata élne. De ha a próba eléggé tűrhetően sikerült, akkor a szellemi „én” magába olvasztja lelkének megtisztult természetét és ebben a megtisztult lelkiségben határozottabb formában tükröződik vissza a menny igazsága, mint a még homályos és bizonytalan lélekben.

Legyen az ilyen lélek akár a szellemvilágban, vagy a földi testben, mint ember, hamarabb felfogja az igazságot és helyesebben értelmezi az igazság törvényét, mint a fejletlen, a jóban és igazban még járatlan kezdetleges lélek.

Azért volt nagy áldozat a mi Urunknak, ezekbe a homályos szellemi szférákba való lemerülése, és ugyanilyen a homályos, a bizonytalan lelkek megmozdulásaival járó fájdalmas hatások elszenvéde a Földön. Mert tagadhatatlan az, hogy az ilyen ismeretben és megérzésben szegény lelkekkel való közösség csak fájdalmat és szenvedést jelent a magasabbrendű lélek számára, még akkor is, amikor az „jót” akar, - de persze nem helyesen - hátha még csak a saját részére akarja a jót és szívesen feláldozza a más békéjét, jólétét saját célja elérésének érdekében.

Pedig a Föld ilyen alacsonyrendű lelkek fejlődési és tanulási, egyszerűs mind vizsgáló helye és állapota is. Azért aki ezeknek világító lámpást tart fejlődő útjukon, és elszenvedi a homályban járók nekiütődéséből származó fájdalmakat: az nagyobbat cselekszik és nagyobbat emelkedik, mint aki hosszú századokon keresztül dolgozik a maga fejlődésén, megerőltető munkával.

A természet ismerete és felhasználni tudása nagy tudomány, és ragyogó szellemi köntös hirdeti nagyságát a mesterek természetfeletti hatalmának, de aki a szeretet oltárán áldozza fel lelkének egy részét, hogy a megmaradó rész tökéletesebb legyen a szeretetben, az hatalmasabb. Mert a szeretet áldozata előtt megolvad a természettudományokat őrző rejtek titkos zárja, és betekintést nyer a lélek oda, amikor arra szüksége van. A szeretet átfogó ereje és hatalma közösséget nyújt a boldogság világaiban azoknak, akik Krisztus nyomában lépkedve vállalták a küldetést. Isten veletek van és veletek lesz, ne féljetek semmitől. Isten veletek.

A BŰN ÚTJÁNAK JELLEMZŐI (*)

1947. szeptember 25.

Már itt vagyok az Úr Jézus nevében, gyermekem. Igen, ez így is van. Vannak sorsok, melyeket csak eléggé fejlett és edzett lelkek tudnak úgy megoldani, hogy abból ne egy visszaesés, hanem végeredményben mégis előhaladás legyen. Nem mindig az egyéni lélek sorsának eldöntése képezi a fő célt - mint azt az emberi okoskodók nagyhamar sietnek meghatározni. Hanem sokkal inkább azoknak az elveknek és körülményeknek a tisztázása, melyeket - abban az időben vet felszínre az evolúció hullámverése, amely időben azok a lélekcsoportok jelennek meg a földi síkon, akiknek közül van ezekhez az elvekhez és körülményeknek a létbehívásához.

Az ember ezeknek a létrehívott valóságoknak a harcában nem több, mint egy kicsiny és gyenge palánta a nagy vihar tombolásában. De minél kisebb, annál sikeresebben tudja átvészelni a viharokat, ha nem közvetlen vesz részt azokban az irányításokban, melyek hatást és ellenhatást váltanak ki a csoportok lelkében.

Az emberi lélek úgysem tudja feltartóztatni a vihart, mely az erők mérközésének folyamánya, de, mint ahogyan a hittel a hegyek leomlását és a tengerbe hullását is elő lehet idézni, úgy a viharok tombolását is le tudja fékezni, ha hittel kéri azt. Mert a vihar ugyan tombolhat erősen, de egy erejét felbomlasztó ellenáramlat

megállíthatja vagy eltérítheti. Ily nagyon sok veszedelmet elhárított már a hívő emberek felett az imádság ereje. **Az imádság nem jelenti Isten tervének és igazságának megváltoztatását a bűnösök felől, de az örök jó és igaz elve felbonthatja az időleges jelenséget, melyet a bűn hozott létre azzal, hogy megzavarta az isteni akarat kiteljesedését törvénytelen elgondolásával és cselekvésével.** Mert, amit az emberek Isten akaratának gondolnak, az nem mindig és mindenben állja meg a helyét. Hogyan is lehetne megérteni a mélyen bukott emberiségnek az isteni akaratot, amikor lelki természetét az ellentétes elvek irányítják? Tehát amíg ellentétes természetének indíttatásából cselekszik, addig az isteni akarat ellen is cselekszik. Szükséges, hogy a cselekedeteinek következményeivel szembe találhassa magát, hogy megismerje ezekből téves irányát. Ha így szenved a megtévesztett lélek, akár mint ember, akár mint szellem, és ennek nyomán tévedésének beismeréséhez jutott, az nyereség részére, és áldást hozó eszközzé lett a szenvedés, mert felemelte a tévelygések tudatlanságából egy magasabb tudat világosságába. Bár nem a teljes világosságba, mert lelki szemei előtt most még csak a legközelebbi dolgok körvonalai bontakoznak ki, de már vigyáz és felfigyel a lélek, nehogy ismét eltévedjen. Mert az előző tévedések szenvedtető következményeinek emlékei félelmet keltenek a lélek belső érzékenyebbé, finomabbá vált világában.

Ez a jobbik eset, de vannak, - különösen az erősebb és többre hivatott szellemek között, - akik tévedésükben megmakacsolva magukat, nem tudnak, és nem akarnak megtérni, hanem igyekeznek a következmények terheit másokra áthárítani, hogy ezáltal megtarthassák a maguk uralmát. Persze nem akarják belátni és megérteni, hogy ezzel a kibontakozást csak kitolják, de meg nem oldották a maguk sorsát. Ezek azok az elháríthatatlan végzetek, melyeket nem lehet sem a földi életben, sem a szellemi életben megmásítani, ha a mérték betelt. Sokan életükön keresztül ellene álltak és állnak a kegyelem nyújtotta lehetőségeknek, és talán csak az utolsó pillanatban ragadják meg a mentőkötelet - de már későn. A kegyelem ideje lejárt, a lélek gyenge, hogy egyensúlyi helyzetét megtarthassa, a bűn súlya lehúzza, a végzet betelt.

A földi sors lehetőségei akár gazdagok voltak, akár szegény lehetőségekkel voltak azok elbocsátva, akár irigyelt ragyogó élet volt a sorsa, akár megvetett és félredobott volt, mindegy, elmúlt nyomtalanul mint a köd ... Az ember nem láthat bele a sorsokat előkészítő és rendező hatalmas törvénybe, és tétova bizonytalansággal áll meg még a hívó ember is, amikor az életén keresztüláguldó fergeteg nyomán megtört szívek, elhervadt remények jelzik, hogy volt valami, ami szép és boldogító volt az életben. Mindezt tanulságul adja az isteni kegyelem az emberek életébe, azért hogy higgyenek.

Higgyék el azt, hogy helytelen irányba vezet a bűn útja. Minél messzebb téved el az emberiség a bűnök rengetegébe, annál kevesebb lesz a megértés és bizalom egymás iránt, annál kevésbé lesz biztonságos az élet, és annál kevesebb lesz a szeretet, a tisztelet, az igazság. De annál több lesz a visszaélés, kijátszás minden törvényes igazsággal szemben. A hazugság törbe csalja a fáradt és pihenésre vágyó lelkeket, és zátonyra vezet életük hajóját a testi jólétet hajszoló igazság keresése. A hatalom, a dicsőség utáni vágy egy pillanatnyi megvalósulása után, mely a szappanbuborék színes dicsőségében tűnik fel, ugyanolyan semmivé válik, és még jó, ha nem a gyalázat tengerébe hull alá.

A kegyetlen bosszúállás mindazokon, akik ellenkező irányt követve keresztezték az útját egymásnak, akiket más elvek, más elgondolások más irányba vezettek, ugyanoda érnek, oda kötnek ki, és ott nyernek befejezést. Ha nem abban az életben, egy másikban, a következőben, mert a lélek igazsága ugyanaz.

Senki nem menekülhet az isteni igazság törvényének hatalma elől, mert azt minden lélek magában hordozza. De békességre hívta az Isten minden bűnös gyermekét, és megmutatta az utat, melyen Hozzá közeledhet. A megtérés útján minden bűnös lélek megtalálhatja Őt, ha igaz lélekkel keresi, ha szeretettel imádkozik az ember a többi embertársaiért, akik még tévelyegnek. Akik még nem ismerik az egyetlen boldogító igazságot, az Isten igazságát, azok még nagyon sok szenvedést okoznak önmaguknak, mert az ember igazi egyénisége csak Istenben teljesezhető ki. Csak akkor tud szenvedés nélküli eredményeket elérni, ha az Isten útján jár és az isteni törvényt betölti.

De ki tudja betölteni a maga erejéből? Senki, mert csak a kegyelem által vagyunk, akik vagyunk. Tehát Istenre, mint az örök változhatatlan „Jó”-ra nagy szükségünk van, és mindörökké lesz, mert mi mindnyájan az Ő fényének tükörképei vagyunk, bármilyen magasságot érjünk is el. Akik pedig azért vállalják el a földi kombinált sorsokat, hogy sok más sorsokat feloldozzanak a „végzet” bekövetkezte előtt, azok mint hullámtörő gátak a másoknak sorsát képező erők hozzacsapódásától szenvedik a viharok tombolását. Ez a „sorsuk”.

A csillagok nem mondanak mást, mint ami a természetük, de olvasni tudni kell bennük. A végtelenségben hullámozó erők hatalmas tömegei magukkal ragadják a lélek legrejtettebb érzéseit is, számontartják, vegyítik és csoportosítják, céljukhoz segítik - de hogy kívánatos lesz-e amikor célhoz ér? - az más kérdés ... Azért minden érzés, minden vágy és törekvés, igaz megfigyelendő, mert semmi tisztátalan nem mehet be Isten országába.

Isten veletek.

ÁTMENETI ÉLETEK: TERHES KÜLDETÉSEK(*)

1947. október 2.

Már várok rád az Úr Jézus nevében, gyermekem. Kedves gyermekem, sok olyan dolgot mondtál egybevetve, melyre mind-egyikre külön lehet és kell felelnem. Éspedig mindegyikre annyira komolyan, hogy abból nemcsak te, hanem mindenki ráismerhet önmaga belső nemesebb énjére, annak mennyei természetére, melyet az alsó megnehezült anyagba burkolt rétegek tartanak fogva, és természetesen ebben az állapotban nem lehet boldog. Mindenkinek van egy egészen magasrendű „én”-je, és egy alsó fokon álló, változó „én”-je, mely a valódi „én”-nek csak kivetített tükörképe - csupán a mindenkori helyzetek és állapotok szerint. Melyben, mint szereplőnek meg kell jelennie, hogy tudása és bölcsessége szerint választhasson a jó és rossz között, s érzelmeinek kiárasztásával, mint hajtóerő részt vehessen abban a fejlődési munkában, mely minden teremtetett lényre kötelező. A földi élet múlandó törvényében, mint próbatétel elé állított vizs-

gázó, mindenki a maga lehetőségeiben felel azokra a nagy kérdésekre, amelyektől visszhangzik az egész teremtett mindenség. A tisztán maradt és a már megtisztult szellemek szféráiból a boldog lelkiesség harmóniája kiegyenlítő visszacsendüléssel felel ezekre a kérdésekre. És az isteni jóval és igazzal mind jobban áthatott „lelki természet”, mint átlátszó mély tengerek veszik körül azokat a lélekcsoportokat, akiket az isteni szeretet és kegyelem ezekbe a szférákba felemelt és életlehetőséget nyújtott nekik.

Ezek a mély és átlátszó, de át nem hatolható tengerek választják el a különböző irányt követő, gondolkozású és érzésű szellemeket egymástól, úgyannyira, hogy hiába akar, és hiába erőlködik mind az egyik, mind a másik végletbe lévő szellemcsoport a másikhoz: az teljesen lehetetlenné válik részükre, a bennük és körülöttük lévő természet szerint.

A még meg nem tisztult szellemi rétegben a „lelki természet” forrongó állapotban van, és a vegyes vetületek hol világos, hol sötét, vagy homályos képet mutatnak, de állandó hullámszásban van a lelkiessége ezeknek a szféráknak. Nem is nyugodhat meg, mert az isteni törvénnyel ellenkező lelki természet folytonos ellentmondásával és ellenkező cselekedeteivel állandó izgalomban tartja a jó felé haladni kívánó és akaró lelkeket. Az elégedetlenség békétlenséget hoz létre, és bármennyire igyekszik is sorsát jobbá és boldogabbá tenni azokkal az eszközökkel, amelyeket saját okoskodásával eszelt ki a szellem - természetesen az igazság és szeretet mellőzésével, - annál messzebb jutott az óhajtott megelégedéstől, mert hiányérzete nem csökken, amikor célját elérte. Mindig több a kielégítetlen vágy és az elérhetetlen után való sóvárgás. A lélek beteg, mert bűnös.

A bűn pedig önmagának és másoknak mindig szenvedést okozó következményeket teremt. Minden érzés, minden gondolat, minden cselekedet meg van fertőzve a lélek betegségeinek azokkal a leválásaival, amelyek romboló hatásúak. A védekezés ezekkel szemben már maga is bizonyos boldogtalanságot teremt a lélekben, így csak az áldozatra vállalkozó szellemek kereshetik fel a bűnök világában élőket, ezeknek is fel kell venniük a homályos lelki rétegeket, hogy fel ne tűnjön a különbség. Bele kell öltözködniük azokba a megfertőzött lelki természetű erőkbe, amelyek

mint vastag rétegek védelmező burokként borítják be az egész lelket. Ezekben a burkokban nem oly könnyű egymásra találni, még azoknak sem, akik egy szférából indultak el, és egy célt tűztek maguk elé, és éppen ezért nagyon magányosnak érzik magukat a munka idején.

Azért kellene az ilyen átmeneti életek az anyagi világokon, hogy az ilyen terhes küldetések ne tartsanak túl soká, és a próbák gyors lejárata után tanulságul szolgálhassanak. Ne fáradjon ki nagyon a lélek, hogy elgyengüljön, és hosszú pihenésre legyen szüksége, hanem a vastag rétegeket a testben már bedolgozhatta, és a ledolgozással átjavítva még maguk után hagyva a hüvelyt, ezen az erős rétegen keresztül is hathasson.

Nagy értéke van a földi életnek minden rendű szellemek részére, mert a Földön mindenre megkapja a vétkező szellem a feleletet, és természetesen mindenért meg kell szenvednie, ami ellenkezik az isteni törvénnyel, de egy igen nagy vigasztalás kíséri ezt a feleletet: hogy nem tart örökké, hanem sok minden feloldódik és megszűnik a halállal. A földi életben megszerzett jónak az ismerete mintegy megnyitja a lélek előtt a javulás és tanulás lehetőségeinek kapuit a szellemi életben. A földi életben való megtérés és a jóban való előhaladás nagy, felmérhetetlen gazdag eredményeknek a kezdetét jelenti, mert a földi életben, a próbák idején történő irányválasztás döntő erejű a szellem részére.

A nagy szenvedésteljes következmények terhe alatt, amikor már a szellem teljes tudatára ébredt a valóságnak, sokszor megbánja vétkeit, sokszor nagy fogadkozások között rátér a javulás útjára. De amíg a próbákon nem tud megállni, addig még nem vésődött bele lelki természetébe a jónak és igaznak törvénye, addig még elbukik és nem bízhatnak rá hasznos munkát az égi kezek. Addig még nem használható a nagy összesség előbbreviteléhez, mert nem állja meg a helyét azon az állomáson, amelyen az ő egyéni erejéhez és tudásához mért munkákat végezhet.

Csak a jól elvégzett munka után jár az a jutalom, melyre a léleknek minden legkisebb részecskéje is olthatatlan szomjúsággal vágyakozik. Minden vágyakozásnak megvan a maga nagy oka: a hiányérzet. A betegségben szenvedő vágyakozik az egészség után, a fáradt ember vágyik a pihenésre, a boldogtalan, zaklatott

életet élő vágyik a biztonságos nyugalom után. Ha ezt elérhette - boldog, mert kiegyenlítődtől a lelkében az egyensúlyi helyzet, amely összhangba hozhatta lelki erőit. Csak a kiegyenlítődtől lélek lehet fejlődőképes, csak annak a munkája lehet hasznavehető az örökkévalóság számára. De amíg a lélek beteg, mert az isteni törvénnyel ellenkező vágyai vannak, és azokat megvalósítani igyekszik, addig nem tud harmóniába jutni önmagában önmagával, sem a világgal, annál kevésbé azzal az isteni törvényt követő szellemi világgal, amelytől segítséget várhatna.

Tehát meg kell térni, meg kell gyógyulni a bűntől. Alá kell vetni magát az isteni gyógyító eljárásnak, a vezeklésnek, mégpedig teljes hittel és bizalommal, hogy az isteni gondviselés minden határozata üdvös és jó célt szolgáljon az ember életében. Akik megtérnek az Isten útjára, azok felvétetnek abba a láthatatlan egyesülésbe, amely az isteni kegyelem és szeretet építkezése a Földön, hogy legyen egy biztos óvóhelye a léleknek a bűn hatalmas támadásai ellen. Mert csak ez az egy út van a menekülésre, a szenvedéstől és gyötrelmekről való szabadulásra.

A Földön sok igazságtalanság megtörténik, mert a tévelygés és félrevezetés nagy erővel tör be a lelkiség homályos rétegein keresztül. A szenvedélyesség nem más, mint a lelki természet féktelen kitörése, és érvényre juttatása annak, ami a lélekben túlsúlyban van. Így nem sokat gondolkodik a földi ember azon, hogy igazságosan, vagy igazságtalanul cselekszik-e, mert féktelen szenvedélye nem engedi gondolkodni. Hanem megcselekszi az igazságtalanságot, így önmaga nyitja meg saját részére a szenvedéseket, hogy megtanuljon szenvedélye felett uralkodni. Mert senki nem követhet el az isteni törvények ellen bűnt anélkül, hogy önmaga felett ítéletet ne tenne ezzel.

Az embernek meg kell tanulnia az isteni törvény betűit, hogy önmagát megismerhesse, és az isteni törvény segítségével önmagát megmenthesse saját alsóbb természetétől.

Isten veletek.

SZABADAKARAT ÉS ÖNISMERET(*)

1947. október 23.

Már nagyon régen várok rád gyermekem, az Úr Jézus nevében. Az Úr vigyáz reátok, hogy semmi erőtetket meghaladó, nagy megpróbáltatásba ne juthassatok, de ami az emberek világában történik, az minden fel van jegyezve lekoptathatatlan írással.

Sok dologról szeretne az ember megfélelkezni, ha nem lenne olyan nagyon maradandó. Különösen azokat a dolgokat, melyeket az igazság ellen követett el, de az nem kopik le, csak a bűnbánat könnyei és a mindent vállaló engedelmesség képes azt elhomályosítani, végül teljesen megszüntetni. De minél keményebben ellene áll a bűnbe és igazságtalanságba belemerült emberlélek a következmények feldolgozásának, melyeket bár mindig ki akar kerülni, annál súlyosabban kell bűnhődnie a nagy számadás után. Mert nagyon nehéz a számadása annak, aki megtérésével nem sietett addig, amíg a kegyelem birtokában volt. Ezt így elmondani kevés szóval is lehet, de végigélni, végigcselekedni, szenvedni, remélni, csalódní, várakozni, sóvárogni, és soha el nem érni, sőt meg sem közelíteni ezt a lehetőséget, - amely után annyira vágyakozik -, az nagy gyötrelem. Mint ahogyan kívánczik a rabságban sínylődő a szabadság után, és a teher alatt roskadozó a megkönnyítés után, úgy vágyik az ilyen lélek a jobb és boldogabb élet után.

De el nem érheti, mert az ő maga lelkitermészete által teremtett világ törvénye fogja őt a szoros rabságba. Az Isten minden gyermekének szabadakaratot adott, hogy szabadon választhasson a jó, vagy a rossz között. Ez a szabadság viszi az embert a kísértésbe, mivel az időleges életében, a szabad választás idején, nem azonnal találkozik elgondolásainak és tetteinek következményeivel, hanem cselekedhet tévesen, egészen addig, amíg az ő részére kiszabott kegyelmi ajándék el nem fogy. Amíg teljesen ki nem használta azokat a lehetőségeket, melyeken keresztül visszafordulhat bűnös útjaitól, és az isteni törvénnyel szemben engedelmességet fogad, mert belátja, és magában is elítéli régebbi cselekedeteinek helytelenségeit. A rossz és helytelen felfogásait megváltoztatva a jónak szolgálatába áll, és munkát vállal, mégpedig

úgy, hogy főképpen azokat a következményeket, melyek az ő tévedései nyomán keletkeztek, igyekeznek feldolgozni és helyébe a jót, a helyeset meggyökeresíteni a Földön. Hogy ezt az ember megtehesse, sokat kell imádkoznia, hogy olyan helyzetek alakulhassanak ki körülötte, amelyekben önmagára ismerhessen, az ő maga egyéni lelkére. Azért kell magát gyakorolnia azokban az erényekben, melyekkel - és csakis ezekkel - a saját ügyét is megoldhatja. A türelem, az elnézés és megbocsátás embertársaival szemben, és jóakarát - még az ellenséggel szemben is - mert soha sem tudhatja senki, hogy mikor, mely pillanatban jut abba a helyzetbe, hogy régi hibáinak, bűneinek következményei nem éppen ellenségének lelkében végezett-e romboló munkát, és azt senki más nem tudja helyreállítani, mint az, aki azt előidézte. Mindegy, a bűn mindig rombol, a jóakarát mindig épít, ha nem is tökéletes eredményű munka az, amit végezhet a jóakarátú lélek a Földön, de mindenesetre a jó szolgálatában valamennyire már hasznavehető, így amíg a kegyelem lehetőségei tartanak, megtérhet minden lélek a bűn útjáról, és az igazság követése felemeli a tisztább légkörbe.

De ha a bűn útján marad, mindig nehezebb a megtérés, mert a bűn eltorlaszolja a belátásnak és beismerésnek lehetőségeit, és mindig nagyobb és nehezebb teherrel kell megküzdenie. Végül a jótól teljesen eltávolodik és lehetőségei bezárulnak. Nem választhat, mert a jó nem visszhangzik a lelkében és az elkárhozottak számkivettségébe torkollik sorsának útja. Az ilyen lélek önmagát szorította ki a kegyelem áldásaiból. Már sokszor mondtam: van elkárhozás.

Isten veled.

TANULMÁNY A TÉVELYGÉSRŐL ÉS BŰNRŐL. „ADATIK ANNAK, AKINEK VAN, AKINEK PEDIG NINCSEN, AZ IS ELVÉTETIK TŐLE, AMIVEL BÍRNI VÉL!” (*)

Máté: 13:12, Márk: 4:25, Lukács: 8:18

1947. október 30.

Már itt vagyok gyermekem, az Úr Jézus nevében. Minden nyilván van tartva az Úr előtt, és semmi sem felesleges a számításban, mert mint ahogyan mindenről számot kell adni az emberi léleknek, úgy mindent, amit a saját szorgalmából, lelkesedéséből, a jóra való buzgalmából hozzá ad, nagy értéként minősítik a gondviselést hordozó angyali kezek. Mert mindenben és mindenhol munkálkodó lelkek szorgoskodnak, hogy az isteni akarat teljesen és maradék nélkül megvalósuljon és kiteljesedjen. Az Isten Szentlelkével átítatott szellemcsoportok igaz örömet éreznek a jóban való foglalataskodásban, és a rajtuk keresztül érvényre jutott jó és igazban az egyéni lelkük törekvése is benne van. Most örülnek minden kis igaz eredménynek és segítenek a gyengébbeknek az előbbre jutásban.

De semminek nem szabad elveszni, vagy elértéktelenedni, mert mindent a maga értékével mérnek le az igazság törvénye szerint. - A bűn eredményeit is, melyet - mint salakot - feldolgozás végett visszairányítják oda, ahová tartozik. A bűn az Isten törvényeinek ellentmondó szellemi termék, és mint ilyen nem nyerhet létjogosultságot, a soha nem tévedett, vagy már visszatisztult szellemi termékek között.

Ennélfogva, aki bűnösségét le nem vetkőzi, vagy nem tudja, vagy nem is akarja - mert nem látja be bűneinek helytelenségét és tartahatatlanságát - az nem is képes azokat elhagyni. Így lelkitermeszete szerint nem is képes beleilleszkedni abba a gondolat- és érzésvilágba sem, amelyben a megtisztult szellemek otthont találnak. Természetes az, hogy a hibák és bűnök világában mindig lesznek lehetetlennek tetsző állapotok is, melyekből szeretnének szabadulni azok, akik ezeket felidézték. Szeretnének a következmények elől elmenekülni, de az igazság az, hogy bárhová men-

nek, ezeket magukkal viszik mindenhová, mert ezek az ő lelkitermészetüknek a kivetítődései. Bármerre jussanak, mindig azonos állapotot teremtenek maguk körül.

Mert csak a belső lelki világ megváltoztatásával vetítődik ki egy másik, egy jobb, egy igazabb és boldogítóbb állapot. A hasonlók egymáshoz vonzódása törvény. Mert csak az egy cél irányában haladók érhetnek el olyan eredményeket, melyekkel a célt megközelíthetik. Így minél több részre osztják el az egyetlen igazságot, annál nehezebb azt egyben kifejezésre juttatni. De végeredményben az igazság minden széttört darabkájának össze kell illeszkednie, és egy osztatlan egészet kell képeznie, hogy minden igaz célért küzdő és munkálkodó emberlélek megtalálhassa a helyét a nagy egészben, és az egészszel összhangban maradandó értékű munkát végezhesen. Ez az a mindent kiegyenlítő - az emberi tudatban, mint teljesen lehetetlennek látszó - vágyálom beteljesedése, amelyre mindenki várakozik. Mert minden lélek ösztönösen érzi, hogy akkor és csakis akkor válik valóra belső énjének titkos gondolata és reménysége, hogy ha egyszer valaha és valahol megtalálja azt a boldogságot, amelyből nem kell csalódba felébrednie... Ez az a távoli, ködbe burkolt jövő, amelyet nagy óhajtozással vár az egyes ember és az egész emberiség, sőt az egész teremtett világ minden érző és szenvedő lénye.

Mert minden óhajtja a bűn terhétől, a gyötrelmekről és szenvedésektől való felszabadulást, amikor nem kell rettegéssel tekinteni az eseményekkel terhes jövő elé. Mert a jó és igaz törekvéseknek és cselekedeteknek csak örömteljes következményei lehetnek. De mire kiteljesedik az isteni jónak és igaznak kiválasztódása a sálakból, mire a lelkek különböző csoportjai felismerik az egyetlen ellenséget, amely nem a külső életben, hanem a belső lelki világukban harcol az ő boldogságuk ellen, addig sok hiábavaló erőfeszítés, fáradtságok, fájdalmak és szenvedések, mint mérföldkövek, jelzik a tévelygések útját. Hogy ezekről az utakról visszatérhessen az elhagyott ösvényre, melyet az isteni kegyelem jelölt ki a legegyszerűbb és legkönnyebb fejlődési útnak az emberiség részére. Az emberiség azonban nem szívesen fogadja el az egyszerű tanácsot, mert a bűnnel átitatott lélek mindig azt hiszi, hogy ha

dús eshetőségeit elmulasztja kihasználni, akkor követ el helyrehozhatatlan hibát.

A testen keresztül még a szellemnek is megkísértik a lelkét azok az eshetőségek, melyek mint csillogó káprázatok, ott ragyognak a távoli, vagy közeli jövőben. Hogy ezeket elérhesse, nem válogat az eszközökben. Minden kínáló alkalom jó, hogy közelebb vigye céljához az embert, aki nem veszi észre, mikor tért le Isten útjáról. Csak akkor eszmél magára, amikor már az erkölcsi posványban beszennyezte ruháját...

Mélyen, vagy kevésbé mélyen alácsúszva a lelkiismeret vizsgáló tekintete elöl, mind jobban leköti a küzdelem, hogy felszínen maradjon, s hogy látszatos jó és igaz formáját megőrizhesse az ember, gondosan ügyel arra, hogy embertársai előtt kifogástalan erények mezében jelenhessen meg. És elfelejti abban a nagy munkában azt is, hogy amíg a külsőt táplálja - hogy a látszatot megőrizze - addig a belsőt lopja meg, s a valódi énjének megjelenését teszi lehetetlenné az előtt az igazság előtt, melyet magában hordoz. Mindig az igazság serpenyőjét igyekszik egyensúlyban tartani, melyet már a látszat, a hazugság lehúzott. Ez még a tévelygés, mert nem tudja, hogy nem a látszat a fontos, hanem a valóság.

A bűn ott kezdődik, amikor fájdalmakat, megpróbáltatásokat okoz bárkinek az élők között, és nem akarja megérteni az igazságot, hanem ébredező lelkiismeretét igyekszik elzsongítani, vagy tettét az igazság takarójával beburkolni, hogy tetszetős formában mutathassa meg önmaga és mások előtt. Ezek azok a lélektompító önállítatások, amelyek vakká és süketé teszik a lelket az igazsággal szemben. Nem számít az semmit, hogy valaki azzal védekezik, hogy nem tudta felismerni a bűnt, mert az embereknek kötelességévé van téve az, hogy keresse az igazságot. A fejlődés törvénye azt írja elő, hogy mindent megvizsgáljon. Az ember felelős tetteiért önmagának, saját lényegtörvényének, amely az ő boldogságához, vagy boldogtalanságához segíti őt. A bűn eltompítja ítélőképességét, és nem tudja felismerni, hogy mikor tesz helyesen és mikor helytelenül. Tehát a következmények vezetnek vissza az

elhagyott egyenes útra, mert minden igaztalan cselekedet következménye visszaüt, tehát szenvedtető tendenciájú. Minden jó cselekedet visszatér áldás alakjában, tehát boldogító.

Ha sem egyik, sem másik nem mutatkozik azonnal, az ember hajlamos a rossznál bátorításnak venni a rossznak további követését. A jónak elmaradását pedig, mint egyáltalán értéktelen dolgot tekint a jót, és ha csalódott, mert a jó helyett rosszat kapott embertársaitól, akkor egyenesen elkeseredik, és sokszor meghasonlik. Pedig nem minden érték a földi életre szól, hogy a Földön intéződjön el a lélek sorsa, mert a Földön csak próbát él az ember. A valódi eredmények a szellemi és lelki életben válnak teljes értékűekké.

Ezek az értékek vetítődnek le a meghallgatott imádságokban, a lelki békekességben és azokban a szellemi megvilágosodásokban és lelki megérzésekben, amelyek nagyon sokszor az emberi tudatot megkerülve, az ember akarata ellen is irányító szerepet töltenek be egy-egy emberi életben.

„Adatik annak, akinek van, akinek pedig nincsen, az is elvétetik tőle, amivel rendelkezik”. Akinek vannak jóra és igazra való fellelkesezései, ennek nyomán cselekedetei, aki szívesen és örömmel foglalkozik az igazsággal és a maga életében érvényesíti is azt, annak vannak értékei. Annak vannak ilyen irányú sugárzásai, melyek intenzívebb összeköttetést hoznak létre a szellemvilággal, így szélesebb a látóhatára, nagyobb az észrevező képessége a szellemi téren, és a Szentléleknek nagyobb a besugárzási lehetősége.

A jóban előrehaladva kitágul a szellemi látóhatár a magasabb síkon, és a lélek biztosabban mozog, mert nagyobb a megismerése, a hatóereje. A jóban és igazban járatlan lélek ezer tévedésnek van kitéve, hitében sokszor csalódnai kénytelen, mert nem lát tisztán, megmozdulásai bizonytalanok és sokszor eredménytelenek, mert belső lelki élete rendezetlen. Nehéz a titkosan meghúzódó lapangó bűnökből megszabadulni, mert akarata gyenge. A szegénységből nehéz felemelkedni, csak az alázatossággal lehet az Úr kegyelmét elnyerni, és akkor nem mértékkel adja az Úr az ilyeneknek, hanem nagyon bő áldásaival árasztja el.

Isten veled.

MEDDIG TART A KÁRHOZAT? (*)

1947. november 13.

Már itt vagyok az Úr Jézus nevében, gyermekem. Nem is lesz az úgy most már a te életedben, nem lesznek zökkenők, minden nehézség feloldódott, csak az általános világi terhek, amik ránehezednek az összességre, annak a nyomasztó hatását érzed te is. De egyénileg nem abban a mértékben veszel ebben részt, mint idáig, hanem csak a külső nehézségek és akadályok szerint.

Igen, sőt ha egy nyugodtabb időd lesz, akkor kétszer, esetleg háromszor is igénybe venném az idődet, és azt a régen megkezdett kis munkát befejezéshez készíteném elő. Nem baj az, ha nem is kerülhet most a nyilvánosság elé, az készen várhat. Ez a kérdés mindenkinél egészen aktuális, mert az Isten minden eshetőség fölé emelheti az embert, ha Benne él. Azok az eshetőségek, melyek az ő életében felsorakoztak, az ő lelkiségének a folyamányai voltak, a kétféle lelkiség vonzása és taszítása között morzsolódott fel a lelki ereje.

Az életerő nem nagyon igényelte a földi életet. A fáradtság, amit hordozott, teherként nyomta a lelkét, az is valamennyit hozzájárult, de nem nagyon. Inkább a lelki meghasonlás önmagával, amit a testnek tulajdonított. Azonban tudja és látja, hogy ez nem úgy van, és már nagyon másképpen gondolkozik, mert nem a test az oka a lélek tévedésének és bűneinek, hanem maga a lélek.

Igaz, hogy ezeket a nagy és nehéz megpróbáltatásokat nehezen bírta volna elviselni, és neked is nehezebben ment volna vele keresztül szenvedni. De ezektől az akadályoktól eltekintve is lehetett volna megnyújtani az életét, ha azon az úton elérhette volna azt az érzelmi és értelmi színvonalat, melyen ezeket a nehézségeket könnyebben elviselhette volna. De mivel ezt nem érte el, tehát nem győzte le az eshetőséget.

Áldozatokkal szegélyezett úton haladni előre, nem a magunk érdeme, ha valamire visszük. Így csak akkor jutunk a magunk valódi értékeihez, ha áldozatot is tudunk valamiért hozni. Ezzel mindent megmondtam. Az áldozat nagy erőket felhalmozó ténye

a léleknek, de akiért áldozatot hoztak az nem ura önmagának, hanem azé, aki áldozott érte. Krisztus áldozata e világért uralmat és hatalmat adott Neki a világ felett, és azok felett, akiket meg akart menteni, ha nem is fogadták azt el. A bárányok is elkóborolnak, mert nem tudják, hogy meddig az ő uruké a mező, megkerítik őket és behajtják az égi akolba, de amelyik a szakadékba zuhant, és amelyet a farkasok széttépnek, azok már nem juthatnak be oda. Azért minden lélekre van gondja az Úrnak, ha nem is érzi azt a lélek, de aki közeledik Hozzá, az megérzi az Ő tekintetének simogatását, azt az Ő tekintetével kormányozza.

Így az Ő tekintetének hatalmával összetereli az együvé valókat, hogy egymásra ismerjenek erről a tekintetről. Tehát van egy nagy közös ismertető jelük az övéinek, akik egymásra találva boldogok, mert velük van az Uruk, Aki áldozatos szeretetével vette meg őket a kárhozat hatalmától. Aki áldozatot tud adni az a gazdagabb, a hatalmasabb, az erősebb. Ez a törvénye mindennek: az áldozat oldja, bontja, oszlatja a bűn és bűnhődés rideg, kemény hatalmát, mely az igazságnak nem kívánatos kérge, de a belső nedvkeringése is, és ez a megbocsátás áldozat és szeretet, mely újjáteremt, feltámaszt, és új emberré tesz.

Aki ezt megérti, azt máris munkába vette.

Most cselekedjél, amit akartál és én addig visszanezém, mit írtam és lehet-e összeforrasztani. - Egy félóra múlva itt legyél. Láttam, hogy te is bele akarsz mélyülni ezekbe az eszmékbe, de most látom, hogy az egyik órán ígéretképpen előjegyeztem azt, hogy kárhozatról fogok írni, mivel közöttetek is a különböző ismeretek folytán különböző vélemények alakultak ki ebben a nagyon fontos - mondhatnám alaptételű - kijelentés tekintetében. Miképpen minden felekezetnek és alakulatnak megvannak az alaptételei, melyre a további igazságaik építményeit lerakják, azonképpen a spirítizmusnak is megvannak, bár ez nem vallás, és nem is lehet az, mert akkor elveszítené a mindenre kiterjedő és eggyé tevő világosító erejét és mindent felemelő hatalmát. De mégis vannak bizonyos dogmái, melyek miatt a különböző irányú emberlelkek nem képesek egybeolvadni. Ennek oka nem a szellemi kijelentésekben keresendő, hanem egyedül a földi emberek lelkében. Ezeknek a lelkeknek hiányos ismeretében és nagyotakarásában,

akik mindig mindenben vezető szerepet akarnak maguknak biztosítani. Önmagukat sokkal nagyobbra értékelik, mint amilyenek ők valójában, és ezzel az önértékeléssel átítatva kopogtatnak a szellemvilág kapuján.

Ha alkalmas, vagy csak ha félig alkalmas közvetítő közeg áll rendelkezésre, a szellemvilág visszhangot ad. És a hasonlóság törvénye szerint a fluidok, erők összekapcsolódása folytán sokszor annak a fokozatnak megfelelő szférából, annak megfelelő igazságok és megállapítások vetítődnek bele a fluidumba, melyet a közeg lelke, emberi szavakra lefordítva, jól vagy rosszul ad vissza. Természetes, hogy nem lehet mindig és mindenben hajszálpontosságot kívánni, az ilyen ismeretlen és rejtett dolgokban, hiszen a legtisztább tükör is csak a külsőnek a feléje fordított részét mutatja a szemlélőnek. A belső lényegét nem mutathatja, az ember pedig mindig mindennek a belső lényegét kutatja. Ez a helyes és ösztönszerű, és azért van így, hogy az embert gondolkozásra kényszerítse. Önmaga keresse és kutassa ki az igazságot, és amit a maga részére megszerzett az az övé, azt nem veheti el többé tőle senki.

A kárhozat fogalma is ebbe a nehezen áttekinthető és még nehezebben meghatározható igazságok közé tartozik. De csak a földi ember részére, mert a szellemek részére - akik a valóságot élik - már nincsenek eshetőségek, mert nincs választásra való szabadságuk. Az öntudatra ébredt szellemek mindennek a valóságát látják, és egyben érzik, mert a lélek érzékelő képessége nincs szervekhez kötve. A lélek részére nincs idő, nincs tér, csak van boldog vagy szenvedő állapot, melynek okát kényszerítve van keresni, mert a fejlődés törvénye így írja elő.

A boldogság okait, ugyanúgy, mint a szenvedések okait önmagában hordozza mindenki, és így hiába keresi kívül, a külső körülményeiben, nem találja meg, és így fejlődésében elmarad. Ha boldog, örömteljes állapotban van része, ez elszürkül, elkopik, és az örömök lemaradnak. Egyhangúság üli meg lelkét, és unottá válik az élet folytonossága, kénytelen keresni a további fejlődéséhez való feltételeket, melyek mindig befelé mutatnak, a saját lelki mi-voltának a feldolgozása felé. Ha szenvedő állapotban él a lélek,

akkor meg egyáltalán el van zárva érdeklődési és cselekvési lehetőségeinek keresésétől.

A szabadsága úgyszólván semmi, bárha éppen úgy meg volna, mint bármelyik boldog léleké, mert nem gátolja ebben senki és semmi külső erő vagy hatalom. Mivel szenvedésének oka önmagában van, tehát ezt az okot kell felkutatni és megszüntetni, hogy a szenvedés, mint okozat megszűnjön. Ismét csak a befelé nézés segítheti előre.

De a bűn természete az ellentét eszme alaptévedése éppen abban van, hogy nem az egyéni lélek akar alkalmazkodni az isteni igazságokon alapuló törvényhez, hanem az őt környező életet akarja a saját elgondolásai szerint alakítani. *A saját jól-eső érzéseit akarja szolgáltatni az őt környező világgal. Ez az a törvénytelen akarás, mely folytonos ütközéseket hoz létre az isteni igazsággal és a környező világgal.* Minden egyes akaratmegnyilvánulás kihívást és rombolást jelent a teremtettségben, úgyanyira, hogy a teremtett lélek bűnt, bűnre halmozva elpazarolja, megsemmisíti mindazt az igaz jót, melyet természetében - mint életjáradékot - magában hordoz.

Mert minden élőnek megvan a maga élettartozéka, mind a szellemi szférákon, mind a fizikai síkon, senki a másikat nem veheti el büntetlenül, mert aki a másét elveszi, akár anyagi, vagy szellemi téren, az az önmagát veszíti el. Bármilyen hihetetlenül hangzik - ez így van. Az igazságot nem lehet megcsúfolni, vagy vele visszaélni, mert az igazság tartja fenn az életet. - Az igazságot nem lehet megölni, mert az feltámad a porból is, és eget teremt magának, de az igazság gyilkosa elpusztul, és nem támad fel, amíg az igazság kegyelmet nem nyújt feléje. A kárhozat tehát van - mindaddig, amíg a bűn tudatossá nem válik, és a lélek fel nem ismeri, és meg nem retten tőle.

Addig mindig úgy jár vele és benne a lélek, mint a holdkóros a szakadék szélén. A gondolkozása, érzése és vágyvilága a mélység felé viszi, sodorja egyre jobban, egyre bódultabban kergeti a vágy, ismeretlen boldogságok, sikerek, messzeható eredmények elnyerésére sarkallja, melyek pillanatnyi boldog kábulatot okozva eltűnnek a megsemmisülés ködében. *A kielégített vágy, mely nem keresi az utat, honnan eredt és hová vezet, nem nézi azt sem, hogy*

mennyi fájdalmat és szenvedést okoz vele másnak, sok kényszerű lemondások és keserű nélkülözésnek a kezdetét jelenti.

A bosszúvágy, a kegyetlenkedési hajlam sok fájdalomnak és szenvedésnek a megteremtője, mert csak a visszahatásokból ismer a lélek önmagára. Ez a gyógyulási folyamat, ha már szenvedni lehet, de amíg idáig eljut az ilyen bűnökkel terhelt lélek, addig bünt bűnre halmoz...

Megjegyzés: A kézirat további része sajnos hiányzik. Amint azonban kedves Vezetőnk maga is többször utal erre, 1947-ben adott manifesztumaiban az emberi lélek számára legfontosabb téma „ellentéppárjainak” megvilágításával foglalkozik, így: igazság-tévedés; törvény-bűn; boldogságkeresés-szenvedés; bűnhődés-kegyelem; ezért utalnak itt pl. az 1947. június 16-án írott: „Kell a szenvedés, mert gyógyulást eredményez” c. közleményére.

TALÁLKOZNI KELL ISTENBEN: (*)

A SZERETETBEN ÉS AZ IGAZSÁGBAN

1947. december 11.

Már vártalak gyermekem az Úr Jézus nevében, - már egy héttel előbb is, de te nem jöttél írni. - Neki még előtte van az, amit te már elhagytál. - Előbb mindenkinek munkát kell vállalnia a szegény elesettek érdekében, mielőtt a valóság világában megrögzíthetné állapotát. Ez a munkavállalás mutatja meg minden szellemnek azt a felkészültségét, mellyel az örökkévalóban megállja majd a helyét, mert szóban sokan nagyon is sok érdemekkel dicsekedhetnek, de a tettekben kell megvalósítani azokat a maga elé vett feladatokat, melyeket talán nem is tekintett olyan nagynak, amíg meg nem ismerte annak bonyolult szerkezetét.

Mert bizony sokszor a nagy kicsinynek látszik és a kicsiny jelentéktelen munka is dicsfénnyel lesz beövezve a földi életben. De a próbák mutatják meg, mennyi mindenből az igazi érték és mennyi a hazug csillogás. A Földön mindenre van tetszetős köntös, amit a lélek felölthet magára, hogy az igazság rá ne találjon, de minden köntös elkopik egyszer, és színehagyott ronggyá válik, mire az ideje lejár. Azért nagyon sok zúgolódás hangzik el a Földön, hogy

miért oly soká jön az igazságszolgáltatás ideje mindenre, miért nem állja útját az igazság a hamisságnak idejében, amíg annyi károkat nem tudott tenni. Azonban akik türelmetlenül sürgetik az igazság törvényét a megtorlásra, a megfélemezésre, elfelejtik, hogy minden betegségnek megvan a kifejlődési ideje és krízise, amikor vagy lehullik az élet fájáról, vagy legyőzi a szervezet a betegséget. Ha legyőzte - azzal a szervezetben olyan ellenálló erők keletkeznek, melyek biztosítják a szervezetnek az ellenállóképességét jó előre; ha nem tudta legyőzni, akkor visszaesés következik be, és a sorsa el van döntve - legalábbis egy életre.

A bűn is ilyen betegség, mellyel a lélek egészséges élni akarása küzd mindaddig, amíg vagy a teljes elmerülés, vagy a szabadulás be nem következik. Isten nem úgy tekinti az embert a maga érényeivel, bűneivel együtt, mint az ember az embert, hanem mint teremtő a teremtettet. Azzal a szeretettel, azzal a sajnálattal és segíteni akarással veszi kézbe sorsát, mellyel a művész tekinti meg sikerült alkotását, ha időközben baj érte azt és javításra szorul.

Minden emberi lélek Isten egyedülálló, nagyszerű alkotása, mert nincs két egyforma lélek, csak egymást kiegészítő Isten gondolatának folytatólagos kapcsolódásai vagyunk a lét nagy tengerében, de mindegyik különböző feladattal, céllal felruházva. Isten nem teremtett gépeket, vagy gépalkatrészeket, melyeket futószalagon dob tovább az alkotás lázában. Nem, mert a szeretet titokzatos szent rendelkezésének akarata szerint örök törvények betűiként formálta az emberi lelket, mellyel benépesíti a végtelent, hogy az élet tündöklő ragyogásában és a szívek boldogságtól dobogásában megtekinthesse önmagát, és teremtő munkáját.

Amíg a szellem önmaga nagyságának és hatalmának tudatára nem ébred, addig nincs baj, mert zavartalan fejlődési menetében megtartja a különbözetet, és elismeri függőségét a teremtő Atyától. Azonban amikor erejének tudatára ébred, és az eshetőségek kiszámíthatatlan következményeinek áradatában megcsillan előtte a közeleső nagy lehetősége annak a vágyott eredménynek, melyet csak a fejlődés és tökéletesedés útján nyerhetne el, - akkor megszédül, és bódultan kapkod ez után a lehetőség után, melyet a körülötte hullámzó élet csillogása vetített lelki szemei elé.

A szellem tekintetével beletapad a felszínen csillogó káprázatos látványba, és nem tud szabadulni többé attól, amíg sok csalódás és szenvedés után meg nem tanulja az igazságot, hogy hiába kergeti valaki az álmokat, amíg meg nem szerezte azokat a képességeket, melyekkel azt valóra válthatja, addig azokat jogosan nem mondhatja magáénak. És ha ellopja a másét, nem tarthatja meg, mert az igazság törvénye elveszi tőle. Tehát nem érdemes a csillogó eshetőségek után törtetni, nem érdemes mások eredményét megirigyelve magáévá tenni, mert végeredményben csak az lehet az emberé és szellemé is, amiért megdolgozott.

A megbódult, fejletlen szellemek azt hitték, hogy hamarabb célhoz érnek, ha a tanulás és fejlődés nehéz útja helyett az eshetőségeket kihasználva magukhoz ragadják mindazt, amire vágyódtak.

Az emberi bukott természetben ugyanezek az elgondolások teszik az életet nehezzé és elviselhetetlenné sok ember részére. *Mert azt hiszik, csak amíg a Földön élek, addig legyen jó életem, azután úgysem számít, mert nem bizonyos, hogy van-e folytatása az életnek. Ha van - valahogyan majd csak lesz. S ha nincs - akkor nyert ügyem van, mert az életet jól leéltem, és nincs tovább.* **A csillogások után való kapkodás, az előnyös és kedvező életforma után való vágyakozás, ennek a biztosítása, örök harcba állítja az embert az emberrel szemben.** Az igazságot sokszor félreállítva, kikerülve nyerik meg a győzelmet.

Mert egyiknek veszíteni kell, hogy a másik nyerhessen. Az igazságot csak egy időre lehet félreállítani, mert az élet egyensúlyi helyzete nem engedi, hogy az igazság mellőzést szenvedjen, de mivel az emberi élet nagyon rövid ahhoz, hogy a mindent feldolgozó törvénynek kiegyenlítő, igazságosító rendelkezéseit nyomon követhesse, tehát a láthatatlan szellemi életbe kell betekintnie, hogy mindenre pontosan megkaphassa a magyarázatot. Korok, korszakok, emberéletek, nemzetek, fajok életét magukban hordozva, lassan viszik előre a fejlődés és kiegyenlítődés törvényében.

Aki Istennek átadott lélekkel hordozza sorsát, és megelégszik azokkal az igaz eredményekkel, melyeket sorsa magával hoz, és nem törtet igazságtalan eszközökkel, nem vág utat magának az

előrejutáshoz, sok és nagy enyhületet szerez magának az igazságosztó törvényében, mert az igazak igazságot nyernek. Aki nem veszi el a másét, de szívében könyörület van a szenvedők iránt, és megosztja kenyerét, ha a helyzet úgy kívánja, az a szeretet törvényében ragyogó értékeket talál a jósága által, és ha hibázik is, letakarja a szeretet azzal a drága csillogó szálakból szőtt lepellettel hibáit, melyet az öröm és hála váltott ki a szenvedők lelkéből. Úgy, ahogyan egyik tévedés és hiba bűnné és megátalkodottsággá válik az idők folyamán, a léleknek a jóban való előrehaladása ragyogó erényekké válik a megismerés és megtérés által. A küzdelem a tévedéssel és bűnnel tovább tart, amíg csak a teljes megtisztulás be nem fejeződött. De mindig más formában, más élet-síkon. Hogy ezt a küzdelmet megrövidítse és a küzdő lélek részére a diadalt biztosíthassa, az isteni Szeretet testbe öltözött és a sötét rideg világban felvette a harcot a megtévedt szellemi erők ellen, hogy megszabadulhassanak azok, akik ennek hatalma alatt szenvednek.

Azért áldjuk, dicsérjük és magasztaljuk Őt, hogy nem hagyott a sötétségben, hanem világosságot gyűjtött, a maga szellemi fényét adta világossággul azoknak, akik Őt követni akarják. A maga testét adta áldozatul azokért, akik testben élnek, hogy megláthassák a szellemi fényt és el ne tévelyedjenek az úton, amíg a célt megtalálják. Képességeket ajándékozott azoknak, akik vakon születtek meg a Földre, hogy lássanak és érezzenek hatásokat abból a világból, ahonnan jöttek és ahová vissza kell térniük.

Lássák az Isten bűnbocsátó, nagy kegyelmét hozzájuk, hogy ők is meg tudjanak bocsátani az ellenük vétkezőknek, és segíteni tudjanak a megtérés munkájában azoknak, akik nem ismerik most még az Isten nagy célját az emberiséggel. Akik most még nem tudják, hogy reájuk is nagy szükség van a békesség és boldogság világában, mert ők - az ő lelkük is - egy nagy és szent titkot takar, az Istennek egy még letakart gondolatát, mely folytatása az előbbinek és összekötője a következőnek.

Minden léleknek, minden nemzetségnek, fajnak és ágazatnak találokni kell Istenben, az igazságban, a szeretetben, melyek kiteljesedését várjuk a mi Urunkban, Jézus Krisztusban. A nagy várásunkban el ne lankadjunk, el ne fáradjunk, hanem munkálkodjunk

azon, hogy a szívünkben kiábrázolódott Krisztus alakja minél több megtérésre előhívott lelket odavonzza ahhoz a Világosság-hoz, mely az Ő jászola felett sugárzik.
Isten veletek.

A BELSŐ MEGVILÁGOSODÁS EREDMÉNYEI(*)

1947. december 18.

Már vártalak gyermekem, az Úr Jézus nevében. Nem, mert hovatovább neked nemcsak azt kell megérezned, hanem a lelkedben is ki kell fejlődnie annak a megérző készüléknek, mellyel teljesen éber állapotban meg kell érezned azoknak a rezgéseknek hatását, melyek az éned magasabb síkjain fejtik ki munkájukat. Azt te csak úgy gondolod, de ez nem úgy van, mert ha nem is mindig, de időnkint ha befelé van a tudatod fordulva, önkéntelenül megállapítod magadban, hogy hangokat hallasz és fényeket, színeket látsz, melyeket nem láttál földi szemekkel soha, ez az a belső látás, melyet nagyon sokszor összetéveszt a tudomány azzal a tünnettől, amit úgy hívnak: hallucináció. Ennek a kettőnek van hasonlósága, de az egyik a lélek beteges állapota, a másik az egészséges lélek természetes állapota.

Az első a beteges állapot, az igazságnak meg nem felelő fantázia alkotta képeket, vagy régmúlt idők emlékeinek töredékét vetíti a lélek szemei elé, melyektől szabadulni szeretne a tudat; a lélek emlékei, mint sötét zsarnokok, beszedik a bűn adóját, egészen addig, amíg meg nem szabadul tőlük a lélek.

A másik a valóság, mely sokszor megnyugvást, örömet, reményt és bizakodást önt a Földön élő emberré lett szellemben. Az igazság világának visszatükrözései ezek a képek, a hangok és érzések, melyeket a felfejlett lélek nem magából vetít kifelé, hanem akaratlanul vonzza magához, azzal a lelki átadottsággal, mely az igazi hit alapkelléke. A szellemi megvilágosodás, a bölcsesség, a helyes megismerés, megítélés és felismerése a dolgoknak, mind ennek a belső megvilágosodásnak az eredményei. Ezt nem lehet sem megtanulni, sem tapasztalati úton elsajátítani, mert ezt az Isten Szentlelke sugározza be a lélekbe, ha megfelelően felkészült

lelki természettel keresi a kapcsolatot az örökkévalókkal az ember. Titkos dolognak látszik ez, mert az ember értelmével alig tud ide behatolni és nehezen tud ennek mélyére tekinteni, s ha a többi kellékek hiányoznak hozzá, egyáltalán nem tudja meg sem érteni. Azért mondja az Úr: „Hálát adok neked Atyám, hogy ezeket elrejtetted a világi értelmesek és bölcsek előtt és megjelentetted a kicsinyeknek és az alázatosoknak.”

Az alázatosság, a kicsinység és erőtlenség tudata nem engedi szóhoz jutni a lélekben a fennhéjázó gögőt, az önmagában való bízakodást és az önmaga nagyra értékelését, ha ilyenféle hajlam van is a lélekben. Lefékezi, erejét veszi a kicsinység tudata, hogy kísértésbe ne vigyék a lelket saját képességei és az esetleges elért eredményei, hogy a jó és igaz felé vezető út kezdetén, vagy közepén tévedésbe ne essen önmaga felől és kénytelen legyen újrakezdeni. Az isteni nagyság és bölcsesség előtt mindennek el kell hallgatni és meg kell hajolni, hogy beleilleszkedhessen az isteni gondolat betűinek olvasásába, hogy értelme előtt megvilágosodjék az Isten akarata és célja.

Ha megvilágosodott előtte az isteni akarat, elragadtatva áll meg a teremtett szellem, hogy hálaadással és magasztalásával dicsőséget adjon Teremtőjének, mely dicsőségadásba beleolvadó lelke érzéseiben lesz nagygyá és fénylővé ő maga is. Mert Isten dicsőségének fénylő sugárzásában megy véghez a nagy és szent titok; a szeretet minden bűnt és homályt megsemmisítő, megtisztító szent tűzében olvad le a salak a lélekről, és a megújult, átalakult lélek természetéből a bűnre való hajlandóság csirái megsemmisültek. Az Isten szeretet, a felfoghatatlan, a megérthetetlen végtelen szeretet. A bűnös lélek nem látja annak, mert szemei hályogosak, a szívével nem érzi, mert telve van gonosz kívánságokkal, önmaga alkotta helytelen boldogság utáni vággyal, és ő akarja irányítani a maga sorsát, mert azt hiszi, hogy ő helyesen érzi, mire van szüksége. A tévedés mind több és több terhet sűrít elébe, mind meszszebb hajtja a valóságos és igaz jótól, és így a kibontakozás is mind nehezebbé válik részére. Mindig erősebb rabságba esik, a bűn rabságába, mely minden bilincsnél szorosabban fogja a lelkét.

A bűnök és azok következményei uralkodnak felette. Az igazság törvényében nem találhat védelmet, mert éppen azt sértette és sérti meg minden vágyával és akaratával, csak ítélet és bűnhődés jöhet részére az igazság felől. Üldözött vaddá válik az ember lelke életében és halálában, amíg a bűn útját járja. De az Isten szeretete a legmélyebbre is elkíséri, lehajol hozzá, visszahívja az eltévelyedtett; bűnbocsánatot és kegyelmet kínál fel, ha megtér az igaz útra, az Isten útjára. Amíg a bűnöst nem szorongatják bűneinek következményei, addig nem érti meg, nem is érdekli bűneinek bocsánata, de amikor szorongatott állapotában szabadulási lehetőség nyílik számára, könnyező örömmel fogadja el az isteni segítséget, mert akkor már lelke sóvárogva óhajtja a szabadulást. Mindnyájan elvesztettük sebezhetetlen ártatlanságunkat, tisztaságunkat. Egyik mélyebben, a másik kevésbé mélyen esett alá a bűnök és tévelygések homályos, tapadó mocsarába. De mindegyik gyötrődik, vergődik a bűn következményeivel való küzdelemben. Az élet terhes és bizonytalan, félelmekkel és rettegésekkel van telve.

A lelkek mélyéről a bűn szörnyei kerülnek napfényre, és szedik áldozataikat, mert a tévelygők azt hiszik, minél többet áldoznak fel a bűn éhes követelésének, akkor megszabadulnak tőle. Tévednek. Minél több áldozatot hoznak a bosszúnak és kegyetlenségnek, annál éhesebb és erősebb törtetéssel követelözik. A bűn felfalja a legodaadóbb szolgáit is. Nincs menekülés sehol, csak egyedül Istennél, a szeretetnél. Lerakni mindent az Ő lábaihoz, bevallani mindent, ami titkot és titkos vágyat hordozott a lélek magában. Lehagyni mindent, ami kísértést jelenthet az ember számára, felajánlani mindent, amivel a lélek magát mentheti emberileg, csak egyedül a pusztá, mezítelen lelket vinni Ő elébe, hogy Ő mossa meg a bűnöktől beszennyezett lelket. Ő gyógyítsa meg az eltorzult lelki ábrázatot, Ő hintse el a felhasogatott lélekben az igaznak magvát és az előtte kedves erények virágainak magvát a lélekben. Ő gondozza, Ő vezesse, Ő tanítsa, Ő erősítse, bátorítsa a fejlődés útján. Az egész lelkét és életét átadva, reá bízva, időről-időre, meg-megvilágosodik a tisztulás útján haladó lélek előtt Krisztus alakja.

Nem az emberi Krisztus alakja, hanem a szellemi Krisztusé, Aki magát feláldozta, otthagya fényhazáját értünk, bűnösökért, hogy minket hazavezessen a bűnből és a szörnyűségek világából. Ezt a szabadtó Krisztust ünnepejük, amíg megváltva, mind megtisztulva a bűntől, elragadtatva nagy hálaadással, örök hűséget fogadunk a mi Istenünknek, a szeretet Istenének. Aki mindnyájunkat fiaivá és leányaivá fogadott az Ő egyszülött Fiában való hit által elpecsételve, hogy akik hisznek Őbenne, el ne vesszenek, hanem megtérjenek a bűnből és magukat átadva, örök életet nyerjenek abban a Szeretetben, Akit megmutatott a mi Urunk, a Jézus Krisztus az Ő nagy áldozatával.

Isten veletek.

AZ UTOLSÓ VACSORA AJÁNDÉKAI(*)

1948. március 25.

Már itt vagyok és várlak gyermekem, az Úr Jézus nevében, kinek nagy örök időkre való érvényes munkáját és áldozatát ennek a napnak az emléke zárja be. Ennek a napnak emlékét, bár nem jegyzik a különböző vallások előírt ünnepei közé, de mégis nagy jelentőségű a földi emberek részére, mert ezen az estén szerezte a második szövetséget Isten az emberrel. Messze kiható nagy jelentősége van ennek az emlékezésnek, mert ezen az estén búcsúzott el a világtól és azoktól, akik még e világban vannak, mert itt kell lenniük, amíg fejlődésük befejezéséig nem jutnak, vagy akik már fejlődésük utolsó lépcsőfokaira készülnek felhágni.

Mindazoktól búcsúzott, akik felismerték benne az igaz Messiást, és azoktól is, akik még tétovázó lélekkel keresték a magyarázatot az emberfeletti ember kilétének és képességeinek eredetére nézve. Búcsúzott, mert tudta, hogy az Ő ideje lejárt, áldozatának befejezéséhez közeleg, és bár sokat, mindent adott a földi embernek, mégis idegenek között jár, akik eltompult lélekkel haladnak el mellette, a földi élet országútján.

Az utolsó este, amit zavartalanul tölthetett el azok között, akikre ott szent örökségül hagyta azokat az igazságokat és rendelkezéseket, melyeket e világnak hagyott. És akik e világban vannak,

azokkal és azokban a világgal szerzett szövetsége ez az utolsó vacsorában, hogy akik belépnek ebbe a szent szövetségbe, Őrajta keresztül külön kegyelemben részesüljenek. Van a fejlődésnek egy rendes törvényes útja, melyet nem lehet sem kikerülni, sem átlépni, sem felülemelkedni rajta; egyetlen lépéssel sem lehet megelőzni az előttünk haladót, mert a törvénynek egyetlen pontját sem lehet betöltetlenül hagyni, hogy oda vissza ne kelljen térni. Így igen lassan, talán azt lehetne mondani, alig haladhat valamit a földi ember a fejlődés vonalán előre, mert minden megmozdulásával inkább lefelé süllyed, mint felfelé emelkedik, mert ellentétes lelki természete egyik tévelygésből a másikba vezeti őt az emberi értelmén keresztül. A sűrű, vastag köd belepte érzelmi világát, és nem tud tájékozódni a jó és rossz között. Így, ha jót akar, akkor is rosszhoz nyúl, ha az igazságot véli cselekedni, akkor is a maga részére kárhozatos következményeket teremt.

Vajon kicsoda szabadíthatja meg az embert ezektől a rettenetességektől? Hiába tudja az ember azt, hogy mi az igazság, mégis hamisan és ravaszul cselekszik és beszél, mert az igazság félelmetes és nemkívánatos ebben a világban. Éppen azért nem lehet bizalommal egyik ember a másikhoz, mert visszaél a bizalommal, és elárulja, kihasználja, maga alá gyűri az erős a gyengébbet. Vagyis akinek nagyobb lehetőségei vannak az érvényesülésre, az uralkodik a kisebb képességű ember felett. - Az egyétező szeretet - mely az erősnek és gyengének egyforma lehetőségeket nyújt az életben való előhaladáshoz, egyforma szabadságot biztosít a fejlődés útján való előrejutáshoz - sok ember lelkéből teljesen hiányzik. Ha valamennyire meg is van, csak nagyon csenevész állapotban. Így inkább akadályul szolgál egyik ember a másiknak, mint segítségére volna a nagy feladat elvégzésében, pedig a múlandó földi létben vannak a szellemi lét boldogságának és békéjének gyökerei megrögzítve.

A szellemi élet örök jelenében a hasonlók világában hiába erőlködik a lélek, hogy valami jobbhoz juthasson, mert ott az igazság szerinti értékében mutatkozik meg minden. A valóság megismerése kínos tapasztalatokkal gazdagítja a tévelygő lelkeket, és sóvárogva vágyakoznak egy jobb valóság megismerésére és megszerzésére után. Mely sokszor vigasztalan és kilátástalan, változást

nem ismerő jelenükből egy olyan jövőbe lendítené át őket, melyet ugyan sejtésszerűen feltételeznek, de semmi bizonyosságot nem tudnak felőle. Ez az új élet a földi testben való újrakezdés, próbálkozás, küzdelem, reménykedés, csalódás, lemondás, szenvedés és tapasztalatszerzés útján a tudás, mely minden egyes földi élet után valami értéket jelent, melyet a nagy egyetemes élet annak értéke szerint használ fel. Azonban ameddig az egyetemes életben már felhasználható értékű munkát tud teljesíteni a lélek, addig nagyon sokat kell szenvednie és a múlandóban fáradoznia, hogy megtanulja azt, hogyan nem szabad cselekednie. Mit kell megtanulnia, és mit kell elhagynia? A lélek magasabbrendű természetében kész a jóra, az igazra, de az alacsonyabbrendű, az el-lentéttel megfertőzött rátapadt rétegét nem olyan könnyen tudja félreállítani, mert elsősorban ez a réteg kér szót magának az emberi létben. A magasabbrendű természet szerepe csak a belső tudat ébredésével kezdődik a testben. Ez a belső tudat, ha megkezdí szerepét és irányító hatást tud gyakorolni az alsóbbrendű énjére a földi testben, nagy és értékes szellemi eredményekkel térhet vissza a testi halála után szellemi hazájába a lélek, ahol boldog pihe-nésben és nagy szellemi előrelendülésben lesz része a valóság vil-ágában. Az örök jelen nem a változatlan reménytelenségben folytatódik, hanem munkája révén a folyton megújuló örömök gazdag tárházának ajtaja nyílik meg előtte, mert a valódi létérték-ek birtokába jutott.

Ezt csak a földi életen keresztül érheti el a szellem; a sokak által megunt és lebecsült földi élet révén, mert a földi életben kapcsolódhat bele az alacsonyértékű lélek a magasabbrendű állapotba. Itt oldódik fel sok tévelygés és bűn ereje, hatalma abban a tör-vényben, mely a maga rétegeiben meg nem közelíthető annak, aki ez ellen vétkezett.

Nagy titok ez, és felfoghatatlan igazság annak, aki még csak hal-lásból és külső értelem szerint vett róla tudomást, de az a lélek, aki keresztülment a megtérés belső misztikus szűrőjén, akinek ez a belső világ megnyílt, és egész lelki lényegével átment az újjá-születés törvényén, az tudja, hogy honnan, milyen rettenetes mélységből emelte ki a megváltás nagy, hatalmas fényével őt az

isteni szeretet. Milyen felmérhetetlen nagy ajándékot nyert Krisztuson keresztül. A hosszú ideig tartó sötét zárkában töltött fogság után a szabadság öröme, a rettegetésekkel és borzalmakkal eltöltött, a szünni nem akaró éjszaka után a hajnal közeledése, mely békét és megnyugvást hoz, csak halvány vázlat ahhoz a felszabaduláshoz, melyet a bűntől való megtisztulás és felszabadulás okoz a szenvedésekben elfáradt léleknek. Ezekért az elfáradottakért jött a Megváltó le a Földre, ezeket kereste, ezeknek kínálta és adta az Istennel való második és erősebb szövetséget az Ő teste és vére által. Vele élni, Vele küzdeni, dolgozni, ha kell szenvedni, és ha kell meghalni a változások világában, de tisztán a bűntől, a tévelygéstől, Vele bemenni a békesség világába, az Isten országába. Az okoskodók, a kételkedők, a Júdások, a farizeusok, az istentelenek, az engedetlenek, a hazugok és a többi bűnökben levők vergődjenek tovább a sátán folyton sűrűsödő hálójában.

Akik lelkükben meghallották az utolsó vacsorán elhangzott nagyjelentőségű parancsolatokat és rendelkezéseket, azok siessenek eleget tenni a lelkükben visszhangzott isteni akaratnak; térjenek meg minden bűnükből, vessék le ellentétes lelki természetüket, és vegyék fel a bűnbánat ruháját, hogy amikor az isteni kegyelem jónak látja, felcserélhessék azt a „bárány vérében megfehéřített mennyei ruhával”. Az utolsó vacsora emlékezete legyen szent és lelket felajánló imádkozásokkal kísérje az Urat nagy és nehéz útjára, mert mindenkinek a megkeresésére indul a szenvedések útján előre. Azért akiket megtalált, azok bízzák rá lelküket, hagyják vezetni magukat és dicsérjék, magasztalják a Megváltó Isten Fiát, Aki test szerint meghalt, de feltámadott, hogy dicsőséget vegyen mindörökké az egész teremtettségben. Az éhezőnek eledelt ad, a szomjazónak italt kínál: az Ő testét és véréát, aki eszik és iszik Ővele, az eggyé lesz Ővele. Vele meghal a kárhozatnak, de feltámad az örökéletre. Azért hagyta itt az Ő múlandó életét, hogy a múlandóban is azokkal lehessen, akik hisznek és Tőle várják a segítséget, Ő velünk van, és velünk lesz mindörökké. Ámen.
Isten veletek.

ŐRÁLLÓK ISTEN SZENT TÖRVÉNYÉNEK FRIGYLÁ- DÁJA MELLETT(*)

1948. július 1.

Már itt vagyok az Úr Jézus nevében, gyermekem. Nem kell, azt én is megmondanám, és meg is fogom mondani annak idején, de most még nem annyira veszélyes, és nem is lesz, hogy ez legyen szükséges, csak abban az esetben, ha önmaga megnyugtatósa céljából találja szükségesnek.

Megmondtam előre, hogy ennek még ki lesztek téve, azért időben figyelmeztetem azokat, akiknek lelkében némi csalóka remény ébredne, nehogy félrevezesse őket a látszat, mert bármilyen szíren hangon csalogat a látszat, az mind abból a forrásból származik, amiből már annyi megpróbáltatást merítettetek.

Majd amikor a lélek hangja szólal meg, akkor már lehet némi engedményeket tenni, de az nem most lesz. Még mindig messze-menő számítások és tervek mozgatják a dolgokat, a léleknek és a lélek benső érzéseinek semmi köze nincs ezekhez a megmozdulásokhoz. Csak az ember ravaszsága és akarása keresi az érvényesülési lehetőségeket, mert azt hiszik, hogy most kedvező alkalom van rá. Higgyél és bízzál, az Úr elhozza azokat az időket, amikor mindenki a maga valóságában megismeri az igazságot, és kezeidbe adja azokat az eszközöket, melyekkel megrögzítheted az igazságnak sorsát egy jó időre itt a Földön.

Az igazság előtt pedig minden emberi léleknek meg kell hajolnia, akár akar, akár nem, mert az igazság olyan erő, amit hiába fojtanak el a tévelygő emberek, annál nagyobb erővel tör elő. És ne bántson az téged gyermekem, ha a tudatlan emberek egy időre hadakoznak is az igazság ellen, azzal csak önmaguk feje fölé sokasítják a bajt, mert egyszer nagy fájdalommal be kell ismerniük a tévedést, és az a beismerés nem fog csak úgy titokban végbemenni, hanem mindenért meg kell fizetni.

Az embernek kötelességévé van téve, hogy legyen jó és igaz, mert az Isten az Ő kegyelmét ingyen adta a kárhozatba süllyedt lelkeknek, hogy az új életben, új lehetőségekkel szerezzenek maguknak érdemeket arra, hogy mindig nagyobb gazdagságot gyűjthesse- nek az örökéletre. Mert a Föld nem vezeklő hely, hanem a szeretet

iskolája; ha szenvedést észlelnek, legyenek elég körültekintők, és keressék meg az okokat, miért van úgy, ahogyan van. Tehát tanulni kell és dolgozni.

A Földön végtelennek látszik az isteni elnézés, de nem végtelen, csak hosszútűró a kegyelem. Az ütközések és fájdalmak nem büntetések, csak nevelő eszközök, hogy megismerje a lélek, mit nem szabad. Azért tévelyegnek sokan, mert amíg nem tudják, hogy az igazság mindenkefelett hatalom, addig azt hiszik, hogy azt kaphatják egy kis csellel, ravaszsággal, amit akarnak. Ezért nem tudják, hogy minden megmozdulásnak következményei vannak, és minden következmény uralkodik felettük.

Azért a bölcsesség híján való elgondolások és cselekedetek nagyon idétlen és terhes következményeket eredményeznek a lélek és az ember számára, de inkább a múlandóban forogja le ezeket, mint a szellemi életben. A földi élet nagy tanulási és tapasztalási alkalom. A haladottabb szellemek, mint vezetői és kezdeményezői minden jónak és igaznak, magukra vállalják ezt a nevelői munkát és lejönnek, bár nem kényszerből, hanem jóakarattal és szeretetből.

Ezek leginkább csak áldozatot mutatnak be Istennek ezekkel az életekkel, melyeket magukra vállalnak. Ez megfelel a Föld természettörvényében azoknak az úgynevezett jó illatú áldozatoknak, melyeket Mózes törvénye elrendelt. Aki már ilyen „jó illatú” áldozatot bemutat, az már a kiválasztottak közé számítódik. Tehát ezek az áldozatok Isten szent törvényébe is be vannak írva. A velejárási szenvedés ideig-óráig tartó átmeneti, talán megpróbáltatás, talán küzdelem az igazságért; kit mire lehet felhasználni, ott használják fel a Gondviselés Angyalai. Ezek a felhasználható fogaskerekek a fejlődés törvényében. Természetes, hogy akadályt jelentenek az ellentétes elvek terjeszkedésének, de ez nem tart örökké, csak amíg a szerep lejárt.

Azért titeket, akik éber szemekkel álltok őrt az Isten szent törvényének frigládája mellett, a reátok bízott igazságok megvilágosított tudománya mellett, sem kímélhet meg a gonosz támadása. Örüljete és örvendezete, hogy már ilyen érdemes megbízatással ajándékozott meg az Úr titeket. A Földön kicsiny pontok

vagytok, de a jó és igaz világában az isteni fény ragyogja be lelketeket, ha hűek és igazak vagytok a kicsinyben, a múlandóban, ha az örök értékek védelmében a harcot megharcoljátok, és nem engeditek az ellentétnek át a helyet, hogy megmásítsa az igazságot: meglátjátok szemeitekkel az igazság diadalát. Erős, rendíthetetlen oszloppokká növekedtek, és az Isten áldása nem marad el a ti cselekedeteitekről. Legyetek okosak, és legyetek bölcsek minden eljárásaitokban és egészen legyőzitek az ellentét fondorkodásait.

Az Isten segítsége legyen veletek.

ÚT AZ ÖRÖK KÁRHOZATBA: A GÖG(*)

1948. július 8.

Már itt vagyok az Úr Jézus nevében, gyermekem. Nagyon nehéz az emberi léleknek beletörödni abba a gondolatba, hogy egy elhibázott lépése miatt neki vissza kell térnie oda, ahol letért az egyenes útról. Ezért mindent elkövet, hogy az addig elért eredményeit fel ne kelljen adni, és tévedését be ne kelljen látni, el ne kelljen ismerni azt, hogy tévedett, hogy rosszul értelmezett valamit. Mert gögje ez ellen fellázad, és nem tűri azt a hátrább szorítást, mellyel fel kell adnia elfogadott álláspontját. Ezt így könnyebben el lehet mondani, beszélni is lehet róla addig, amíg a személyt ki nem emeli valaki az általánosító törvényből, de abban a pillanatban, amelyben valaki érzi, hogy nem rejtőzködhet el az általánosban, a tömegben, rögtön felgerjed és védekező - egyben támadó álláspontra helyezkedik.

Ez az az érzékeny pont, melyben majdnem mindenki sebezhető, és képtelenné válik a további küzdelemre, mert a lélek, mint egy pajzsot, úgy tartja maga előtt az ő maga által nagyra értékelt egyéni véleményét, melyet önmaga személye felől kialakított. És amíg a végzet teljesen meg nem fosztja ezektől a védekező eszközöktől a lelket, addig hiábavaló minden kísérletezés. Sokszor a legnagyobb szeretet, a legnagyobb áldozat is elértéktelenedik, mert a lélek gögjén megtörik minden jóakarattól származó kísérlet. Sajnos, ilyenkor nem lehet tovább kísérletezni a jóval, csak a

saját lelki eredményeiben való bezárással lehet elerőtleníteni a bűn hatalmát.

Nagyon szomorú, hogy ez így van, de a természettörvényben mindennek megvan a maga gyógyszere, ez azonban sokszor nagyon fájdalmas és borzalmas átéléseket hoz létre. A Földön is nagyon borzalmas dolgok történnek, de a szellemi életnek még rettenetesebb gyötrelmeit kénytelen átélni az ilyen megátalkodott lélek, amíg a benne kialakított jó felé vonzó természet le nem győzi az alsóbbrendű énjeiben meghúzódo gögöt, és az ellentétes természetnek ferdén kialakított elgondolásait és elveit.

A szegény, megtévesztett emberlelkek nagy csoportjai, mint a téli időben éhező farkascsoordák, úgy járják céltalanul a kietlen és terméketlen szellemi tájakat, és az életnek minden öröm nélküli reménytelenségében az örökkévalóságot átkozzák, mert úgy érzik, hogy ez rosszabb a halálnál. Vágyódnak a megsemmisülés után, hogy gyötrelmeik véget érjenek. Ez a kárhozottak világa és állapota, mert a lélekből kihalt a jónak minden fejlődési lehetősége is. Nincs örök kárhozat, az igaz; de az időt nem ismerő örökkévalóságban egy végeláthatatlan jelen, egy változás nélküli egyformaság, mely minden reménység temetője - bármilyen időhöz kötött lassúsággal vagy gyorsasággal történjen az - mégis az örök kárhozat tudatát rögzíti meg a lélekben. Felőrli lassan az egyéniség megszerzett erőit, és minősíti azokat az elveket, melyek az eredményeket kialakították. A törvény dolgozó műhelyében szétválasztódik minden erőréteg, hogy megtisztuljon azoktól az ellentétes áramoktól, amelyek lefelé vonzották, azaz eltávolították a jótól, az igaztól a szellemet, s amelyek elfátyolozták tekintetét, és süketé tették a jónak és igaznak meghallására. Ez a tisztító folyamat elképzelhetetlen nagy fájdalmakkal jár, és mégis ki kell bírni, mert enyhülés nincs, halál nincs, mely felmenthetné az életet jelentő szenvedésektől. A fogalmak tompák és sötétek a helyzet megítéléséhez.

Azonban az isteni kegyelem mégis örökösdi ezek felett a tisztuló állapotok felett is, és amikor az utolsó ellentétes erőréteg is felmorzsolódik, akkor megszűnik a szenvedés, és egy megpihenő étellel-telítődés folyamata veszi kezdetét. Lassan, észrevétlenül ismét felfelé emelkedik az új alkotás, mert a megtisztított erőket

a törvény tovább forgatja, de az öntudat megszűnt, felörlődött. Tehát egy új egyéniség fejlődik a régiből, de a lélek természete szerinti hajlamokkal a jóra és az ellentétesre egyformán felfigyelve kezdi el az életet.

Új életek sorozata, új alkalmak és lehetőségek változatai következnek, de amiben egyszer már elbukott, attól vagy nagyon fél, vagy ismét vonzást gyakorol rá. A felemelkedés lassú folyamat, de a szenvedések láncolatai erős határokat vonnak a lélek mozgási területei köré. Ez a homályos sejtés megmarad a lélek természetében, és nagy szolgálatot tesz a haladás útján ide-oda tévedező szellemeknek.

A szellemi ébredéssel nagyobb felszabadulás, tisztább ítélőképesség, nagyobb tudás és ismeret a jutalom, de ismét csak a belátáson és az alázatosságon múlik, hogy feljebb emelkedik-e, vagy lejjebb süllyed a lélek a tévelygések útvesztőjében. Kellenek a nagy szenvedések és fájdalmak, a csalódások, a csapások a tömegeknek, mert nagyon sokat ezek a rendkívüli nagy szenvedések menének meg a kárhozattól.

De azért nem minden szenvedő nagy bűnös, és nem minden látzólag szerencsés ember felfelé emelkedő szellem. Csak egyszer az egyiknek, máskor a másiknak látszik kedvezni a földi sors, mert az elfáradt lelkeknek kell a pihenő, és sohasem tudhatjátok felülről, vagy alulról érkezett a testöltésbe a szellem. A Földön nincs fokozati előny; a Földön mindenki szolgálni tartozik, és minél jobban átérti Urának parancsát, annál odaadóbban végzi feladatát, mert legbensőbb énjében megérzi, hogy minden, ami itt a Földön történik: a kibontakozást, az Isten akarata szerinti előrejutást szolgálja.

És boldogan hajtja meg fejét Isten akarata előtt, mert érzi és tudja azt, hogy az Isten szeretete végtelen gazdag változatokban nyilvánul meg az Őt szeretők és neki engedelmeskedők részére. Mert Isten a Szeretet, de az Igazság is, és valaki szíves áldozatot tud bemutatni az isteni igazság kiteljesedéseért, sok bűnből való feloldozást és szabadulást nyer ezáltal. A bűnökből való szabadulás pedig a megszentelődést, és minden további szenvedésektől való - örökkévalóságokra szóló - szabadulást jelenti.

Levetni a gőgöt, a bűn palástját és védő pajzsát, az emberi méltóságot, a személyes és túlzott önérzetet lerakni napról-napra az áldozati oltárra, hogy a testi élet múltó napjaival az is elfogyatkozzon és elhamvadjon, hogy a lélek tisztán, szabadon léphessen át az örökéletbe: ez volna a legfőbb cél, amelyért érdemes volt megszületni. Amíg a földi ember nem tudja átérezni és ezt meg nem tudja érteni, addig sajnos nem tudja megérteni az Úr megváltói munkáját. Kötheti lelkét bármiféle eszméhez, a teljes igazság birtokába nem képes jutni, és így nem tud megigazulni, mert addig tévelyeg a legtisztább igazság mellett is. Megejti a hazugság szelleme, és eltéríti az igazság forrásától. Az igazi, az Isten lelkétől áthatott lélek megérzi az igazságot. Ez a választó víz, mely megmutatja az emberi lélek belső értékét: valódi nemes fém-e, vagy csak kívül futtatott utánzat. Ilyen lélekpróbán estek át ti is, mindazok, akiket a külsőben csillogó aranynak mutatott meg spiritizmus-hoz való kapcsolódás, de a választó víz megmutatja ki megnyit ér, vannak-e lelkében örökértékű belső erények? - Vagy csak külső csillogás az, ami megtéveszti ragyogásával az értékek után kutató emberlelkeket.

Azért, ha az Úr megengedte a próbát - mert már elérkezettnek ítélte az időt erre - legyetek biztosak felőle, hogy kezébe veszi az Őt követők sorsát, és olyan munkát bíz reátok, melyre előre elkészítette a ti lelketeket, nemcsak titeket, hanem mindazokét, akik hozzátok kapcsolódtak érzésben. Az Úr megsokasítja az Ő munkásait, és gazdagon jutalmazza azokat, akik megtérésükkel utat tudnak mutatni tévelygő testvéreiknek.

Most Isten veletek.

SZELLEMEK ÉS EMBEREK EGYÜTTMUNKÁLKODÁSÁNAK NAGYON MEGGONDOLANDÓ VÁLTOZATAI(*)

1948.július 22.

Már én vagyok itt az Úr Jézus nevében gyermekem. Mindenesetre nagyon szívesen és örömmel tettem eleget kéréseteknek, de ha ezt ti nekem időben megmondjátok, akkor megnéztem volna őket, és az ő lelkük érzéseihez szabtam volna a beszédemet, így azonban

nem olyan nagyon könnyű munkát akartok rám bízni. Én a magam területét szeretem áttekinteni; a lelkek hangulata, befogadóképessége és készsége mindig megkívánja azt az elővigyázatosságot, hogy csak azt mondja nekik az - akit hallgatnak, amire a lelkük természete be van állítva, vagy amit képesek elfogadni még akkor is, ha esetleg nincsenek abban az időben arra beállítva, amit velük a beszédből közölni akar. Azért nem szoktam én bizonyos kérdéseidre azonnal válaszolni, mert bár a kívánság nagy volt, hogy választ kapjál problémáidra, de a lelkedben még nem voltak kialakulva azok a fogalmak, melyekbe bele lehetett volna állítani azokat a magyarázatokat, melyek teljes megértésre találtak volna.

Csak későbbben, amikor az eseményekben megérlelődött az a kérdés, mert előkészítették az érzések viharzásai, akkor már könnyű volt kiemelni azokat a felszínre vetett formákat, melyeket úgyszólván a lélek erői csoportosítottak össze. Sok titka van ezeknek a dolgoknak, miért lehet egyszerre csak így és ezt elérni a szellemekkel? Miért nem lehet mindig és mindenkivel ugyanazt, amit a másikkal játszva, minden komolyabb igyekezet nélkül, el lehet érni? Hiszen sokan nagyon komoly és szent törekvéssel igyekeznek a szellemek világából valami meggyőződést kapni, és minden nagy igyekezet dacára sem tudnak olyan közvetítő erőkhöz jutni, mely hiteles jelenséghez segíthetné őket. Mások pedig teljesen komolytalan, felszínes életükkel és viselkedésükkel sokszor egészen megbízható jelenségekben részesülnek. A médiumi hiúságnak sokszor innen indulnak ki a gyökerei. Ez azonban ne téveszsen meg senkit, mert ha a földi világ csak csalóka vetített képe egy másik, valódibb világnak, és a földi boldogság csak másolata az igazi, lélekben átérezett boldogságnak, akkor azok a jelenségek is csak torzított másolatait a magasabb rétegekben véghez menő történéseknek. Mivel itt ezen a síkon ez a valóság erejével hat, tehát ez vezet; de csak az egészen anyagi felfogású emberlelkek előtt. A könnyű, látszatos életbe süppedt emberlelkek, a hasonló rétegben élő szellemek erőivel egyirányú mozgást végeznek, és ha meg van a kapcsolat, akkor a földi azonos erők is reagálhatnak, és bizonyos összecsendülő harmóniában meggyőző erejű jelenségeket idézhetnek elő, de nem mindig. A mélyebb értelemben vett

dolgokban már nem mindig helytálló az erőkön keresztülszűrődő igazgatás; különösen nem, ha a környezetben más irányú emberek is be vannak kapcsolódva, de ritkább a megszálltság esete is, minél többféle emberből áll a kutatást végző társaság.

Nem áll ez minden esetben így, de a legnagyobb része az eseteknek ilyen. *Tehát a jelenségek nem érdem szerint, hanem az összehatalálkozás szerint jutnak érvényre.* Az ilyen esetekben, ha kisebb jelentőségű szellemi erők jutnak is érvényre, médium fejlődhet, és átmenetileg jó szolgálatot is tehet, de nagy próba a talán fejletlen és sok gyengeséggel megrakott léleknek, mert hamar elbukik, és mindig nehezebben tud megállni a körülötte forgó szellemi örvénylésben, mert minden gyengesége és gyarlósága felerősödik ebben a hasonlók atmoszférájában. De meg kell állnia a helyét, vagy feljebb kell emelkednie a nyomás alól, hogy szabaduljon. Ezért nagyon meggondolandó az, hogy valaki felkészületlenül vágjon neki az ismeretlen szellemvilágnak, mert nem tudhatja hol fog kikötni.

Igen, mindenkinek kötelességévé kell tenni, hogy készüljön megtérésével a szellemi munkához, de az annyit jelent, hogy aki úszni nem tud, ne járjon a vizeken, mert elmerühet. Aki nem tud, az ne akarjon tanítani, hanem tanuljon, aki beteg ne gyógyítson, hanem gyógyuljon meg előbb, tehát jó az elővigyázat mindig. Mert azokban a jelenségekben, ami olyan könnyen jön, nem előmenetelt, hanem lemaradást találhat az ember.

A GYÜLEKEZETEK TEHERTÉTELEIRŐL: AKIK KÉT PALLÓN JÁRNAK (*)

1948. július 29.

Már várok rád gyermekem, az Úr Jézus nevében. - Majd annak egy más napot fogok egyszer kikeresni: - tudom, de én egészen közeli időkben fogom azt kiszemelni, váratlanul sietve. Megnéztem őket, vannak egészen jó irányban haladó lelkek, de vannak igen kezdetleges állapotban megrekedtek is, de jó kezekben vannak, csak egy kicsit erősebben kell fogni a külső réteget. A külső alatt azt értem, akik nem vesznek intenzíven részt a belső lelki munkában, nem lelkesedve és nem félve, hanem csak szokásból

járnak el a közösségbe, de mellette nagyon is meg vannak győződve, hogy ők nagy teljesítmények birtokában vannak. Ezek minden gyülekezetben az úgynevezett tehertételek, akik bizonyos hatalmakká szeretik magukat kinőni. Mindig készek a kritizálásra, de a saját hibáik és gyengéik iránt végtelen elnézők és védő gondoskodással takargatják, rejtegetik, ha azonban mégis rátalál valaki, egyenes sértésnek veszik.

Ezek azok, akik két pallón járnak, és nem jutnak el a célig. A megtérés gondolatáig nem képesek eljutni, amíg a földi életben valamennyire is a középúton haladnak, mert feleslegesnek ítélik. Azért sajnos nagyon sokszor kell az életükben a nagy megrázkódtatás, hogy feleszméljenek közönyös képzelgéseikből. Igen, de ez nálad csak az elfáradás hamujával betakart parázs, mely azonnal izzásba kezd, amint a történések szele félrehajtja a hamut róla. Minden másképpen lesz már nemsokára. Már mondtam, hogy alakul sorsod és az egész munkálkodásod sorsa, de kis idő még hátra van, amíg elrendeződik minden.

Isten veletek.

BESZÉLGETÉS FONTOS DOLGOKRÓL(*)

1948. augusztus 5.

Már itt vagyok az Úr Jézus nevében, gyermekem. Tudom a te gondolataidat, és átérzem a te szomorúságodat mindenben, hiszen nem volnék jó barátod, ha nem volna meg lelkemben az a veled együttérző szeretet, mely nem alkuszik és nem mérlegel, hanem azt cselekedteti mindig, hogy amit jónak látok a magam részére, azt veled is igyekezzek megosztani, hogy a nagy ajándékozásokból ne maradjál ki te sem.

Mert azok az ideig-óráig való kis fájdalmak és szenvedések, melyek a földi életben útját állják sokszor a felfelé törekvő léleknek, higgyed el, csak a felhőátvonulások boldogságunk egén, ha az örökkévalóság óceánján utazunk. Vissza-visszapillantunk elhagyott múlandó életünk kicsiny, szegényes örömeire, és rettegésekkel, fájdalmakkal eltöltött szomorú történéseire, hiábavaló reménységeire és látjuk, hogyan bontakozik ki mindezekből a lélek

magasrendű megismerése, biztonsága és képességei, mely a tisztább és értékesebb életben érvényesülni tud, s azt állapítjuk meg magunkban, - és egymás előtt - hogy megérte. Mert ezek mind elmúlnak az álom-élettel, az időre szóló számkivetettségünk pillanat alatt megszűnik a szellemi létre való ébredésünkkel.

Minden fájdalom és minden aggodalom, bizonytalanság, rettegés feloldódik a boldogság beteljesülésének pillanataiban. Sokszor elfogja lelkünket az önvád: hogyan lehetett a valóságtól annyira eltérni, hogy megfeledkezünk a lelki bizonyosságról? ...

Te is így leszel földi életed befejezésével. Az a kicsiny valóságba vetett hited nagy nyereséget terem részedre. Bár veled érzem át a szomorúságot és fájdalmaidat, de nem esem kétségbe felettük, mert tudom, hogy nagy eredmény várományosa vagy, és mikor a végéhez érsz, a száműzött előtt kinyílik a tündérország kapuja, a testi forma lehull rólad, és az igazi éned bontja ki színes, csillogó fátyol ködét, hogy betakarja vele fájdalmas emlékeidet. Miért búsuljak felette, ha látom a végét felvett szerepednek?

Miért szomorkodjak felette, ha a búcsúzás borongó felhője elfedi a ragyogó valóság napját? A nap van akkor is, ha szuroksötét az éjszaka. Én a reggelre gondolok, mely már előre bocsátja derengését abban a hitben, melyet az Isten neked ajándékozott. A szeretet a legigazabb valóság, az Istenben való szeretetnek nincs árnyéka, a sötétben örködik, a világosban teremt, munkálkodik, amikor nem láthatjátok egymást, akkor örködik és gyűjt a viszontlátásra. Nincs távolság, nincs itt és nincs ott, de van a szeretetben való élet, mely folytonos és örök a teremtő Istenben.

Igen régen vártam már, de ti nagyon elfoglalkoztatok az anyagi élet apró árnyékaival. Igaz, hogy réveteg tekintettel többször felénk néztetek és vártátok a lélek-csodát, de nem indultatok el feléje. Igen, vártalak benneteket - többeteket -, egy párat hogy felépüljön a közösség lelki pihenője, melyet mindegyik magában hord, de a megtervezés hiányzott, és ezzel magatokat szégyenítettétek meg. De nem baj, eljön még az idő, amikor majd siettek feléje, mert az meg fog épülni, nagy, hatalmas épület lesz, és ezt úgy hívják majd: az Isten kijelentése, és az utolsó idők erőssége és vigasza árad ki majd belőle. Ennek a nagy épületnek ti is építő munkásai vagytok és lesztek, mert az Úr így akarja, hogy legyen.

Vegyetek részt jó szívvel és igaz lélekkel ebben a munkában, ha még ma nem is látszik nagyoknak, ha még kigúnyolják is a hitetlenek, nem számít. - A Noé bárkáját is kigúnyolva szemlélték, amikor eljött az idő, a választottaknak volt helye benne. Itt is így lesz. Az igazság nagy lendülettel szedi össze azokat a lelkeket munkára, akikkel közössége van. A hamisság hasonlóan csoportosítja a maga fertőzöttjeit. Az ütközés már folyik, de aki győz, az uralja az életet. Az igazság győzni fog és vele mindazok, akik az igazban megálltak és a szeretetben munkálkodtak. Ebben a nagy mérkőzésben mindenkinek oda kell állnia vagy egyikhez, vagy a másikhoz. Boldog az, aki megérzi az igazság felé vonzást mindenben, és nem cselekszik hamisságot. Ennek a nagy tábornak az első soraiban az Úr harcosokat küld, és aki megérti, hogy mit akar az Úr, boldog lélek, mert megérteni csak az tudja, akinek már az igazságban valami múltja van, aki már nem kezdő.

Tehát a mi Urunk akarata teljesedik be az igazságban. Ebben élni és ebben munkálkodni annyit jelent, mint kiválasztottak közé soroztatni, és ebben a minőségben én is úgy üdvözöllek, mint az Úr által kiválasztottnak egyikét, kislányom. Először is a bizonyosságok mindenki részére megvannak, de nem egy síkon mozog mindenki, a te lelkedben is megvannak ezek a bizonyosságok, melyeket átéltél, de a te földi tudatod nem vette át. Azonban ezek a földi bizonyosságok nagyon sok réteg összemunkálkodásának a találkozásától függnnek.

Te nem ilyen központba születted bele, de a belső hitvilágodban, az asztrál énedben már találkoznak az eshetőségek, és te így inkább megérezed az igazságot, mint a külsőből szeded fel, mert ez nem is lett fejlesztve. Hanem, ha most aláveted magad a fejlesztésnek, akkor lehetséges egy olyan fokot elérni, hogy az asztrál lelked ki tud jobban húzódni. Ez azonban nem bizonyos, hogy olyan eredményt hozhat, mint te azt kívánod. Amikor csendben tudsz egy órát ülni, gondolat nélkül, vegyél egy tele pohár vizet és a háttérbe tegyél egy pár szóból álló imát, amit óhajtól, azt kérjed. De nagyon kell vigyázni, hogy el ne aludj, mert esetleg a közeli szellemek betolakodnak a fluidjaidba.

De nem az a fő, hanem az isteni törvényben való élet, és akkor a másik is megterem. A te médiális képességeid a következő életben nagyobb és sokoldalúbb lesz, de most ez így jó, mert a belső világodban folyik át. Maradj meg ebben a formában, és dolgozzál a magasabb fokozaton, mert eléggé ki van dolgozva a lelkedben az isteni törvény.

Maradj meg ebben, és ha ezt a gyakorlatot folytatod, esetleg félév vagy egy év alatt látás fejlődik ki, vagy pedig egy átmeneti tünetekhez hasonló változékony állapot, de ez nem veszélyes. Az írást nem ajánlom most még, csak ha már tudsz gondolat nélkül írni. Mindenről írd, meg mindent, és én meg fogom tekinteni haladásodat, időről-időre hagyok valakit, aki mindenben segítségedre lesz. A gyakorlatok fárasztók, és csak akkor folytasd, ha már nagyon nyugodt vagy. Meglátásom szerint, ha minden jól megy, fél év alatt lesz sikered, de azért csak folytasd. Az, amit te gondolsz, talán nem valósul meg, de másfelé kanyarodhat el, és másképpen nyilvánul meg, mert a lélek nagyon kiszámíthatatlan. A delejzés is jó, mert erősíti a delejességet fejlődésében.

Egyszer csak egyfelére összpontosítsd a magad erőit; a gyülekezeti életben ne vegyél intenzíven részt, mert ezek a gyakorlatok nem engednek kétfelé akarni, majd mire készen leszel, nagyobb lesz a világosságod is, és akkor már könnyebben vállalhatsz világias vezetésben részt. Addig a szellemi részben időzzél inkább. Majd meglátjuk mit lehet elérni. Megnézlek időnkint és igyekszem álmodban észrevetetni magamat. Most ebben az órában már nehezebben menne az írás, ha időd lesz, a jövő órában ismét jövök. Most a mi Urunk kegyelme legyen veletek.

Isten veletek.

A KÖZÖS SZERETET HATALMÁRÓL(*)

1948. augusztus 9.

Már itt vagyok gyermekem, bár szokatlan időben hívtál, mert a mostani utolsó időkből mindig későbbben kezdted. Úgyis akartam hozzászólni emberi szavakkal is, de ki akartam kerülni az elérzékenyülés lehetőségét, mert akkor nem tudok uralkodni a lélek

belső érzés hullámzásain, amíg a fájdalom ki nem tombolta magát. Annak pedig nem szabad így bekövetkezni. A mindenekfelett uralkodó Isten a mindnyájunk közös Atyja, és mi mind testvérei vagyunk egymásnak. A közös szeretet összekapcsolódásában megmérhetetlen erő van, mely erőnek munkálkodni kell a mi Atyánk akarata szerint, és ezek a munkák küldetésekre vannak beosztva, a küldetést betölteni engedelmességet jelent a mennyei Atyának akaratával szemben, így örömet és kedves érzést kell kiváltania a lélekben.

De a ti földi fájdalmas tapasztalataitokon keresztül kevés az öröm felette, de annál több a lemondó szürke beletörődés. És kicsiny reménységteknél fogva terhesnek és félelmetesnek tűnik minden változás és minden szétválás, ha egyszer a lelketek meg tudott pihenni a szeretet puha pelyhes ágyán a sok csalódások után. A szeretet soha meg nem hal! A szeretet soha ki nem alvó szent tüze a léleknek, de táplálni kell a jó és igaz felé törekvéssel. Éveitek számával nem az idő múlik, csak a lélek állapota változik a földi látóság szerint, amíg az egész lélek minden vonatkozásaival egyben kifejezheti magát.

Az Istenben élő emberlelkek magasabb ívben szállnak az élet szintje felett, mint az Isten nélküli élők és közönybe süppedt emberlelkek, így többet látnak, többet tudnak, és több eredményét takaríthatják be az életnek. Ilyen nagy betakarítása az értékeknek a szeretetben való eredmény, melyet egymás szívéből kitermelhettek. És ez kedves az Isten előtt, mert minden elmúló dolgok fölé emeli azt, aki ezzel rendelkezik.

Azért ne búsuljatok azon, ha földi szemeitek látóhatárából el is rejti a távolság köde a szeretett lényt. Istenben, Istennél mindig megtalálhatjátok egymást, mert tudjátok meg, hogy a szeretetben nincs távolság, csak közelség, nincs elválás, csak meg nem szűnő kapcsolat. Az Isten szent lelkének élő és folyton munkálkodó erejének és világosságának mozgásában az együvé tartozók nem is tudnak szétválni, mert a szeretet vonzása erősebb mindennél.

Így Istenben maradni annyi, mint a szeretetben élni és boldogítani egymást. A lélek ereje nagyobb minden elképzelhető erőknél, és nagyot, hatalmasat alkot az a csoport, amelyben Isten lelkét en-

gedik uralkodni és cselekedni. Igen, kérem akkor őket is, akik jelen vannak. Akkor próbálj csendben maradni és kicsit homályban, hogy az én kis beszélgetésemet megkezdhessem.

AZ „ÁLKEGYESKEDÉS” VESZEDELMEI(*)

1948. augusztus 12.

Már itt vagyok az Úr Jézus nevében, gyermekem. Éppen azért jöttem, hogy segítek neked, a több oldalról felsorakozott támadás ellen a védelmet kiépíteni. Mert nagyon ravasz a tévelygés szelleme, és igyekszik a maga elméleteit az isteni igazságok közé úgy elrejteni, hogy az teljes védelmet nyújtson neki az érvényesülés idejére. A gondolat még nem cselekvés, az akarat még nem beteljesülés, de annyit jelent, hogy elvetette a magot. Minden mag különbözik egymástól, és minden gondolat más és más természetéről tanúskodik a léleknek, és minden, ami él, érvényesülésre törekszik a maga módja szerint.

Mivel az ellentétes szellemi törekvések érvényesítése elé korlátokat állított a törvény, így nem terjeszkedhet visszahatás nélkül ezeken túl. Mert a törvény igazsága előtt nyilvánvalóvá válik értéktelensége. Így az alantas, rossz irányhoz haladó megnyilvánulása a léleknek kénytelen magát megtagadni, és a jót munkájában, fejlődésben követni. Hogy az adott alkalmat kihasználva belecsempészhesse a maga megtévesztő áligazságait a valóság közé, hogy ezzel magának érvényesülési lehetőséget teremtsen az emberek világában.

Azért nagyon kell vigyázni a hívő embernek, nehogy amikor már a durva bűnöktől valamennyire megszabadult, az álkegyeskedéssel szabad teret engedjen az ellentétnek, és minden eddigi jóban elért eredményei áldozatul essenek. Ezekkel van a legtöbb harca a haladó léleknek.

Így neked is gyermekem, ki kell venned a harcból, a szenvedésből a részedet, hogy az az igazság, amit a szellemed hosszú, fájdalmas tapasztalatokon keresztül leszűrt magának, meg ne inogjon a lelkedben, mert akkor nem lehet ennek a messze előre világító sugárnak a közvetítője. Azért jönnek a felszínre ilyen nehéz kérdések a gyülekezetben. Az életedben azért állnak elő ilyen nehezen

megoldható helyzetek és állapotok, mert azokon az értetlen lelkeken keresztül támad az ellentét, akik alkalmasak arra, hogy rajtuk keresztül a törvénytelen elgondolások és törekvések érvényesülhessenek.

Azért nem mindegy, hogy kik tartoznak a csoportokhoz, kik vi-
gyenek valamit véghez, kik munkálkodhatnak az isteni dolgok-
ban. Akik pedig bármilyen munkát végeznek, tisztítsák meg ma-
gukat nagy alázattal mindentől, mert ha még fejletlen és tisztáta-
lan a lélek, az ellentétnek nagyszerűen kezelhető eszközévé vál-
hat. Romba döntheti sok ember nemes törekvéseinek és munkájá-
nak eredményét, és hozzásegíti az ellentét a maga téveszméjének
kiteljesítéséhez. Azért kell a jóra és igazra törekedni, és Isten
szent lelkével összeköttetésben lenni.

Szüntelen imádkozni világosságért és erőért, hogy az ellentétes
gonosz tendenciájú törekvéseket idejében felismerhesse az ember
önmagában és másokban, hogy azokat kiküszöbölhesse, mielőtt
érvényesülésig jutnának. A gondolatban és akarásban erő van
már, de amíg nem valósult meg, még nem hagy nyomot és nincs
következménye a lélekben, de ha már akár beszéd alakjában is a
megvalósulás felé jutott, akkor már baj van.

Isten veletek.

AZ „ÉLETCSATORNA” ÉS A TENGER TÖRVÉNYE(*)

1948. augusztus 16.

Már régen várlak gyermekem, az Úr Jézus nevében. Minden mú-
landó gyermekem a Földön, nincs megállása semminek és senki-
nek. Az egymásután következő események jönnek és mennek. El-
viszik a jót és a rosszat, virágot és szemetet egyformán hordozza
és viszi tovább az idő sodra, mert szükséges az elmúlás ott - ahol
születés van. Szűk csatorna a földi élet, melyen keresztül sok lelki
szenny és éretlen szellemi termék távolodik el, hogy újabb, jobb,
egy fokkal tökéletesebb szellemi eredmény állhasson elő. Az élet
áttekinthetetlen bőséges áradata folytán táplálja és duzzasztja ezt
a világnak nevezett kis pontját a végtelenségnek, hogy kitermelje
azt a szellemi eredményt, amelyért ez a világ megteremtett. Ezt

persze a földi halandó emberek nem látják, mert benne élnek abban a hangyabolyban, mely a maga újjáalakításának forrongó állapotát éli.

De mi - akik már Isten segítségével leraktuk a földi világhoz tartozandóságunk bilincset, és megszabadultunk a hangya élet kényszerítő körülményeitől. Mi már a mindent megértő szeretettől és segíteni vágyástól indíttatva, a ti lelketeket is fel akarjuk szabadítani ezektől a fájdalmas és nehéz kényszerállapotokból. Mert úgyis minden múlandó, ha még olyan lobogó lánggal égjen is az öröm tüze lelketekben, valamely vágyatok teljesedése felett, vagy ha még olyan fájdalmas legyen is a lemondás, a búcsúzás és az emlékezés attól, akit, vagy amit szerettetek. Minden elmúlik, amit a földi lét folyója felétek hozott, csak az örök jóba vetett hit és bizonyosság értéke növekedik egyre jobban, ahogyan a létfolyó az örökélet tengeréhez közeledik. Azon a szűk életcsatornán alig hogy áthalad a lélek, ezer és ezer ütközést kell szenvednie, mert nem tud tájékozódni. Tiltott utakon halad, mert nem tudja melyik az az út, melyen előre juthat. Nem tudja, hogy a következő pillanatban az örvény sodorja el, vagy szirthez vágódik, de magabiztosan fölényeskedik azokkal a tanítókkal és vezetőkkal szemben, akik a nagy tengerre akarják sajkájukat irányítani.

Az örökélet tengere, melynek sem szélességét, sem magasságát, se mélységét még nem mérte meg senki, aki a Földön élt, telítve van gyönyörűségekkel, mert az ég csillagai benne tükröződnek, de a mélyben lakozó szörnyek nem kívánatos világát is magába rögzíti. Azért jó áttanulmányozni az életcsatorna útvonalán a tenger törvényét, hogy jó irányt véve, kedvező széllel a kívánt részt érhesse el a lélek.

A kedvező szél itt van, és még a földi élet tart, ahol minden keléket megszerezhet a lélek, hogy biztos irányt vehessen előre. Azért fogadjátok utatokon a virágot, az örömet ajándéknak, a szenvedést, a fájdalmat az úttal járó fáradalmaknak, de minden elmúlik abban a nagy egyenletes életben, mely az eredmények átértékelésével következik el. Aki mit vet, azt aratja ott a végcélnál, amely nem változik.

Isten veletek.

NE ÍTÉLJ, HOGY NE ÍTÉLTESÉL! (*)

1948. szeptember 9.

Már itt vagyok és várlak gyermekem, az Úr Jézus nevében. Meghallgattam a Te imádságodat is, és nagyon helyesen tetted, hogy azokban a dolgokban is az Úr elé viszed lelked fájdalját, melyekben ha tudnál is, nem akarsz magad dönteni, hanem az Úrra bízod a döntést. Az ember nem vehet semmit magától, csak ha adatik neki felülről. Minden képességet a Gondviselés Angyalai osztanak ki a Földre induló emberek között, hogy próbáikat megkönnyítsék a Földön, és gondolkozzanak a láthatatlan dolgok felett. De a megtévesztés szelleme olyan nagy apparátussal dolgozik, hogy mire a testöltés első fázisához érkezik, már alig marad az egyéni léleknek lehetősége, hogy a magával hozott képességek szerint rendezkedhessen be. Mert úgy meg van töltve az előíranyzott idő és keret a tévelygés eszméivel, hogy elég munkát ad annak leépítése. Így jönnek létre a felemás életek, mert ha a lélek természete hibás és eléggé befolyásolható a testen keresztül, bizony nehezen tud olyan eredményt elérni az életben, ami részére kívánatos lenne. És nagy munkát ad a külső hatások lebontása is a léleknek, mert amíg azzal lefoglalja magát az események és történések forgatagában, elveszti egyensúlyi helyzetét is, nem egyszer az is elbukik, aki segíteni akart azoknak, akik felemelkedni szeretnének. Azonban ez az egyensúly elvesztése nem jelenti azt, hogy ezek a mélyben is maradnak, hanem ha az első kegyelmi ténybe belefogódnak, ez kiemeli őket szűkre határolt lelki és testi állapotukból.

Tehát az embernek azért nem lehet és nem szabad könnyelmű ítéletet alkotni senki felől, mert nem tudhatja, nem önmaga felett ítélkezik-e, mely ítélettel önmagát marasztalja el. A kegyelem nem személyválogató, hanem olyan, mint a nagy erejű mágnes; magához vonzza mindazokat, akiknek lelkében az elfogadó készség kiépült. Így a legnagyobb bűnösnek is hatalmas segítő erők állhatnak rendelkezésre - ha bele tud kapcsolódni a kegyelem vonzásba. Azért az Isten hosszútűrése kiszámíthatatlan a földi emberek iránt, mert a nagy erőforgatagban alig tudja a maga lelki egyensúlyát fenntartani.

A lélek nagy és erős akarása szükséges hozzá, hogy megállhasson. Azért az ismeret világossága nagy ajándék a földi életben. Akinek ez sorsában el van helyezve, hogy az élet igazi célját megismerheti, az annyit jelent, mintha valaki nagy gazdagságba születik bele, mert nem kell küzdenie a mindennapiért, amiért a nagy tömegek erejüket megfeszítve dolgoznak. Igaz, hogy aki nagy gazdagságban született, nem ismeri az értékét annak, ami felett könnyelműen rendelkezik - így az sem tudja értékelni mindig az ismeret világosságát, akinek ez ajándékkul jutott, és sokan eltékozzolják, mielőtt valami hasznot hozhatott volna részükre.

De azok, akik megtanulták a keserű nélkülözésekben a szükségességet megbecsülni, azok már féltő gondoskodással igyekeznek biztosítani magukat, hogy meg ne fogyatkozzanak. Így azok az emberlelkek is, akik már ismerik a földi élet kiszámíthatatlan örvényléseit, szorgalmasan keresik és kutatják a biztonságot jelentő eszméket és isteni kinyilatkoztatásokat, melyekben megfogódzva nem tud felettük úrrá lenni a téveszme. Nem ragadja őket magasba az élet változó lendülete, hogy a következő pillanatban a mélyre süllyessze.

Azért én azt mondom, a legnagyobb bölcsesség a mi Urunk tanítása, a legnagyobb biztonság azt ismerni és abban élni, mert jöhet a vihar, a szirthez csaphatja a hajót, de a roncsokon is megmenekülhet az, aki elhiszi azt, hogy a viharok nem tartanak örökké, mert az isteni szó leparancsolja a tenger hullámain, lefékezi a lelkek indulatait, melyek felkorbácsolták a hullámokat és lecsendesül az élet tengere. A sima víz felületén visszautkröződnek az ég csillagai és mutatják az utat előre.

Azért ti, akik ezt a nagy értéket valamennyire felismertétek, és ebben munkát vállaltatok itt a földi életben, nem a világ mértékével mérettek meg, hanem a kegyelem szerint, melynek hirdetői és lélekről lélekre továbbítói is vagytok. Mert a hit megnyitja a lelkeket a világosság részére, hogy tájékozódni is megtanuljon az emberi lélek. Amikor valamennyire már tudja, hogy az ígélet a beteljesedéshez közeledik, boldog reménység ébred fel lelkében, mert érzi azt a biztonságot és erőt, mely a célból sugárzik feléje. Ekkor már nem a terhek alatt roskadozó lélek többé, mert az örömkö felduzzasztott vitorlákkal hajtják mind beljebb és beljebb a

végtelenség felé, hogy a kiteljesedett élet nagy végcéljába, a boldogságba olvad bele. Az isteni lélek vezetése véget ért, a Kegyelem átváltozik azzá, ami valójában volt: Szeretetté. A szeretet Istene megbocsátott a tékozló fiúnak, hazavezette a göröngyös úton, megtanította, hogyan kell értékelni a mennyei javakat, hogy többet el ne pazarolja, mert nagyobb gazdagságot s még nagyobb hatalmat akar reá ruházni, mint aminek a létezése előtt birtokában volt.

Isten veled.

A DOGMA MÉLTÓSÁGA(*)

1948. december 9.

Már itt vagyok gyermekem, az Úr Jézus nevében. Azt hittem, már nem is fogsz komolyabb munkához, mert láttam, hogy ki vannak merülve az idegeid és álmos vagy. Ne engedd át magad a bizonytalanság képzetének! És minden a maga medrébe tér vissza, a saját fajsúlya szerint, a vas és a kő, a homok a mélyre kerül, mert kell lenni valami szilárd alapnak, melyre a nagytömegű víz elhelyezkedjen. A fa már nem marad a mélyben, mert a könnyű nem marad meg a víz alatt. A lélek természete ilyen. A könnyebb, az anyagiatlanabb, ha csak egy lehetőség van rá, hogy a terhek alól kiszabadulhat, akkor az élet forgatagában okvetlen felemelkedik. Minél kevesebb bűn, és szándékos tévedés húzza le az ember lelkét, annál gyorsabban felkapja a szellemi áramlat, és viszi előre a cél felé. Minél több sár tapad hozzá, annál bizonytalanabbá válik a fennmaradása.

Én nem szoktam személyre bélyeget ütni, mert az már rajta marad egy életen át, amíg csak az élet le nem múlik, de nagyon elővigyázatosaknak kell lennetek, ha valamit meg akartok beszélni, mert az emberi okoskodás sokszor a legcélravezetőbbet is elronthatja. Mert úgy van ez, hogy vagy van egy felvett belső pont, ami összetartja az egészet, vagy nincs. Ha ez létezik, akkor ha még olyan érthetetlen és értelmetlennek látszó dolog legyen is az, annak engedelmeskedni kell, mert az az alapkő. Látjátok, ez a dogma.

Semmiféle alakulat nem állhat fenn dogma nélkül. A dogmának van sok nagyon jó oldala, de van rossz oldala is, amikor már az

emberi lélek kinőtt a keretek közül, akkor már gátolja további fejlődését. Azonban a lélek megtalálja a lehetőségeket, nemcsak széltében, hanem felfelé is a növekedéshez. Azzal még senki nem vesztette el saját lelkének a jó eredményeit, hogy felfelé növekedett, hanem azzal már nagyon sokan, hogy ledöntötték a korlátokat és egyensúlyt veszítve lezuhantak a mélybe. Tehát kellenek a dogmák, a korlátok, ahol nem egyforma fokozatú lelkülettel bíró emberek vannak együtt.

Vegyétek ezt úgy, mintha egy szerzethez tartoznátok, és legyen ennek a pontjai között egy-kettő olyan, amit a legképtelenebbnek ítél a felületes szemlélő, ha a többi pontokat jónak és helyesnek találja, alázatos lélekkel vesse alá magát azoknak az érthetetlennek látszó pontoknak is, vagy ne lépjen be oda, mert akkor már kétszínűséget kell cselekednie folyton. Ez már bűn és kárára van önmagának és a többi tagoknak. Megbontja az egységet és ezzel árulójává lett az egységnek. Az árulónak pedig nincs helye ott többé. Az árulónak nincs egyéni értéke sem ott, azon a helyen, ahol árulkodott, sem az eszmében, amit elárult, mert a bizalom megszűnt iránta.

Tehát vagy aláveti magát kritika nélkül, alázatosan annak az érthetetlen pontnak is, vagy kilép abból a kötelező törvényből, vagy keretből, amivel nem tud egygyé lenni. A dogma nemcsak megköttözi, hanem egyúttal óvja és védi azt az eszmét, vagy igazságot, amelynek a körülbástyázására épült. Mi lenne már ennyi idő után a Krisztusi eszméből, ha minden kontár lélek bele akarnokoskodhatott volna? Mi lenne már bizonyos bölcseletekből, ha mindenki kedve szerint faraghatna rajta? Éppen a dogma tartja frissen és üdén azokat az egyházi igazságokat, melyek némelyek szerint hozzáférhetetlenek az ember részére.

Jóllehet az emberek keze nyoma minden érintésnél meglátszik és kiérzik belőle, de lehető legritkábban nyúlnak hozzá az ilyenhez. Minden vallásnak van dogmája, és minden kis körnek is van dogmája, mert a védelem szükséges. Tehát aki nem tudja magát ehhez hozzátartani az lépjen ki, de áruló ne legyen, mert azzal, hogy önhatalmúlag intézkedik valaki - méghozzá károsan - az árulója a közösségnek. Ha nem is találja helyesnek és jónak az indítványokat, ami elhangzik: megmondhatja, de az további árulás, még

akkor is, ha jót akar vele. A felelősség mindig azoké, akik magaviseletükkel súlyosbították a csoport tagjai számára a következmények elviselését. Az ilyenhez nagy merészség kell, mert felbontja az egységet, és ha a keretek meglazulnak, széthullás következik be.

Ezért, ha vállalja, ha nem, a becsstelen emberlélek felelős az Isten és az emberek előtt. Tehát akár rokonszenves, vagy ellenszenves az a jól átgondolt határozata az illetőnek, bünt követett el. A keretet képező dogma, vagyis védőburok ellen támadást intézett, azaz árulója lett a kereten belül munkálkodó eszmének. Így van, vagy velünk, vagy ellenünk, de egyszerre nem lehet kettőhöz hű az ember, mert rövidlátó és korlátok között mozog az érzése és gondolata is. Most Isten veletek.

A FÖLDI ÉLET NAGY ÉRTÉK(*)

1949. január 6.

Már itt vagyok az Úr Jézus nevében, gyermekem. Nemcsak te vagy eltelve ilyen gondolatokkal gyermekem, a világi emberek sok milliói sokszor aggódva és sokszor szemrehányóan teszik fel ezeket a kérdéseket önmaguknak, és irányítják valahová, ahol úgy gondolják, hogy mégis valaki meghallja és válaszol kérdéseikre. Mert bármilyen felületesen kezelik is az Istenfogalmat, bármilyen nagyon eltemették is az anyagi élet legfontosabbnak látszó kérdései alá, amikor az emberek bajba jutnak, és hozzá olyan bajok zúdulnak feléjük, amelyeket már emberi eszükkel megkerülni nem tudnak, amely elől már nem lehetséges elmenekülni, mert minden menekülési lehetőséget eltorlaszoltak maguk mögött, akkor egyszerre a legfontosabbá válik az isteni segítség kérdése és kérése. Akkor egyszerre az isteni segítségtől teszik függővé a dolgok átalakulását.

Pedig ezekkel úgy van az emberiség, mint aki maga alatt az ágat fűrészezi, csak amikor már recseg-ropog alatta az ág, és egy pár szálla tartja az ágat a törzshöz, akkor nagy hirtelenséggel csodát vár, hogy esésében az isteni kegyelem feltartóztassa. És ha ez az isteni kegyelem nem érkezik meg időre, hanem az embernek ma-

gának kell megkeresni azokat az erősségeket, amelyekhez megkapaszkodjon, akkor a hitetlen világ felnevet, és gúnyos hahotával kíséri a hívők imádságát és csodaváró hitét.

Akik hisznek, de hitük csak felületes külsőségekben merül ki, azok csakugyan megcsalódnak hitükben, mert nem helyesen, nem igazán hisznek. Mert ha hitük az igazságokra volna építve, meg kellene látniuk és ésszel fel kellene érniük, hogy amit cselekesznek, az nem felel meg az igazság törvényének. És ami nem az igazságon épül fel az meg nem állhat, hanem amikor az utolsó igazság összetartó erejét is elfűrészelték, akkor csak egy zuhanás következik be.

Az isteni kegyelem sokszor csodát tesz a szegény eltévelyedett emberiséggel, és mielőtt a nagy zuhanás bekövetkezne, az észhez kapott ember előtt hirtelen megvilágosodik a következmények lehetőségeinek sorozata, és nagy elhatározással a súlypontot másfelé irányítja. Ezzel az elfűrészelt ág mentesítést nyerve nem törik le egészen alatta. Ezt nevezhetjük az „időben való megtérésnek”. Az időben való megtérés is nagy kegyelmi ajándéka az Istennek, mert ez nem következik be vakon, véletlenül, hanem a lélek hosszszas előkészületek után tudja magát csak rászánni, hogy megszott bűneivel és tévelygéseivel szakítson, mert a bűn gyökerei mélyebben beleszövődtek lelki természetébe, minthogy olyan könnyen elszakíthassa magát tőlük.

Azért mondja az Úr: „aki bünt cselekszik, szolgálja a bűnnek”, mert azután a bűn uralkodik felette a testen keresztül. Kicsoda szabadíthatja meg az embert ettől a sötét hatalomtól? Csak egyedül Az, Aki legyőzte az ő isteni erejével a bűn hatalmát, mert odaadta magát válságul azokért, akik gyengék lévén, képtelenek lettek volna felvenni a harcot a bűn hatalmával szemben, hiszen mindentől fogva bűnben fogantattak. Azt úgy kell értelmezni, hogy már maga az „emberré levés” az Istentől való elfordulásnak, a bűnnek következménye.

Ezért az ember önmaga felett törvényt nem ülhet, mert már a törvény hatalma teljesezett be rajta. Ha betekinthetne az ember a világoosság erejével a saját lelkébe, meg kellene döbbsennie azok felett a nagy igazságoktól való eltérések felett, melyeket lelki érzéseiben gyanútlanul magában hordoz. Gyanútlanul - mondom -

mert még a tiszta és jóérzésű emberi lélekben is mennyi ellentétes érzés, vágy és törekvés igyekszik érvényesülni. És ha nem vigyáz éber szellemi ellenőrzéssel elgondolásaiban, cselekvéseiben érvényesülnek is ezek, a jó és igaz tetszetős köntöse alatt meghúzódva. Ezeket nem is lehet könnyen észrevenni, és nem egyszer éppen ezekhez az elgondolásokhoz és cselekedetekhez fűződik az emberi lélek nagy reménysége és várakozása a túlvilági életet illetően.

Csak akkor ébred tudatára tévedésének, amikor a következmények szemlélésében meggyőződhetett azok helytelenségéről. Az isteni törvény nemcsak az elkövetett bűnökért hívja számadásra az ember lelkét, hanem a még el nem követett, de a vágyvilágban ott reszkető téves fogalmakban lerögzített érzések és törekvések is bűnösnek minősítik az ember lelkét. Hogy a jelenben még nem jutottak kifejezésre, az még nem mentesíti az embert bűneitől, mert ami még ma nem jutott felszínre, az holnap már mint a gátját ledöntött áradat, az egész lelket hatalma alá hajthatja. Csak akkor ismeri fel az ember ennek káros voltát, amikor látja és következményeiből tapasztalja, hogy nem helyesen és nem jól cselekedett. Már maga az a tökéletlenség, mellyel az ember az egész földi életének célját megítéli, és ahogyan azt a helytelenül megítélt célt is elérni óhajtja, az magában véve is a nagy korlátozottság bizonyossága.

Ez a korlátozottság a bűn természetében gyökerezik. A dolgok nem tudása és a következmények kiszámíthatatlansága szinte kedvezni látszik a bűnre hajló természetnek, mert látszólag a felelősség alól mentesíteni látszik az egyént. Hiszen nem tudhatta, hogy jó, vagy rossz következménnyel jár elgondolása. Tehát ennek a sötét tudatlanságnak, az eshetőségek szemfényvesztő káprázatának a hatalmától kell felszabadulni a tudatnak, hogy a földi élet értékét és célját felismerhesse. **Mert óriási értékek szabadulhatnak fel a szellemi igazságok megismerésével, és az ebben való igaz cselekedetek gyakorlásával.** A Földön is minden megvan, ami a nagy és boldog világok fénykörében már áldást hozó tudományként irányítja az élet fejlődését.

A Földön is minden kellék megvan ahhoz, hogy az emberi élet boldog lehessen, csak az emberi lélekbe belegyökeresedett ellentétes elveknek kell elpusztulni. Hiszen e Földnek örökkévaló királya és Üdvözítője, a mi Urunk, a Jézus Krisztus, és annak törvénye és igazsága az uralkodó hatalom egyedül és oszthatatlanul. Hiába akar bárki valahová máshová tartozni, sorsa, végzete ehhez a bolygóhoz kötötte, mely a megtisztulásnak és megigazulásnak fejlődő állapotában van szellemileg, és rajta a testöltöttek a kegyelmi állapot ideiglenes védőburkolatában, az isteni hosszútűrés fátyolával vannak letakarva. Ezért van a korlátozottság, az ismeret hiánya, még a tökéletlenség is a kegyelem eszközeként, mint védőburok az ideig-óraig való élet törvényében felhasználva, hogy abban az emberré lett szellemmagvak a tapasztalás következtében ismeretet szerezhessenek, és tájékozódni megtanuljanak. A jót a rossztól megkülönböztessék, és szabadon választhassanak. Választásuk eredményét a szellemi életben feldolgozhasák, hogy a próbatételre előkészített következő földi életükben már sikeresebben vizsgálhassanak. A földi élet nagy érték, mert nagy eredmények melegágyát képezi egy-egy sikeresen végigélt - talán szenvedésekkel, talán megpróbáltatásokkal sűrűn megrakott - földi élet, de nagy előhaladás és felfelé emelkedés az eredmény. És ezt az eredményt senki és semmi többé el nem veheti tőle. De mindezeket csak a lélek büntől való megtisztulásával érheti el az ember. A lélekben, a lélek természetében megy véghez ez a nagy titok, melyet semmiféle tudománnyal, vagy erővel nem vihet véghez senki önmagában, csak az isteni kegyelemhez való ragaszkodással és engedelmisséggel tudja elnyerni.

Minél nagyobb erővel ragadja meg a sorsában megnyilatkozó isteni kegyelmet, és minél odaadóbb engedelmisséggel követi az isteni törvényt lelkében, annál jobban gyengül a bűn hatalma és a bűn elerőtlenedve életképtelenné válik. A lélek természetéből kihalnak a bűnre való vágyak és törekvések, mert felismerve őket a legkisebb érvényesülési törekvésekben is, meggátolja már a tudattalanban is a természetében megerősödő jó és igaz.

Az imádság erejével eleven összeköttetés jön létre az örökkévaló jó és igaz hatalommal, és ebben élve megnyílnak a titkos tudomá-

nyok tárházai a Földön élő emberi lelkek előtt is, és ők gazdagítják a világot csodálatos felfedezéseikkel. Mindent megad az Isten az embernek is, amit fejlődése érdekében jónak lát.

Most Isten veletek.

MINDENKINEK KÉSZÜLNIE KELL A NAGY VIZSGÁRA(*)

1949. január 13.

Már itt vagyok az Úr Jézus nevében, gyermekem. Mindez veled járja az ilyen elgondolásoknak, de Te elég erős vagy, hogy ezen felül tudjál emelkedni, mert az emberi tökéletlenséggel veled jár a bűn szeretete. Azt hiszi a tökéletlen ember, hogy ha az ő belső hiányosságából származó következményeket átháríthatja másra, akkor megszabadul azoktól a kínzó tünetektől, melyeket a maga részére megteremtett. Nem szabadulhat meg, csak egy pillanatnyi kielégülést szerezhet belső rossz természetének.

Ezt a kielégülést is sokszor nagyon drágán fizeti meg, mert minden kielégülés a rosszban: mint a tiszta levegőjű helyiségbe benyomuló füst, úgy megtölti a lélek világát azokkal a kielégíthetetlen érzésekkel, melyek mint a szomjúságot keltő nyugtalanságok üzik, hajtják a leghetetlenebb megoldások felé a lelkét. A szomjúság érzete még nehezebben elviselhető, mint az éhség, mert természetes dolog az, hogy amíg a test belső elraktározott zsiradéka tart, addig a szervek tudják pótolni a hiányt, és ha fájdalmas is, de nem kibírhatatlan a fogyás, azonban ha a nedvek kiapadnak, és a mirigyek raktárai is kifogynak, az nem megy fájdalom nélkül.

A szomjúság kínzó érzése a lélekben sokszor fellép, ha valami hiány mutatkozik, és ez az érzés kényszeríti a tudatlan szellemeket, hogy valahol valamiképpen olyan lehetőségeket keressenek, ahol szomjúságukat csillapíthatják. A hiányérzet ilyen formában való jelentkezése viszi előre az emberi lelkeket az igazság keresésére, hogy megtalálhassák lelkük kiegyenlítődségét. Minden kornak megvan a maga ködös tájékozódó keresése valami után, amit sokszor nem is tudott szóban kifejezni, vagyis nem tudott neki nevet adni, mert nem volt tisztában az a kor, hogy vajon mi

feküdt rá a lelkére, mi az, ami olyan elviselhetetlenül hiányzik? Ez az a füst, amit magukkal hoztak, amit a saját lelkükben kitermeltek, s ami elzárta a fejlődés lehetőségétől őket. Nincs előmenetel sem a jóban, sem a különleges rosszban, mert a füst miatt nem válik láthatóvá, mert mindent egyformán bevont a füst. A tüdő, ha erősen működik is, de nem tudja ellátni az egész testet felfrissített vérrel, pangás áll be; a leggyengébb szervek lassan megbetegsznek és azután mindig nehezebb az élet.

Ez áll be mind a különböző korokban, korszakok végén, és magában az egyes emberi életekben, csoportokéban, nemzetekében és az égitestek életében. Elgyengülnek, megöregednek, és lassan kimúlnak, ha nem kapnak idejében valami vérfelfrissítő tiszta életető levegőt, az isteni kegyelem feléjük irányított sugárzásában. Az isteni kegyelem sugárzását elfogadó egyedek lelkében új vérkeringés indul meg, és új gondolatok születnek, új vágyakat keltenek életre és új célokat látnak, melyek felé új erővel sietnek, mert a hiányérzet mielőbbi betöltésének a vágya serkenti a cselekvésre, a mozgásra.

Ilyen nagy kegyelmi időszaknak a végére érkezett a Föld is a mi Urunk születésével. Ami úgy látszott, hogy mozdulatlan és mármár élettelen a földi élet nagy lelki terméketlenségében, azt megöntözte az Ő saját életével és vérével, hogy a még hátralévő időben gyümölcsöt hozhasson az örökélet számára. Ezek a kívánatos érett gyümölcsök az isteni erényekben gazdaggá lett emberi lelkék, akiket az Úr magával emelhet időn és korszakokon túli hazájába, mint az Ő áldozatával szerzett nyereségeket, akik lelki érzéseikkel a legteljesebb mértékben Hozzá tapadtak.

Az égitestek lassan lejárodott idejének lélekkben sokoldalúlag lecsiszolt, de hiányos gyémánt darabkáik ők, akiket a hosszú fejlődési idők itt felejtettek. Azok a csillogó gyémántszemek, akik sok tapasztalatok árán váltak bölccsekké, és az évezredek múltó tudományából akarják megépíteni maguknak azt az új világot, melyben boldoggá akarják tenni azokat, akiket sok időközön keresztül boldogtalanná tett az ő tévedésük és egyéni nagy akarásuk. Mert letűnt idők nagy hullámveréseiben is sikerült olyan monumentális alkotásokat létrehozniuk, melyeknél ma is megilletődve áll meg

az utolsó korszak hívő és hitetlen embere. A Föld fejlődését vezető csoportok kimagasló alakjai az idők végére felébresztve előhívatnak arra a nagy leszámolásra, melyet a természet örökkévaló Ura előtt kell nekik véghezvinniük. Hogyan használták fel azokat a természeti erőket, melyeknek törvényeit kezükben tartották? Hogyan, merre irányították azokat a lélekcsoportokat, melyeknek sorsát ők intézték? Át tudták-e formálni a földi ember lelkét, egy vagy több testöltéssel, hogy mindig jobban hasonlítson az isteni ábrázathoz, ahonnan eredetét és szellemi életét nyerte?

A nagy vizsgára kell készülni mindenkinek: kicsinynek és nagy-
nak egyaránt. Boldog az, akit időben az Úr meglátogat, akit lélek-
ben megérint és elkészít, mert azok megérik az idők szelét, és
időben védett helyet keresnek. Időben megszerzik maguknak a
lakodalmi ruhát, hogy bemehessenek a lakodalmas házba. **Mert
az Úr már kétezer esztendeje, hogy árasztja bőségesen a ke-
gyelem sugarait az emberiségre, már az Ő igéje az egész vilá-
gon minden nyelven prédikáltatik.** Az Ő nevében sok jót és igaz-
zat beszéltek és cselekedtek, de az Ő nevében sok hamisságokat
és gonoszságokat is véghezvittek. Az Ő bűnbocsánatát ígérő és
üdvösséget kínáló igéjével hívogatja a megfáradt és a szenvedé-
sekben elgyengült emberlelkeket, hogy jöjjenek, higgyenek, kér-
jenek és Ő megteljesíti minden ígérését azoknak, akik Hozzá for-
dulnak bizalommal. De - Ő is kér valamit tőlük: az ő bűneiket,
tévelygéseiket, gyengeségeiket, gyarlóságaikat adják át Neki,
hogy azokat Ő átváltoztathassa tiszta szellemi erényekké, biztos
és egyenes, Istenhez vezető irányt mutató igazságokká, erősséggé
és bátorsággá, beléje helyezett, rendíthetetlen hitté és bizalom-
má. Hogy az emberi lélek el ne tévedjen ebben a nagy vásári zürza-
varban, hanem egyenes irányban haladjon előre az Óáltala meg-
mutatott úton. Ne álljon szóba a kísértővel, ne halogassa megté-
rését, ne alkudozzon a gonosszal, ne cselekedjen hamisságot, ha-
nem szeresse az igazságot, még akkor is, ha az áldozattal járna is.
Elégedjen meg azzal, amit neki az élet nyújt, a máséra ne áhítoz-
zon. Amivel az Úr megbízta, azt teljesítse híven, igaz szívvel,
nem várva érte sem dicséretet, sem jutalmat, hogy Isten megaján-
dézkozhassa mind a kettővel. Az igaz lelkű ember, ha elhagyta a

bűnt, és Istentől várja, hogy feloldozza, megszabadítsa a bűn hatalmától, az valóban meg is szabadul, és meg is tisztul a lelke a betöltetlen hiányérzéstől, mert már a földi életében olyan boldogságot és békét talál, melyet sem a földi gazdagság, sem a hatalom nem nyújthat.

És boldog az a lélek, akit az Úr magához emel. Nem a nagyság, a kiváltság érzésében, hanem, hogy minél kisebb, minél jelentéktelenebbségben találja az Úr őt; annál jobban bele tud illeszkedni az Úr akaratába. Mert jaj a nagyoknak, a hatalmasoknak, - akár a testi, akár a lelki hatalmasságok birtokosainak. Mert nehéz a kicsiben is megállni, a nagyban meg egyenesen lehetetlen, és aki nek sok adatott, annak sokról kell elszámolni. Így történik meg, hogy a nagy szellemóriások, akik titáni küzdelmeikben elesnek és lent maradnak, az Úr kicsiny követői pedig felemeltetnek és az Ő Urukkal együtt vacsoráznak a győzelem napján. Azért gyermekem ne essél kétségbe, ha a Föld megrendülne is, és minden úgy nézne ki, hogy az igazság elveszett: nem veszett az el, csak a füst sűrű, és az igazság ezért nem fénylik az emberek előtt. Az Úr, amit mondott az áll és marad. Amit az Úr után én is mondom, az is megáll.

A FÖLDÖN MINDENKINEK VALLÁST KELL TENNIE ÖNMAGA FELŐL(*)

1949. január 20.

Már itt vagyok az Úr Jézus nevében gyermekem. Bár Lajos azt mondta, hogy le vagy törve, de én mégis megpróbálkozom, hogy egy kevésbé felvegyem és megszorítsam a kapcsolatot veled, mert ha lehetséges egy nagyobb szabású dolgot szeretnék magyarázni. Igen, ígéretemhez híven meg fogom írni, de most az ilyenhez nincs eléggé átdolgozva sem a Te fluidod, sem az agyad, és a nehezen átdolgozható agy akadályt képez. Az akadályok között nehezebben szűrődik át a gondolatok tömege, és ebben a kemény munkában kevesebb világosság juthat a Földre, de ha a jó Isten megadja a létlehetőséget a mi munkánknak, akkor minden hiába. Az ellentétes akarat alul marad. Semmi nem juthat előre küzde-

lem nélkül a Földön, mert a tudattalant tudatosítani kell a lélekben, és ez nagy küzdelemmel jár, amíg a felszínre hozhatják az emberi lélekben azokat a megkülönböztető fogalmakat, melyeknek a segítségével már színekre és árnyalatokra bonthatjuk a tudattalanságban fekvő valóságokat.

Amíg ez meg nem történik, addig csak szavakat hall értelem nélkül az emberi fül, mert nem tud belehatolni azokba a mélységekbe, ahonnan a saját lelke kincseit felhozva, azoknak szemléletébe is elmerülhet. Addig a legnagyobb szellemi értékek mellett is érzéketlenül halad el, mert még nem érez vele közösséget, és amivel nem tud még egybehangelődni, az idegen marad részére. Azért szükségesek a földi életben azok a sokoldalú beállítások különböző helyzetekbe és létrehozott formákba, hogy a lélekről lecsiszolódhassanak azok a tompult érzéketlenségek és tudatlanságok, melyek közönyössé teszik a magasabbrendű lelki megnyilatkozások iránt. A természettörvény nemcsak megtűri és elnézi a nagy végleteket, hanem úgyszólván elősegíti azok kifejlődését, mert ebben az emberi lélek kiélheti magasabb és alacsonyabbrendű önmagát, anélkül hogy nagyobb világkatasztrófát okozna. Szükség van erre a játékra, míg komolyabb és nagyobb jelentőségű munkára alkalmassá válik a lélek, hogy megismerje saját érzésein keresztül a másik embert, és szüksége van azért is, hogy a közösségbe úgy tudjon beleilleszkedni, hogy azzal használjon és értéket jelentsen egyénileg.

Látjátok a földi élet tökéletlen próbálkozásaiban, hogy értelmével fel tudja fogni mindezt, és szükségét is látja az igazságnak, de érzelmileg nagyon hiányosan illeszkedik bele, mert az önmaga részére siet kitalálni olyan mentségeket, mellyel kihúzhatja magát azoknak a terheknek a hordozása alól és azoknak a kötelezettségeknek a teljesítése alól, melyet az összességre nézve elengedhetetlennek ítél meg értelmével. A tudatlan lélek helytelenül irányított ösztönével úgyszólván vakon rohan a természettörvények szoros korlátok köze ékelt akadályaival szembe, és nagyon természetes, hogy összetöri magát ezeken. Amikor széttroncsolt földi életének emlékei felett keseregve, hol a bosszútól lihegve, hol a tudnivágyástól sarkallva, hol lehiggadt átgondolással az élet

tanulmányozásába kezd, hogy a dolgok rejtett mibenlétét megismerje, akkor ámul csak el azokon a finom egybekapcsolódó törvényeken, melyeken a földi életet vezetik az ezekkel megbízott Gondviselés Angyalai.

Mert nincsen semmi hiábavaló, nincsen semmi felesleges, még a legellenszenvesebb formák és létesítmények is bizonyos meglévő - de még nem nyilvánvaló - dolgoknak az előhívására, feltárására szolgáló eszközök, melyek azonnal megszűnnek, amikor céljukat elérték. Nem azért vannak „mert az Isten akarata” teremtette őket, hanem azért vannak, mert a bűn hozta őket a nemtudás sötétjéből elő a tudás fénylő világossága elé. Ami a világon van, legyen az jó vagy rossz, minden az emberi lélek kivetítődése, mely mielőtt látható formában megjelent, már a láthatatlanban meg volt, csak nem vehetett róla tudomást a másik lélek, mert nem nyilatkozott meg, nem öltöztette formába azt annak létrehozója.

A földi életben mindenki próbát él, mindenkinek meg kell nyilatkozni, vallást kell tennie önmaga felől, ki ő? Milyenek az ő vágyai, törekvései? Milyenek az elgondolásai? Hogyan látja megvalósíthatónak mindazt, amit elgondolt? Mindenki önmagát adja a földi életben, a legszűkebb és legtágabb ténykedési szabadságának keretein belül is megvan a szabadakarat választási joga, hogy a jót, vagy a rosszat választhatja. Ez az a nagy ajándék, amiért soha meg nem szűnő hálaadással szabad csak köszönetet mondani a Teremtőnek. Mert senki fel sem tudja fogni, hogy mekkora horderejű dolog forog kockán ebben a választási szabadságban. Milyen óriási értékek felett határoz a lélek, amikor „irányt” választ a földi életében. Amikor próbát él, és szabadakaratúlag szívének titkos úton való indítása szerint a jót, az igazat választja, akkor a jót, az igazat szolgálja még áldozatok árán is. Nem kényszerből, nem félelemből, hanem csak azért, mert lelki érzései ebben tudnak kielégülni. A tudatlanság sötétjében botorkálva is találkozik a földi ember a határozott jó és határozott rossz fogalmával, de nem képes felismerni, csak akkor, amikor már az egyik áldást hintő jelenléte elsuhant az időben, és a másik keserű csalódást és fájdalmat okozó mérgével megfertőzte az életet. Ezt nevezik az emberek tapasztalati úton nyert ismeretnek. Szükség van

erre is, hogy tényekkel lehessen bizonyítani az úgynevezett elméleti tanítást, de minden egyes alkalommal nem szükséges megtanulni az egyszerű számadást, ha már tudjuk, ha ezzel a tudással egy nagyobb szerű számadáshoz megszereztük az előfeltételeket. Tehát tapasztalatok csak a tudatlanság idejében fontosak és szükségesek, mert a tudás már bizonyos világosságot gyűjtött a lélekben, melynek segítségével tájékozódni megtanulhat a lélek, hogy el ne tévedjen, és meg ne sérüljön az élet útján.

A tudatos világosság útján már nem volnának szükségesek a fájdalmas tapasztalatok, de az ember minden világossága csak homályosság és minden tudománya csak halvány próbálgatás bizonytalan eredménye, mert a lélek nehezen tud megtisztulni a régi meggyökeresedett hibáitól, bűneitől és tévelygéseitől. Ez a tisztulási folyamat már a megtérés útján haladó lélek bensejében megy véghez. A megtérés annyit jelent, mint rátalálás az egyenes útra, az igazság törvényére, mely a boldogság és enyhület szigetére vezeti az embert. Itt ezen az úton megy végbe a nagy küzdelem az ember belső énjében, amíg a tévelygésekre és bűnökre hajló lelki természetét legyőzi, és diadalmat vehet a jó és igaz a lélekben, és egyeduralomra jut a homályban meghúzódó bűnös vágyak és törekvésekkel szemben.

Mind érzelmileg, mind értelmileg irányíthatja az egész embert, hogy az minden mellékgondolat nélkül az igaz jó mellett foglalhat állást, és rendíthetetlenül kitart mellette. Nem bizonytalankodik, nem kapkod, nem alkudozik, hanem legbensőbb énjében visszhangzó isteni irányításnak engedve teszi le áldozatát, amit soha meg nem bánva ott hagy a szeretet oltárán. Az ilyen emberi élet a megtisztulás állapotát hozta létre, mert szívében a legjobb tudása szerint cselekedett.

Most Isten veled.

AZ EMBERI LÉLEK LÉTSZÜKSÉGLETE - ISTEN SZERETET(*)

1949. február 3.

Már régen itt vagyok és várlak az Úr Jézus nevében, gyermekem. Az Isten szeretet, aki a szeretetben él, az Istenben él. Aki a szeretet ellen cselekszik, az Isten ellen cselekszik. És aki a szeretet után vágyakozik, az Isten után vágyik, mert azzal tudja csak mindazokat a hiányokat pótolni, melyek az Istentől való elszakadás nyomán támadtak lelkében. Az Istennel együtt élve mindent meg lehet szerezni, ami az életet érdekessé, széppé és boldogítótá teszi, mert minden Benne van, Belőle ered és minden visszahúzódik Őhozzá. Így, akik az isteni kijelentéseket szomjúhozzák és vágyakoznak ezeket ismerni és tudni, azok közelítenek Őhozzá és - ezekhez közelít az Úr, a hatalmas Isten is.

Akik pedig nem keresik, nem vágyakoznak az isteni kijelentések után, azok elől elzárkózik a szeretet Istene a maga boldogító természetével, de megmarad az Istenség a maga hatalmával, rendíthetetlen és megközelíthetetlen erejével és igazságával, melyet lerögzített a mindenkori természettörvényekben, mely a teremtettséget fenntartja és rendezi a legkisebb paránytól a legfényesebb napokig.

Ez a természettörvény is szeretet-alkotta formája a létezés folytonosságát fenntartó és biztosító akaratnak, de nem az a közvetlen kapcsolat, mint a szeretet egygyé forrasztó nagy és titokzatos hatalma, mely minden más törvény felett áll. Az a titokzatos hatalom rejtett erőforrásokat nyit meg mindazok részére, akik hisznek benne, akik ennek a hitnek bizonyosságát már a szívükben hordozzák. A szívükben, az érzések felhalmozódott nagy központjában, mely az életben - mint a csiszolt gyémánt - színes fényvillanásokat bocsát ki magából. Minél sokoldalúbb a csiszolása, annál színesebb fénytörés az életrezdüléseiben, melyet kivetít magából. Azért nem lehet közömbös az ember szíve az Isten előtt, sem a másik ember előtt, mert akiknek szívük tiszta, azok az Istent meglátják. Sőt csakis azok látják meg, mert „az Isten lélek”, vagyis a legmagasabb fényforrás, Akitől minden világosság származik. A homályos és tisztátalan szívben a világosság is csak homályosan

tud visszatükröződni, és így hamis képet nyerne az értelem az Istentől. Tehát a tisztátalan szív nem értheti meg az isteni ragyogást, így halvány fogalmai sem lehetnek az Istentől.

Az értelem, mint gépies szolgaszerszám, nem léphet az érzések elé irányt mutatónak, és lehet a látszat szerint jól kiképzett értelem, de az érzések mindig uralkodnak felette. A tisztátalan szívű emberlélekre nézve, nem mindig jelent szellemi előhaladást az értelmi fejlettség, sőt nagyon sokszor éppen visszaesést teremt a részére, mert az értelmi előretörés a szívben elhatalmasodott bűnöknek és bűnre való hajlandóságoknak az eszközévé válik, és messze kiható szenvedéseknek és nehezen levezekelhető tévelygéseknek az alapjait rakhatja le az értelmileg fejlett, de érzelmileg visszamaradott lélek. Ezek között nem ritka a teljesen istentagadó, és még ha jót is akar a maga módján, átkos következményeket teremt magának.

A „tisztá szívű” emberi lélek a maga érzései szerint ritkán mer elindulni, hogy valami nagyot akarjon. Ennek szüksége van a legfelsőbb Jónak tanácsára, mert szívével, azaz érzéseinek messzeségben kutató rezgéseivel megérzi a „jónak” és a „rossznak” hatalmas vívódását. Mivel erőtlenségének és tökéletlenségének tudatában van, így a hatalmas „Jó”-hoz fordul segítségért, mert felelősségének tudatában érzi, hogy minden megmozdulásával következményeket hív elő az eshetőségek kimeríthetetlen tárházából és így szerényen félrehúzódik a nagyobb felelősséggel járó események irányításától. Azonban, ha azon a titkos szálon keresztül, mely őt Istennel összeköti határozott cselekvési ösztönzést érez szívében, bátran és Istenbe vetett hittel és bizakodással a legjobb érzései szerint cselekszik.

Mivel a belső tiszta érzései nem az egyéni akarat érvényesülését szolgálják, így minden szenvedélytől mentesen, csak az eszményi jónak és igaznak a kiteljesüléséért munkálkodik. Az ilyennek munkálkodását és áldozatkészségét ritkán érti meg a világ, és legritkább esetben látja munkája gyümölcsét földi életében, mert a testen keresztül csak testet és egy személyt látnak az emberek. Az egyik ember csak akkor tudja megközelíteni és megérteni a másik embert, ha annak jóakarató cselekedeteit, vagy tévedéseit a maga szívének érzéseivel próbálja átérezni, vagy megérteni.

Az ember természete szerint önző, és amíg a lélek nem tudott a tisztább érzések régióiba felemelkedni, ez az önzés az az indító erő, ami őt valamely munkára serkenti. Természetesen csak azzal a számítással, hogy annak valami előnyét élvezhesse. Az anyagi világban mindig a nagyobb anyagi előnyökért folyik a küzdelem, de amikor már az anyag, mint szükségesség nem jelent értéket, a lélekben felébred az átlagból kiemelkedni akarás és a hatalom, a tekintély megszerzése utáni vágy. Vezetni, irányítani, a saját elgondolását és akaratát másokra rákényszeríteni, ez volt minden korban az a lidércfény mely az emberek lelkét próbára tette, és mind messzebb és messzebb csalogatta be azokba az erkölcsi ingoványokba, amelyeket az összemberiség bűnei és hibás hajlamai hoztak létre.

Ezekben vesztegel a lélek, amíg a szenvedések és csalódások nyomán meg nem tanulja azt az isteni igazságot, hogy jobb engedelmeskedni, mint parancsolni, jobb kevéssel megelégedni, mint a sok felett rendelkezni, jobb a békesség, mint az akármilyen győzelmes ünnepeltetés. Mert az mind csak a testnek szól, a test pedig elmúlik mielőtt a lélek valójában érezhette volna a dicsőséget, és kielégülhetett volna abban az érzésben, melyet nyomon követ a megaláztatás, a csalódás, a szenvedés. Az „én” kiemelkedése az átlagból, a hír, a dicsőség, a hatalom megszerzése, a testiség minden előnyének a biztosítása, a nemzetek, fajok részére. Szükségek ezek is, amíg a földi életek, mint gondos dajka hordozzák a fejletlen szellemet. De mivel minden gyermekből az idő elkövetkezéttelvel felnőtt ember lesz, úgy a fejletlen szellemekből is a sok szenvedésteljes tapasztalatok után, érett szellemek bontakoznak ki, akiknek már nem elég a múlandó étellel járó nyers örömök élvezése, melyek nyomorult emlékeket hagynak maguk után, hanem a valóság mélyéig akarnak eljutni, az okozatok okait szeretnék kikutatni, a dolgok mikéntjének lényegét akarják megismerni.

Jobb világot, kevesebb szenvedést, több igazságot, tartósabb boldogságot akarnak teremteni. **A tudomány hosszabb életet, kevesebb betegséget, kevesebb fáradságot és több örömet akar biztosítani a földi embernek, és ezzel szemben épp a nagy igyekezet folytán az ellenkező eredmény formálódik ki. Azért**

mert mindezt a nagyon kívánatos dolgot kívülről akarják befelé vetíteni az emberek. Elfelejtik, hogy nem a külső ember, a test a diktáló hatalom, hanem a belső ember, a láthatatlan szellemi én. Még nem sikerült soha kívülről egy növényt sem virágzásra bírni, mert minden belső lényegtörvényből vetítődik ki. Így az ember sem a külvilág produktuma, hanem a belső lelki természeté.

Mint ahogyan az élő növényzetnek szüksége van a napfényre, úgy az élő embernek is szüksége van lényének létrehozó törvényére: a szeretetre, a szeretetben való megértésre, az összeforradásra, hogy a szétagozódott egyedek egy közös célban találkozhassanak, és együtt munkálkodhassanak egymásért és egymás fejlődésén. Ez az együvé tapasztó erő a szeretet. Ha Isten a szeretet, akkor nagy szüksége van reá minden léleknek, hogy kiépipse az Istennel való közösséget.

Isten veled.

AZ ÖNISMERET ÚTJÁN: ISTEN FELÉ(*)

1949. február 11.

Már itt vagyok az Úr Jézus nevében és üdvözöllek téged, gyermekem. Nem baj, ez téged ne háborítson fel, mert ezeknek így kellett lenni, hogy az Isten igazsága nyilvánvalóvá legyen minden megtévedt lélek előtt. Mert nem elég a felállított elméletek szerint csak ráhagyni az igazságot - amíg sem kárt nem okoz nekünk, sem áldozatot nem kíván tőlünk -, hanem meg kell mindenről tapasztalatilag is győződni. Hogy amikor elkövetkezik az egyén részére is a bizonyágottevés ideje, akkor nem csak az ide-oda kapkodással töltsse el azt a próbára kapott időt, hanem biztos kézzel nyúlhasson az elraktározott fizetési eszközök után. És a legjobbat, a legalkalmasabbat ragadhassa meg, és ezzel mind magának, mind az egész világnak szolgálatot tehesen.

Mert nem elég a világon csak élni és csak elfogadni, vagy erőszakosan magához ragadni az embernek azokat a sokak által irigyelt és megkívánt kedvező eredményeket, amelyek talán egy vagy több életen át - mint cél - lebegtek az ember szemei előtt, hanem ezekért meg is kell az árat fizetni, mégpedig lelki értelemben. Az embernek nincs semmije, amivel kifizethetné, vagy leróhatná az

élettel szemben a maga tartozását. Mezítelenül, minden nélkül jön a világra, és ugyanúgy kell a Földet el is hagynia. Hiába hirdeti drága síremlék arany betűkkel nevét és címét, Földön hagyott, a poraihoz kapcsolódott kisebb vagy nagyobb érdemeit, ez mind nem számít az örök törvények szerint semmit. Csak egyedül az számít, hogy ezekből az örök törvényekből mit tett valósággá földi életében, az „álom”-életben mennyire tudott urává lenni a látszatnak. Mennyire tudta lelki életében megközelíteni az örökkévaló igazságoknak azt a forrását, amely minden viharok felett is bőven árasztja az emberek világára a kiegyenlítő és kiegészítő lehetőségeihez a világosságot és az erőt. Hogy az ember ebben a világosságban bölcs előrelátással megtalálhassa az utat, amelyen haladva mindig nagyobb megértéssel közelíthessen a másik emberi lélekhez. Az élet nagy titka ebben tárul fel az ember előtt, hogy megismerje embertársaiban önmagát és együtt egy célért dolgozva, küzdve megoldja a rejtélyes jövőt, amely minden előretett lépéssel tisztábban bontakozik az ember lelki szemei előtt.

Igen! Csakis az örökkévaló igazságok fényénél válik láthatóvá az a bizonyosság, amelyben bevégeződik minden földi ember élete. A halálban egyenlővé válik minden lélek, aki porhüvelyét levette - vele mindent itthagya, mind a koldusbotot, mind a királyi koronát, vagy nemesi címet - megjelenik az örök törvények sugárzó fényözönében. Addig és azután is teljes egyenlő értékben, az igazságban találkozik a kettő; a különbözőséget csak a sugárzó fény rávetítése mutatja meg, melyik tudott jobban beleilleszkedni ezekbe az örök törvényekbe, melyik tudta jobban érvényesíteni életében azokat az igazságokat, amelyek onnan sugároznak szét. Minden valósággá lett isteni igazság, fénylő és színes ragyogássá válik a lélekben, mert a lélek mint csiszolt gyémánt, visszatükrözi az isteni igazság fényét.

Szomorú és lehangoló, ha sötét, tompa árnyék marad csak a fényözön sugárzásában. Nem az Isten ítéli el az ilyen borús árnyékot, hanem önmagában hordozta ítéletét már földi életében. Ítélete már benne volt irigyelt dicsőségének idején, amikor gyönyört hajszoló törekvései megvalósulásának mámorában úszott. Benne volt a kielégített bosszú édes mérgének szürcsölésében, benne

volt, amikor a hatalom magasságában szárnyalt, mert ezekben az érzésekben nincs semmi az odafenn való szeretet és igazság törvényéből, de minden van, ami a mélységbe húzza lefelé az emberi lelket. Múlándó, csak egy pillanatig tartó, kábulatba ringató eredményei ezek a földi életnek, amelyeket sok szenvedés árán tud csak megszerezni. Ezeket a szenvedéseket először a mások lelkében, a mások életében hinti el könnyörtelenül, minden felelősség nélkül, és csak azután a saját életében. De legfőképpen az örökéletre előhívott szellemi énjében válnak tudatossá, amikor az önmaga szenvedésén keresztül tanulja meg azt a nagy isteni törvényt, hogy mindnyájan „részei” vagyunk a nagy Egésznek. És ebből kifolyólag, ami fáj az egyiknek, az szükségképpen kell, hogy fájjon a másiknak is. Senki nem vonhatja ki magát tartósan ez alól a törvény alól, mert bármennyire el akar zárkózni az ő maga külön énjében, annál nagyobb visszahatás keletkezik a megszakított közösség hiányolása miatt.

A bűn tulajdonképpen nem a cselekedet elkövetésének idején keletkezik, hanem a lélek megromlott hibás természetében rejtőzködik, és az érzések és vágyak alakjában tör a felszínre, hogy a tudatot meghódítva a maga részére, megvalósuláshoz juthasson. A megvalósulásig jutott bűn már megpecsételése a bűn uralmának, amelyet a lélek jóra és igazra törekvő erői felett szerzett magának.

Azért van a földi élet adva a hibás lelkű szellemek részére, hogy a múlándó élet gyorsan leforgó változataiban a lélek bűnös hajlami tudatossá válhassanak, azok által a következmények által, amelyeket a szellem szenvedve kénytelen szemlélni önmagában és másokban. Hogy ezáltal megtanulja az örök törvények első betűit, melyeknek ismerete folytán már el tudja olvasni azokat az igazságokat, melyeknek segítségével a jobb, a tisztább és igazabb élet részesévé lehet. Felismeri szellemi helyzetét és állapotát, tudatára ébred bűnös voltának. És mivel belátja azt, hogy saját erejéből képtelen megbirkózni bűnre való hajlamával, alázatosan nyújtja ki kezét, hogy elfogadja a bűnös ember lelkének ingyen kegyelméből adott isteni kegyelmet és segítséget. Melyet az isteni szeretet tartogat minden megtérésre hajlandó bűnös részére, hogy egy is el ne vesszen, hanem részese lehessen annak a boldog és

békés örökéletnek, amelynek alapja az az öröktörvény, mely fenntartja és igazgatja a világok rendjét és az életet, mely a kiapadhatatlan örök forrásból ered: az Istenből.

Az Isten örök szeretetéből nyert életet minden, és mivel minden élet Őbelőle származik, tehát az életet szeretni kell, mert minden élet egy szent titkot őriz magában, melyet egyszer az idők végtelenében mindenki meg fog ismerni a szeretet által. A szeretetben fedi fel az Isten önmagát, abban nyilatkozott meg a legteljesebben az Ő egyszülött Fia, a mi Urunk Jézus Krisztus által. Aki önmagát adta váltságul sokakért, hogy általa megismerhessék a szeretet nagyságát és az igazság erejét, mely páncélt von a szeretet körül, hogy semmi annak tisztaságát és erejét meg ne másíthassa, és be ne szennyezhesse.

Így semmi tisztátalan nem juthat Isten elé, csak amit az igazság szűrője átenged és az önmagáról elfeledkező szeretet áthévít, abban a szent felemelkedett vágyban, hogy Isten előtt leborulva adjon hálát az életért. És azért, hogy a földi életben mindezeket megismerhette, és ezen az úton kijelentette magát az isteni szeretet, az Ő egyszülött Fiában. Mert nincsen egy megtérő földi emberi lélek előtt sem az Istenhez vezető út elzárva, sőt mindenki előtt nyitva áll, hogy a szenvedésekben, csalódásokban megfáradt és megterhelt emberlelkek megnyugvást és békét, reménységet és bátorságot meríthessenek az élet küzdelmeihez. Mert nagy küzdelem folyik az emberek világában; a jó a rosszal, az igaz a hamissal, a szeretet a gyűlölettel állandó harcban van, és végeredményben a jónak és igaznak kell győzni, először az emberek lelkében, hogy a külső világ képe is megváltozhasson. Azért imádkozzunk, hogy minden emberi lélek megtalálhassa Krisztust, és általa az Atyát, a szeretet Istenét.

Isten veled.

BESZÉLGETÉS A VÁNDORÚTRÓL(*)

1949. március 3.

Már itt vagyok az Úr Jézus nevében, gyermekem. Igen fáradt vagy és nem vagy rendesen kialudva, az agykéreg hártája kicsit vérszegény és ezért nehezen megy az elalvás és a felkelés is, mert nehezen tudja magát a lélek kivonni a testi élet izgalmaiból, és ha mégis sikerül eltávolodni, akkor meg nehezen akarja megszokni a terhesebb életet.

Az Úrnak van gondja az Őhöz hű gyermekeihez, mondom, ez mind egyszerre megváltozik, és meglátod, hogy nem lesz okod panaszra. Az öregséggel velejár a fáradtság és a lemondás érzete, mert a test is elhervad, az erők elfogynak és az életkedv vele együtt elmúlik, de a hit új feladatok elé állítja az öreget is, hogy fokozottabb figyelemmel készüljön arra az új életre, mely felé siet minden nappal közelebb, akár készen van, akár nem. A vándorút a végéhez közeledik és a vándorlás véget ér. A célnál át kell lépni a határt, mely a kétféle életet elválasztja egymástól. Boldognak mondom azt, aki soha nem felejt el, hogy ez a vándorút, akár szenvedésteljes, akár kellemes állapotot nyújtott, mégsem végleges, és hangyaszorgalommal gyűjti azokat az értékeket, melyek abban a másik világban kelendők. Amikor az út véget ér, akkor beváltja az igazság törvénye azokat részére, és - akkor sok szegény gazdaggá lesz, és sok gazdag nagyon szegénnyé válik.

Sok nemkívánatos külső burok levetése után kilép az angyalok ábrázatához hasonló szépséggel megáldott lélek, viszont sok irigyelt szépség mögött láthatóvá lesz az eltorzult lelki arc és a nyomorék lélek. Mert a valóság világában nincsenek hamis szépítőszerek, csak az igazságban való eredményes munka.

Így, akik kedvelik a hamis szépet és hamis jót, azoknak szomorú az érkezése az igazság világában, mert mindent az igazság tükrében fognak látni, de akik szeretik az igazságot, és úgy élnek, és úgy cselekszenek, ahogyan legjobban tudják, azok nagyon boldog életre ébrednek fel a földi lét lezáruló vándorútja után. Azért, aki szereti az ő életét, az feláldozza napról-napra az igazság és szeretet oltárán az Úrért, hogy megkaphassa a dicsőséges életet az Úr igazságától.

Isten veled.

BEPILLANTÁS KRISZTUS NAGY, MEGVÁLTÓI MUNKÁJÁBA (*)

1949. március 10.

Igen, már itt vagyok az Úr Jézus nevében, gyermekem. Az Úr nevében mondom, mert az Úr az életnek feje és irányítója, mind a Földön, mind a szférákon, ahol csak az életnek valami nyomai vannak. Mert minden életnek jó és tökéletes természetet kell magára venni, mielőtt az Isten előtt megjelenhet. Így mindenkinek, aki ezzel az étellel is azt a célt szolgálja, hogy a teremtettségnek akármilyen kicsiny és jelentéktelen részében az Úr által lehozott jót és igazat megvalósítja, az a Krisztus nevének szerez dicsőséget a Földön, vagy bárhol, mert az Ő nevéhez fűződik a megváltás nagy munkája.

Hiába beszélnek az emberek és szellemek mindent össze önmegvalósításról, vagy más, ehhez hasonló lehetetlen fogalmakat hiába akarnak az egyszerű és megtérésre alkalmatlan emberlelkek közé becsempészni. Amíg az elméleteknél tartanak, addig szívesen hangoztatják az ilyen bölcsességnek tetsző dolgokat, de amikor a megpróbáltatás árnyékába jutnak, elvesztik lábuk alól a talajt, összetört lelküknek jólesik megpihenni az isteni ígéret enyhületet nyújtó biztatásában.

Mert az ember nagyon gyenge önmagában ahhoz, hogy a maga erejéből csak egyetlen lépést is tehessen előre a javulás útján. Krisztus nagy áldozata abban van, hogy a földi életnek minden tévelygésekben és bűnökben fennakadt gondolat- és érzésvilágát át tudja hatni azzal a szeretettel, mely hűséges és tiszta maradt a legnagyobb szenvedésekben is az isteni eszméhez, melyet a mennyből hozott le, és vissza is vitte sértetlen tisztaságában. Ezen a tiszta isteni szereteten nem ejtett foltot az embereken keresztül tomboló ellentétes erő, mely harcot hirdetett és hirdet az örök isteni jó és igaz ellen. A felséges hatalom tudatában minden alantas erők felett állt, és maradt. Mivel ezzel „meggyőzte a világot”, a világ hatalmát, az ezen az úton haladók előtt, az Ő győzedelmes

erői vezérlik azokat, akik rábízák magukat, és nem a maguk erejében, hanem Krisztus erejében bíznak, aki ezekben az erőkben tovább itt van és munkálkodik azokért, akik az Ő nevét segítségül hívják.

Minél többen hívják, minél többen keresik a Megváltó Jézus segítségét, annál nagyobb, annál messzebbható az az erő, mely az emberi lelkekben munkálkodik. **Azért mondom én mindenkor, hogy a mi Urunk Jézus Krisztus nevében közeledek hozzátok, mert az Ő nevében élő erők forrásai nyílnak meg minden emberi lélekhez.** - Aki az Isten nevével és a Krisztus nevével visszaél, és akár hányaveti szokásból, vagy haragos természetének levezető forrásául tiszteletlenül, vagy káromlóképpen veszi ajkára, az nemcsak hogy elzárja magát a segítő erők forrásaitól, hanem valóságos torlaszokat épít maga körül, hogy ezek az erők be ne sugározhassanak a lelkébe, és ne hathassanak az életébe, sorába ne szólhassanak.

Azért mondtam én mindig, hogy a legegyszerűbb keresztényi hitben egyszerűbb a léleknek az üdvösségre való eljutása, mint a legnagyobb tudományos bölcsesletekben járatos léleknek, akár melyik keleti nagy vallásban, mert hosszú útja van annak, aki ezeken akarja elérni az üdvösséget. Bár ott is a szeretet bölcsessége és az igazság megmásíthatatlan hatalma a vezető elv, de mégis nehezen érthető, és még nehezebben elsajátítható. Aki már elsajátította, az nem vegyül többé a tömegbe, és áthidalhatatlan távolság az, ami a való világot az érzékfeletti világtól elválasztja. Hosszú és fáradtságos az út, amíg a lélek eljut odáig.

A krisztusi vallások igazságai is olyan magasan lebegnek az érzéki, vagyis a testi ember igazságai felett, hogy oda sem tud eljutni az ember a maga erejéből, de az isteni kegyelem egyengeti az útját felfelé. Akár a jóban, akár a rosszban, a nem kívánatosban, ha a lélek egyszer felismeri a vezető kezét, és minden erejével megragadja azt, gyorsan emelkedhet felfelé, mert a segítség vele van. Azért a megtérés a legnagyobb érték a Földön. A mennyből alászállt segítő szeretet itt van, és itt marad a Földön, amíg megtérésre kész emberlelkek jönnek a Földre. Mert az Istennek tervében az egész emberiség magához emelése a cél, hogy

a szeretet ne fájjon, ha a szenvedő csoportok céltalan bolyongásait kell szemlélnie.

Mert bizony semmilyen véges földi okoskodás és bölcselkedés nem tudja kiemelni bűneiből és annak következményeiből a szegény tévelygő lelkeket. De eljött az isteni Gyermeke, Akinek hatalma és ereje volt arra, hogy az isteni célt és akaratot kiteljesítse a Földön, és az Isten országát kiterjessze a Föld határaitra is. De a tévelygés szelleme, aki uralja a Földet, újra és újra fellázad Teremtője ellen és az Ő követői ellen is, tehát hadat visel a megváltás isteni célja ellen, és minden harci eszközét felhasználja, hogy győzelmét biztosítsa. A legnagyobb csatátér a test és a testi élet. Ezek a testi erők félig a tiszta természet, félig a tévelygő szellemi elvtől megrontott lelki irányt követő erők produktumai, és így csak az isteni igazságot kereső és felismerő szellem tud hatalmat venni felettük.

Míg az isteni világosság át nem hatja az ember szellemét, addig sokszor tévutakon keresi magasabb lelki vágyainak kiélési lehetőségeit, de amikor megismeri Krisztust, és az Ő igazságaiban, a világosságban az isteni irányt, akkor mindent elhagy, azért hogy ebben az irányban haladhasson. Az első fellángolás boldogságában elfeledkezik a testről és minden velejárójáról, csak amikor az eszme megvalósítása következik, akkor látja, hogy mennyi akadályba ütközik. Mennyi áldozatot kíván és mennyi ellentétes érzéseket vált ki akaratlanul is azokban, akik érzelmileg is hozzátartoznak. Az Úrnak mindezekkel meg kellett küzdeni, mielőtt a nagy megváltói munkához hozzáfogott. Le kellett győzni a földi test természetében elhelyezkedő erőket, hogy a mennyei test erői érvényesülhessenek abban az emberi képességeket meghaladó munkában, melyre vállalkozott. El kellett szakítani magát azoktól az összekötő szálaktól, melyek az emberi életnek jóleső lelki pihenést nyújtanak, hogy az isteni erők kibontakozhassanak. El kellett készülni a nagy harcra, hogy testét és minden emberi érzését feláldozhassa az isteni örök szeretet oltárán. Le kellett vetközni a testi ember minden tulajdonságát, hogy az elhatárolódjon és feloldódhasson a nagy egészben: az összemberiségben.

Így készült az Úr a nagy áldozatra, az isteni szeretet teljes átadására, melyben az Ő egész lénye feloldódott, hogy visszanyerje isteni önmagát azokban a megváltott emberlelkekben, akik az Ő általa megmutatott és megjárta úton követni fogják Őt. Az Úr áldozata ütött rést azon a bűn és tévelygés szövevényén, mellyel az ellentét eszme át- meg átszötte a megtévedt emberszellemek világait. Felmérhetetlen és emberi értelemmel áttekinthetetlen hatalmas nagy munka és önmagát odaadó alázatos meghajlás az igazság törvénye előtt az Úrnak eme örökkévalóságokra kiható hatalmas bizonyossága, mellyel az ellentét világában az örökkévaló Istenről bizonyosságot tett.

Ez a bizonyosság mindennél nagyobb értékű, és feljebb emeli azokat a tudományos bizonyosságokon, akik ebben hisznek. De a hit cselekedetek nélkül élettelen és gyümölcstelen valóság, mert hiába van az ember előtt akármilyen nagy halom téglá, ha nem fogja meg, nem hordja, és a meghatározott terv szerint nem rakja össze, sohasem épül meg a ház, és sohasem nyújt menedéket az időjárás viszontagságai ellen. Így hiába hozta az Úr a legdicsőbb áldozatot azokért, akik nem értik és nem is akarják érteni az Ő nagy kegyelmi tényét. Azoknak a részére csak az erők összecsapásából származó nagy megreszkettető földindulások tapasztalatai, tanulságai maradnak fenn vezetőkül és tanítókul.

„Az ég és föld elmúlnak, de az én beszédeim örökké fenn maradnak”, azt mondja az Úr. Az isteni igék időközön, örökkévalóságokon túl élnek és uralkodnak, mert az „ige” új eget, és új Földet teremt. Az ige Istennél van, mert az ige: Isten, a valóság. Istenen kívül ami van, minden elmúlhat, lejáródhat, ha Isten kivonja belőle akaratát.

A múlandó élet rövid lejáratú, mint a harmatcsepp élete. Istennél, Istennel kezdődik a valódi, a maradandó élet, és ezt Krisztus által érheti el legkönnyebben és a legrövidebb úton a földi ember. Az isteni kegyelem új életet kínál a földi embernek. A régi élet bűneit, tévedéseit letakarja és megbocsátja az Úr, ha keresi és kutatja az isteni igazságot az ember, hogy új életet kezdhessen, és a sok téves és rossz ténykedései helyett jót, igazat és becsületes, Isten törvénye szerinti cselekedetet hozzon létre. Ezzel, ha nem is részesül a világ szerinti jóban, akkor is épít, mert amely fokban

az igazság törvényét a jóval szaporítja, abban a fokban az igazságtalannak hitt szenvedtető sorsot gyengíti, mert végeredményben a rossz nem tudja magát teljesen kivonni a jó hatása alól. Az emberben megnyilatkozó jó még akkor sem vesz el, ha senki nem vesz róla tudomást, mert a mindenütt jelenvaló Isten törvénye pontosan jegyzi az élet könyvébe. Megtérsni az örökéletű jóhoz, Istenhez, ez a jelszó, amíg az élet tart.
Most Isten veletek.

A LEGBENSŐBB LELKI ÉRZÉSEK HATÁSA(*)

1949. március 14.

Már itt vagyok az Úr Jézus nevében, gyermekem. Külön megjelöltem a mai napot, mert egy kis hézagot láttam az én munkám között, azért úgy gondoltam, veled töltöm el azt, és átnézzük újra a megkezdett dolgot. Mert nem lehet ilyen nagy időközben folytatálagos munkát helyesen elvégezni, bár nagy általánosságban tudom miről van szó, de mégis jobb veled behatóbban foglalkozni. Az nem volna baj, hogy ezzel felhívja a figyelmet, de az már kár, hogyha értelmetlen ember kezébe kerül, és esetleg az egészen mást mond, mint ami benne van.

Amit rosszul csinálnak is az emberek, a jó Isten azt is javatokra fordítja, majd meglátjátok. Ebből is csak a ti részetekre lesz jó eredmény, mert amit az Isten meg akar áldani, azt mindenek keresztlül megáldja, de amit az ítélet alá vet, az mindegy, hogy jót akar-e, vagy rosszat, azon az ítélet teljeseedik be. Az ember igazsága sokszor részrehajló, még a jó cselekedetekben is, mert mindig a legbensőbb lelki érzéseinek a hatása alatt cselekszik. És ha a cselekedet maga jó is, de az indíttatás nem a legtisztább lelki érzésből fakad, hanem lappangva meghúzódik mögötte az egyéni hiúság és feltűnni vágyás, felettébbvaló akarás, vagy érvényesülési vágy, akkor már ha van is valamelyes eredmény belőle, az nem íródik az ő javára. Hanem éppen annak, akinek közvetlenül nincs is semmi behatása az eredmény sikerére. Sokat kell csalódnia és küzdeni az ilyen léleknek, amíg valami igaz jó eredményhez juthat.

Nem lett volna jó, mert ez ami most van, nagyobb jelentőségű abban a világban, ahová meg fogsz érkezni. De mennyire, hisz te magad is olyanná leszel, ez a testtel együtt leválik, mind az emlék, mindaz, ami felidézte. Minden ami a múlandóban dicsőség, az örökkévalóban elvetendő és szégyenletes, mert a legtöbbje a testi énbén elérhető alacsony értékű, és így sokszor kétes eredetű dolog. Azért nem tudjuk eléggé figyelmeztetni a földi embert, hogy ne a maga ítéletével, hanem az Úr ítéletével próbálja megismerni saját magát és embertársait; sokkal több és igazabb eredményre tehet szert földi életében, mintha a látszatba kapaszkodik és a valódi lényeket elmellőzi.

Hogy az ember a valóság szerint éljen és ítéletét is ennek megfelelően alakíthassa ki, bizonyos bölcsességre kell szert tennie, ehhez pedig, hogy ezt belássa földi életében, előbb megfelelő szenvedéseken és csalódásokon kell keresztül esnie. Hogy kinek mennyi szenvedésen kell átmennie, az mindig az ember lelki természetétől függ; a csökönyös, makacs természetű léleknek többet kell szenvednie, amíg megtörik a keménysége és belátóvá lesz. A puhább természetű lélek hamarabb hajlik, de kevésbé állhatatos a jóban is. Egyszer majd ezekről is beszélek.

Isten veled.

A GYENGE LÉLEK KÍSÉRTÉSE(*)

1949. március 28.

Már itt vagyok és várlak az Úr Jézus nevében, gyermekem. Valóban eltaláltad, hogy az emberi gőg, a nagyot-akarás és a túlszámítottság még a legjobb és legőszintébb jóakaratot is befogja a lélekben, hogy ki sem ismeri magát benne, és csak akkor veszi észre, amikor néhány sikere után valami megfeneklik a sorsában. Nem mozdul sem jobbra, sem balra, egy helyben áll. Ezt sokan úgy magyarázzák, hogy az emberek részéről jövő ellentétes érzés - vagy az irigység - vagy meg nem értés, vagy valami külső gátló hatalom állítja meg a jónak fejlődését. Mint eshetőségek csakugyan fennállhatnak ezek, de a legtöbb esetben nem a külső, hanem a belső világban jön létre ez a gátló hatalom, mely nem engedi a „jót” tovább fejlődni, mely már megindult, és megmutatta életképességét. Az embernek nagyon kell vigyázni mindenkor az

ő belső lelki életére, érzéseinek és gondolatainak indító rugóit meg kell keresni a lelke mélyén, vajon az jó és szép-e, amit magam elé tűztem, teljes egészében magáért a szép és jó ideáljának a megvalósításáért tölti-e el szent tűzzel a lelkemet, hogy céloom elérésének idején, abban magamról megfeledekve gyönyörködhessek?

Vagy esetleg az elért célnál már az én egyéni énem érvényesülésének talán kissé túlbecsült értékének tudata is részt kér abból az örömből, mely bensőmet megreszketteti? A legnagyobb kísértés itt van a gyenge lélek részére. - Természetesen én nem azokat értem alatta, akik még bele vannak a hiúság és az önértékelés bűnébe nyakig süppedve és cselekedeteiknek rugója csakis innen kap indítást, hanem azokról beszélek, akik már megismerték ennek a bűnnek kárhozatos voltát és lélekben elfordultak ettől, de a Földön élve nagy kísértésnek vannak kitéve és belső világukban állandó harcban állnak önmagukkal. Úgy kell annak lenni! Mert ha ez a belső harc elcsendesül, vagy kifárad az ellenőrző szellemi öntudat, akkor hamar legyűri a lélek hibás természete a fékező öntudatot és beáll a „jóleső” süppedés, a diadalmámor, mely úrrá lesz a lélek erői felett. A földi sikerek, elért eredmények megvesztegető kerítői ezeknek a próbát élő emberlelkeknek, akik adottságaik révén, akarva-nem akarva egy-egy pillanatra felszínre jutnak, mert sorsuk oda állítja őket. Természetesen kellett, hogy addig már olyan eredmények felett rendelkezzenek, amely őket kiemelte az ismeretlenség homályából. Sokszor szédületes magasságba emeli fel őket, sokszor csak a nagy átlag fölé. Mindegy: a hír, a dicsőség, az elismerés, a rajongás, a magasztalás megszédíti a lelki felkészültségben gyenge lelkeket, és - elvesztik lábuk alól a biztos talajt, amelyben idáig eljutottak. És ha addig nemes és szent buzgalommal dolgoztak és fáradtak is azokért az eszményekért, melyek őket lelkesítették, a sikerek egymást követő mámoros bódulatában, a külső emberi énből átél és átértett kívülről jövő hatások egyszerre az érdeklődés központjába állítják az emberi ént. Ez az a próbapont, amelyen fennakad az addig simán és sokszor kedvezően indult sorsvonal, mert innen vagy még feljebb kell emelkedni, az eddig nem ismert magasságokba szárnyalni, vagy vissza lehet esni az önértékelés iszapos ingoványába. Még

jó, ha mindenáron nem erőlködik a sikerek kikényszerítésére, vagy ha nem okolja embertársait és nem táplál bosszút irántuk. Akkor még a magába szállással és alázatos megnyugvással új erőforrásokat és eshetőségeket vonzhat a lélek magához, és sorsának minden kedvező pontjait kihasználhatja a maga javára, mind a lelki előhaladása érdekében - mert ez a legfontosabb -, mind testi életének megkönnyítése érdekében.

Amire azt mondják az emberek, hogy „szerencse a szerencsétlenségben”, sokszor ilyen kedvező eshetőségnek a közelségét mutatja, melyet az ember mindig az igaz, jóra való törekvésével és sorsában való megnyugvásával vonz magához. Az Isten jóságában való rendületlen hit és bizalom felmérhetetlen nagy és hatalmas erőket mozgat meg. Először a lelki világban, ahol hatalmas erőtartályokat létesít, mely vonzó természetével a hasonló érzések és gondolatok tömegében helyezkedik el, és minél erősebb vonzást tud gyakorolni, annál több hasonló érzést és gondolatot csoportosít maga körül.

A hasonló vonzása ellenállhatatlan törvény. Ennek a törvénynek engedelmeskedik minden, mind a látható, mind a láthatatlan világban. Az emberi lélek sem vonhatja ki magát alóla, mert az ha jó és igaz, akkor megnyugtat, felüdít és felfrissít. Új erőikcsere-lődést és új eredményeket hoz létre. A jó, a segítő harmonikus érzések messzeható erejükkel sokszor a lehetetlennek látszó dolgokat is lehetővé teszik, csodálatba ejtő úton-módon valósítanak meg eseményeket, melyek emberileg kivihetetlennek látszanak. Hogyan volna lehetetlen akkor a jóban és igazban becsületes munkálkodó ember részére a saját jó eshetőségeit közelebb vonzani azokkal az egymás felé oly szívesen siető, egymást kiegészítő gondolatokkal és érzésekkel, melyek finom rezgéseikkel egymásba tapadva az isteni akarathoz vágnak tapadni, mert az isteni akarat nagy és erős vonzást gyakorol a jó felé igyekvő emberi lélek érzés- és gondolatvilágára. Ezen az úton minden kiegyenlítődik, minden kiengesztlődik, és minden teljeseedik, ami igaz, és amit szent célként tűzött ki maga elé az ember. Minden egybeforr, minden elveszti egyéni értékét, hogy a nagy egészben, mint közös megszentelt eredmény hulljon vissza áldásként arra a

lélekre, ahonnan útnak lett indítva. Mert az Isten mindenben minden. Az Isten nélkül semmi jót nem lehet sem érezni, sem cselekedni, mert mindenben benne van, ami igaz jó, az Ő maga sajátos mindenható erejével, tehát minden siker, minden dicsőség és dicséret az Övé. Az ember legyen boldog, hogy a jóban szolgálhat, mert a szolgálat jutalom és kitüntetés. Mert ha nem szolgál a jóban, akkor a rosszban az elvetetettben szolgál, a tévedések és a tévelygések labirintusaiban, soha pihenést és boldogságot nem nyújtó célokért küzdő sorsában üzi-hajtja a szomjas vágy az elérhetetlen után. Ezer sebtől vérzik, könnyek áztatják arcát, keserű sóhajok, kétségbeejtő reménytelenségek kísérik, fájdalom, szenvedések, csalódások állják útját, ha egy-két lépést előre akar tenni. Rabszolga az ilyen emberi lélek, a bűneinek, tévelygéseinek rabszolgája, akit akkor korbácsol végig, és akkor csúfol meg legjobban kegyetlen ura, amikor a legnagyobb szolgálatot teljesítette neki.

A hasonlók vonzása itt is törvény, de erőtlenség, mert a testbe rögzített gondolat és érzés nem tud kitörni börtönéből, mert őrizi a „hitetlenség”. A test erőibe van beágyazva a lélek, és csak a legdurvább hatásokra mozdul meg, és ad magáról életjelte. A harag, a bosszú, a kegyetlenség, a szeretetnek igen ritkán egy-egy halvány holdsugárszerű átvonulása rázza fel az önzés és testiség világát, mely lomhán, mint a súlyokkal terhelt vasbilincs hullik ismét vissza a lélekre. A szellem, mint egy-egy kicsiny elhagyott gyertyafény a vaksötét éjszakában, olyan kicsiny jelentéktelen szerephez jut a hitetlen ember életében. Csak amikor minden elszáradt körülötte, amikor minden lehetőség megszűnt, hogy lehetetlen életét folytathassa, akkor ébred fel a szellem bűneinek tudatára, és akkor kezdi megtanulni az „élet igazságát”, és akkor kezd hinni, szegényen, nyomorultan. Ezeknek nincsenek „eshetőségeik”. Ezek szegények, nagyon nyomorúságos lelki életet élnek. Ezek mindent elpazaroltak.

De meg van a lehetőség, ha körmeikkel kell is kikaparni az örökélet kincseit, de megtehetik, mert a földi életben új lehetőségek nyílnak számukra. Ha megragadják a lenyújtott mentő kötelet, ők is feljuthatnak, mert Krisztus ezekért is lefizette az árat. Lassan

ezek is felszabadulnak a gyötrő teher alól, és megszerzik az eshetőségekben gazdag életet. Ők is jönnek próba életeket élni, hogy életükkel, munkájukkal dicsőséget adjanak az Úrnak. Ne magukat lássák a sikerek birtokosainak, hanem mindent rakjanak le az Úr lábaihoz. Ez szól mind a szellemi, mind az anyagi élet sikerei és dicsőséget jelentő eredményei birtokosainak is. A jó Isten készítse el minden megtérő ember lelkét erre a nagy próbának a dicsőséges megnyerésére.

Most Isten veled.

AMI AZ EMBERT ÖNISMERETRE NEVELI (*)

1949. április 7.

Nagy meglepéssel néztem, ahogy szorgalmasan nézel utána a munkának. Nagyon jó az elővigyázatosság, még akkor is, ha arra nincs szükség, de mindenesetre ezt jó megtenni, mert az eshetőség mindig meg van mind a jóra, mind a rosszra. Minden megérik a maga idejére, és nagyon ajánlanám, ha előre bocsátanád, hogy amit írtál, azt többek kérésére írtad le azért, hogy mindent pontosan összegezessen az olvasó. Így nem tudnak semmivel megvádolni, de ha korábban írtad volna, azt mondhatnák, hogy magadat akarod menteni. Még meglátjuk, most minden tőled függ.

Bizony, bizony, amit mondasz, az volna e világnak a kárhoztatása, de Isten nem azért adta e világnak az Ő egyszülött Fiát, hogy e világot ezzel kárhoztassa, hanem hogy megtartsa azokat, akik e világból Hozzá menekülnek, mert e világ a maga apró kicsiny mi-azmaíval elpusztul, hogy megépüljön az új, a hatalmas Jeruzsálem, melyben e világ minden népének és nemzetének egy nagy találkozása lesz.

Mindnyájan hivatalosak az Úr Jézushoz, Ki a Földre jött értük. Aki meghallja és lelkében megérti a hívó szót, az eljön. De mielőtt indulna, készül szívvel, lélekkel, mert tudja azt, hogy nagy dolog forog kockán. Ha az emberek meg tudnák érteni, miről van szó, sokkal jobban figyelnék az eseményeket. De az emberi lelkék mélyen be vannak ágyazva a múlandó dolgokba, figyelmük a test felé és a test felől jövő változatosságokra van irányítva. Pe-

dig a test és vele a világi hatások ideje hamar lemúlik, de az örök-élet hatásai állandóan maradnak. Sokan megbánják tévelygéseiket és keserű könnyek között fogadkoznak, ha újra kezdenének a földi életet, mennyire másképpen élnének. Ilyenkor nagyon boldogan hálálkodnak, ha megtudják, hogy erre lehetőség van. Minden szenvedést kevésnek találják, csak újra kezdhessék a Földön az életet. Vannak, akik meghozzák a termését a földi életüknek, de a nagy többség ismét jajgatva búsong, és keserű bánattal veri mellét tévedéseikért. Mert **nagyértékű dolgok forognak kockán a földi életben. Vagy a boldogságnak és megelégedettségnek az örömteljes állapota, vagy a bizonytalanságban való tépelődés, rettegés és azoktól való félelmek, melyek kikerülhetetlenek, vagy már maga ezeknek a beteljesülése fogadja az öntudatra ébredő lelket a halála órájában.**

Mert nagyon csalékony a földi képzelet; félrevezető és hamis tükröképet mutat, ha az ember néz bele és nem a lélek. De a lélek ilyenkor nagyon el van telve önmagával, mert a testen keresztül hiszi megvalósíthatónak régi vágyait és álmait. Ezért ritkán tekint bele az igazság szemüvegén, de annál többször az álmok és vágyak színes káprázatán keresztül látja önmagát és környező világát. A képzelet kiépíti és benépesíti azt az álomvilágot, és az ember elhiszi, hogy csak a kezét kell kinyújtani érte, és már megvalósul minden. Ezért jutnak az emberi lelkek a csalódások útvesztőibe, és ezért kell szenvedni, nem csak a múlandó életben, hanem a test levetése után is azoknak, akik nem akarnak az isteni törvényekbe beleilleszkedni. Akik ellene állnak az isteni rendnek, és engedetlenül szembehelyezkednek az isteni igazsággal. Nagyon kínos a valóságra ébredés. Azért még a legegyszerűbb és a legkevesebb tudással rendelkező emberlélek is szerencsésebb, ha hisz, és hite szerint engedelmes a jó törvényének, mint a hitetlen, vagy a hitet csak szokásból viselő lélek. Aki bár sokat látszik tudni, de a legfontosabbat - a hitből jövő alázatosságot és szeretetet — nem ismeri, és nem gyakorolja, mert nem tartja fontosnak, és nem is igyekszik megismerni. A nagy tudományával semmit sem ér el a maga sorsának enyhítésére, de annál több és hátrányos állapotokat teremt maga körül minden elgondolásával és megmozdulásával.

Az isteni rend betartása nagy önismeretre neveli az ember lelkét, mert a természettörvény pontról-pontra megmutatja az embernek, mi miért van az életbe beleállítva. Az engedelmes lélek megtanulja és tudja az okozatokból, hogyan lehet az okok mélyére hatolni, és a törvénytelenégeket hogyan lehet az egyén és a világ életéből kiküszöbölni. A fennhéjázó tudományos kutató mindennek más magyarázatot ad, végül zsákutcába szorul, és saját gyengeségeinek, bűneinek szolgaságából nem képes felszabadítani magát. Amikor a lélek előtt megnyílik a szellemi bizonyosság, akkor már nem tehet semmit a saját érdekében.

Mindez nem csak a világi tudományok művelőire szól, hanem a szellemi tudományok művelőire is, akik egymással versengve azon törekednek, hogy egyik a másik fölé emelkedjen. Hiába mondta az Úr: „Aki közületek első akar lenni, az legyen a többi szolgája” (Máté 20:27). Az ilyen elsőség a Földön nem kívánatos, azért az emberek erre nem is törekednek, de maga a lélek sok megalázkodásra és megaláztatásra vállalkozik, hogy kiszabaduljon a látszatvilág tévelygéseiből.

Ezt elviselni, és nem fizetni vissza bosszúállással, nagy felszabadulást jelent mindentől, ami a Földhöz ragasztja az embert, így sok bűn feloldódik, sok tévedés megvilágosodik, sok igazság megerősödik a lélekben, mely rendíthetetlen hitté válik. Tehát nagy erősség van a szeretet gyengeségnek látszó igazságában, de nem mindig vezet célhoz, csak ha az ember megtanulja a helyes alkalmazását; ehhez pedig bölcsesség kell. Az egyikből következik a másik, és minden egyetlen bűvös ajtónyitással érhető el, ha az ember megtanul lélekben igaz és alázatos lenni, és önmaga előtt valóban elismerni és beismerni bűnös voltát. Az Úr megkönnyőrül a tévelygő, bűnös emberen, és megpróbálja kiolvasztani lelkéből az igaz értékeket; ezek azok a nehéznek és félelmetesnek látszó nemkívánatos helyzetek és állapotok, melyek nagy felemelkedéseket eredményeznek. Azért ne féljeteK soha semmitől és senkitől, ha Isten velünk, kicsoda ellenünk?

Isten veled.

AZ ÖNMAGÁT FOLYTON MEGÚJÍTÓ BOLDOGÍTÓ ÉLETÁRAM(*)

1949. április 15.

Már itt vagyok az Úr Jézus nevében, üdvözöllek én is, gyermekem. Mindent láttam én, mert a te lelkesen végigvonuló érzések nem különülhetnek el előttem. Veled érzem át azokat a megpróbáltatásokat, melyek nem hagynak hidegen engemet sem, mert a lelki közösségben, mind a jót, mind a rosszat megosztja az eggyé lett erő rezgése. Azért mondtam én már a kezdetben, hogy mi hozzád vagyunk kapcsolódva, és nagy részben a te lelki erőiden keresztül látjuk azokat a történéseket, melyek körülötted és a világban folynak le azokban a percekben, amíg veled kapcsolatban vagyunk. Valóban nagy része van abban a te énedben keresztül érzett benyomásnak, de azért nem lehetne részrehajlással meggyanúsítani bennünket, mert ne felejtse el, hogy a te éned nem élvezi azt a függetlenséget, ami az egyéni lélek szabadságát jelenti. Mert ami az egész szellemi ént jelenti, annak csak egy bizonyos hányada érvényesülhet, amennyi a kapcsolódó szellem énjével vegyülhet; tehát ez már kiinduló pont, ami a végső eredményben a lelki érzések egybehangoltságát segíti elő.

Azután az éterikus testen keresztül átdolgozza magát az egyéniség, és a maga sajátos tüneteivel, bizonyos szokásaival - talán mozdulat, hanglejtés, gondolatfűzés - tükröződik vissza, talán egyes szavak, meghatározások is kiütkeznek többé-kevésbé hűen, ami az egyéniség sajátosságát jelentette, vagy jelenti a földi idegen testen keresztül. Mert a valódi én nem az ismert szokásokon vagy gondolatokon, esetleg a megőrizett emlékeken keresztül mutatja meg magát, hanem a belső énnel a vágyai és törekvései teszik ki a szellem valódi énjét. Mert minden lélek más, és minden léleknek egy másik lélekre gyakorolt hatása egy külön ént hoz létre.

A harmóniában élő házaspár elveszíti az ő egyéniségük egy részét, hogy a másik fél egyénisége kifejezésre juthasson benne. Azért mondja az írás „ketten lesznek egy testté” vagyis egy kifejező formában két lélek érvényesül. Ez a duális kiegyenlítő törvénye érvényesül az egész teremtésben. Az adó és elfogadó

elem egymásban és egymás által hozza létre a harmadikat, az eredményt. Sohasem önmagát ismétli, soha sem önmagát osztja meg, hanem az élet új formában való megjelenítése és kialakulása a cél. Az isteni gondolat és akarat az élet ragyogó formáiban millió és millió változatban jelenik meg az ember szeme előtt is, anélkül, hogy az ember egyetlen élő atomot adhatna hozzá a maga akaratából, vagy elvehetne az életből, bármilyen gyilkoló szerzőságot talál fel az élet megsemmisítésére. Mert amennyit megöl, három annyi ellensége támad fel a láthatatlan, titkos műhelyében. Hiába küzd, hiába törekszik az ember arra, hogy a maga gondolatát és akaratát ráerőszakolja az életre, és kivonja az életből a kívánatosat, minden erőlködése kárba vész, mert a kívánatossal együtt az irtózatost is magához vonzza, amíg gondolatai és érzései meg nem tisztulnak az ellentétes eszmétől.

Lelki nyomorékká zsugorodik, és az élet koldusává válik, ha gondolatai és érzései az isteni gondolattal és akarral nem tudnak összhangban egyesülni. **Az Isten az örök jó, egyenletesen sugározza a teremtettségre a boldogító életáramot, mely a teremtettségben - mint egy magát folyton megújító végeláthatatlan nagy tenger - befogadja az élők világait.** Az élők világi pedig, mint egy óriási szomjas tüdő szívják fel és formálják át azokká a jelenségekké, melyek az ő lelkiségük kifejezői. Percről-percre születnek és hálnak meg ezek a jelenségek, de az „élet” csak alakot és formát cserél. Az élet az Isten gondolata és akarat, és ennek az életnek egyéniesülve vissza kell térnie Istenbe, hogy az egyén megértse Teremtője akaratát, és ő is magasabb érzelmi és értelmi síkon öntudatos cselekvésével mind jobban elősegíthesse az „élet”-nek tökéletes megjelenését.

Ez az „Isten akarat”, e célból teremtette az embert, azért adott magasabbrendű értelmet és érző szívet, hogy a szeretet által boldogító törekvéseket és cselekedeteket hozzon az élet tovább folytatásához. Az ember azonban bűnbe esett, a saját kiforratlan elgondolását és akaratát szembehelyezte Istennel, és nem az Isten akarat szerinti, hanem erőszakos eredményt hozott létre. Ez az erőszakos eredmény fokról-fokra eltért az Isten által kiszabott útról, és mindig rosszabb és rosszabb formákba kényszerítette az

életet. Ezek mindig ellenségesebb magatartást tanúsítottak létrehozójukkal szemben, és az élet mindig elviselhetlenebbé vált az embernek a Földön. Az emberek elégedetlenek, boldogtalanok a Földön és szidják az életet, melyből ők is lettek. Az ember nem szereti az életet, mert megrontotta a maga lelkének a kivetítésével. Az élet a halál szolgálatába kényszerült, a hálaadás átokká vált, a boldogság hajszolása gonoszsággá vált a Földön.

Az Isten nem semmisítette meg a tőle elpártolt lelkeket, hanem szeretettel küldött tanító és hazavezető lelkeket, akik a sok szenvedésből való megszabadulás lehetőségére tanították őket. Ezek megölték és győzelmi tort ültek felettük, mert azt hitték, hogy ők ezeknek tudományát elvették, és ezzel a tudománnyal fognak uralkodni a többi felett. A próféták vére és az ezeknek hívó igazak vére vörösre festette az oltárt, és az áldozatok, melyeket az oltárra felraktak, nem nyertek az igazság törvényében engesztelést. Az Isten Fia, a bűn nélkül való tisztaság szállt alá, hogy kiigazítsa a törvényt, melyet már belepett a moha az emberi szívekben és az emberi értelemben. Az Isten Fia letörölte a mohát az emberi szívekből és az Úr oltáráról, a maga nagy áldozatával, az Ő vérével, melyet a gonosz eme világban az emberek lelkeinek megszabadításáért hozott.

Ezen az estén, melyen az Ő szenvedései kezdődtek, végigharcolta a bűnbeesett emberiségért a véres harcot önmagában az emberi étellel, megtagadta emberi énjének törvényes követelését: az életet, hogy áldozatával megmentse az ellentét hatalmától a gyenge emberlelkeket, akiket a bűn tartott fogva. Krisztus szenvedésében a bűnös lélek szenvedései teljesebben be, melyet az isteni szeretet magára vállalt, hogy kivezesse őt az igazság ismeretére, és megértse tarthatatlan állapotát. Higgye el, hogy az Isten nem büntet, hanem a bűn bünteti a bűnöst. Isten önmagát adja áldozatul a bűnért, csak a bűnöst megmenthesse bűneinek fejleményeitől, a szenvedéstől és a haláltól. Az elködösített igazságot értse meg mindenki, és tanulja meg azt az igazságot, melyet Ő hozott: a szeretetet. A szeretet nem áll bosszút, nem igazságtalan, nem az önmaga érdekei miatt cselekszik, hanem a szeretet áldoz. Ezen az úton várja azokat, akik megelégtették a bukott földi világban való küzdelmeket, csalódásokat és szenvedéseket. Aki követi, vagy

követni akarja Őt, a világ Megváltóját, az tegyen számot földi életének megpróbáltatásaival és szenvedéseivel, és gondolataival kövesse az Urat a Getsemáni kertbe, és hagyja el a bűnös érzéseit, hogy megérthesse az érte vívódó Krisztus fájalmát.

Megértse az érte felvett kereszt nehéz terhét, mert azt a keresztet a bűn ácsolja napról-napra az igazság és szeretet részére. Térjen meg bűneiből, amíg időben van, mert a bűnösnek súlyos keresztet kell hordoznia, amikor a kegyelem megszűkül részére. De az Úr magára vette azokért, akik megtérnek az Isten gondolatainak és akaratának teljesítéséhez. Azoknak bűnbocsánatot és kegyelmet, halasztást és irgalmasságot kínál az Úr és - aki Vele együtt meghal a bűnnek, az Vele együtt fel is támad az örökéletre, arra az életre, melyet az Isten eredetileg félretett az Őt szeretőknak. Isten veled.

ÚRVACSORA(*)

1949. április 17.

A mi Urunk a Jézus Krisztus nevében üdvözölünk titeket testvéreim, akik egybegyűltetek a feltámadott Krisztus dicsőítésére és magasztalására. Akik hálaadással borultok le velünk együtt a mindeneket teremtő és fenntartó Isten előtt, Aki az Ő egyszülött Fiában Atyánkká lett, hogy Őbenne az Igazságnak Törvényét helyreállítsa, azaz: valakik hisznek az Ő egyszülött Fia által küldött üzenetében, és megbánva bűneiket, Magához emeli őket, s országlást ad nekik az Ő országában. Örök életet ad mindazoknak, akik hisznek az Ő egyszülött Fiában és az Ő általa adott Igében: elhiszik, hogy Ő hatalmas és erős, és Ő rajta kívül nincsenek más istenek, nincsenek más hatalmak, akik valamit is cselekedhetnének a teremtett világban. Azért mindent Őtőle várnak, és minden dicsőséget, magasztalást és meghajlást csak az Ő nevében, s az Ő általa elküldött egyszülött Fia nevében adnak. Mert nem teremtett más Név, aki megtarthatna, aki felemelhetne, aki üdvösséget adhatna a mi Urunk a Jézus Krisztuson kívül.

A nagy harc, a nagy küzdelem elült: a küzdő fél, íme elesett, sírba hanyatlott, és az ellentét meglelégedéssel sietett ezt az örömét a maga világában mindenfelé az ő maga módján hírül adni. És nagy

életigényléssel feltámadott gögjükben új terveket, új gondolatokat kovácsolnak a földi világ elrendezésében, átalakításában, hogy immár az ő tervük, az ő gondolatuk, az ő akaratuk uralkodjék. A gyűlölt lemondás, a gyűlölt becsületesség, a gyűlölt - mindig hegyes és éles - igazság le lesz tompítva, mert bevonja azt a ravaszság és minden elképzelhető hazugság egy sűrű fátyollal és puha bársonnyal. Azért hogy soha többé ne álljon szembe azzal, aki valamiben elbukott, aki valamiben igazságtalanságot cselekedett, és az ő igényeit kielégíthette a Földön. Azt ne kárhoztassa, abban a munkájában, ahol nem nézi az eszközt - hogy mi légyen az - csakhogy célját elérhesse.

Valóban a hamisság előtt, az árnyék előtt, ami nincs, de lenni akar, hatalmas ellenség az Igazság. Hatalmas ellenség, mert útját állja a hamisság, a hazugság tovább terjeszkedésének. Az ő egyszerű életével bármilyen eldugott formában, bármilyen láthatatlanul, akár csak sejthetően legyen is, de mégis van, mégis törvényt tart fenn. - És a hamisság, a ravaszság, a hazugság nem állja az igazságot, harcolni akar ellene még akkor is, ha nem bántja. Még akkor is, ha nem is állja útját a terjeszkedésének, mert pusztán azzal, hogy van, hatalmas ellenfélnek látja a „nincsen”. Mert ha az Igazság a „van”: bármilyen kicsiny formában, bármilyen láthatatlan alakban is, azért mégis érzi és tudja, hogy a Van az, amittől tartania kell, mert az egyszerű létezésével, mint egy langyos szellő, vagy mint egy lehelet: porba dönti a hazugság leghatalmasabb épületeit is. Trónokat, hatalmakat semmisít meg a kicsiny, a porszemnyi igazság, amikor a leszámolásra eljön az idő.

Azért a hazugság soha nem nyugszik bele abba, hogy van Igazság. És jaj annak, aki az Igazságot követi. Jaj annak, aki az Igazságot a szívében, a lelkében hordozza, mert még akkor is útjában áll a „nincsen”-nek, hogyha nem tesz semmit, még nem is érezteti a hatalmát. Elég maga a létezése, hogy harcot vívjon ellene az ellentét. Azért testvéreim ne csodálkozzatok azon, hogyha egyszer-egyszer a hazugság, a gyűlölet hatalmas hegyként, égis érő magasságokig emeli fel magát az ő felfuvalkodottságában, és nagy dolgokat cselekszik, amikor hatalmasnak érzi magát, és harcot vív azzal az utolsó kicsiny bogárral is, amely a Földön megjelenik, mert az „van”.

Ennek ellenére az Igazságnak egy kicsiny paránya is kikezdheti az ellentét hatalmas hegységeit, és az ő kicsiny erejével a semmibe, a megsemmisülésbe döntheti a hazugságnak minden hatalmát, ami létezik a Földön. Hiszen a Földön minden múlandó, és mivelhogy múlandó, ebbe a múlandó világba van száműzve a hazugság és a hazugságnak követői. Ebbe az összeroppanó erősségbe, ehhez a megsemmisüléshez kötött törvényhez van az ellentét hozzáláncolva, mert az örökéletből, a valóság világából száműzve van mindaddig, ameddig el nem ismeri az Istent, mint Hatalmasat, mint Erőset, mint Teremtőt, mint Fenntartót, és mint öröktől fogva Örökkévalót.

Azért, aki a Földön az isteni elrendezés folytán megjelenésre kényszerül, nem lehet igénye arra a boldogságra, ami a megállapodott léleknek kívánsága: nem lehet igénye arra a nyugalomra, arra a pihenésre, amire a lelki természete vágyik, mert a jóban, az igazban szeretné magát egy pillanatra megerősíteni, szeretne megpihenni, szeretne továbbfejlődni. Mindez nem lehetséges, mert mindazoknak, akik a jóban és az igazban mintegy tükörképben meglátják magukat az Isten törvényében, mindazoknak sietős az útjuk, hogy valamiképp utol ne érje őket bűneiknek következménye. Mert az ember bukott lény, és a bukott szellemeknek az ő bukott világaikban van az otthonuk, s csak épp annyi ideje van itt - az átváltozások világában, - hogy egy pillanatra megláthassa, hogy mi az igazság, mi a valóság, és a lelkében tovább hordozza ezt a képet, hogy fogalma legyen róla, hogy tulajdonképpen mi a valóság. Merre, hová kell neki törekednie, hogyha a lelkében felébredt vágyat, amelyet az örökéletre előhívott lény felkeltett önmagában, el akarja érni, hová, melyik irányban kell neki megmozdulnia, mely irányt kell neki követnie, hogy ezt a célt el is érhesse?

Tehát nincs maradásotok itt a földi világban, ez nem a végcél, ez az átváltozásoknak a helye. A földi élet ideje az átváltozásoknak, a napról-napra való újjászületéseknek az ideje. S amikor eljön egy-egy ilyen élet után a leszámolásnak az ideje, amikor a földi testet le kell vetkőznie, hogy megjelenhessen a lélek az Örökkévaló Isten és az Ő törvénye előtt, akkor összegezi a természettörvény, hogy mennyi az igaz, mennyi a jó, mennyi a hamis, mennyi

a kivetnivaló, a rossz, abból az életből, amelyet a változások világában átélt a földi ember.

Tehát mi a fontos? Az-e, hogy a változások világában újabb és újabb harcokat és ütközéseket szenvedjen az ember lelke, vagy pedig az, hogy meghallgassa, mit üzent az Örökkévaló Isten az Ő egyszülött Fia által: t.i. hogy feltekintsen Rá, és megnézze azt a világot, ahová meg kell neki térnie, ahol szeretettel várják Őt. Avagy pedig oda, ahol mindig messzebbre, és még mélyebbre van számúzve az élettől - az árnyékos oldalra - az életet hordozó Örökkévaló Istenség baloldalára. Ahol csak az árnyak vannak, ahol csak a betöltetlen vágyak, a ki nem elégitett kívánságok élnek, és ahol mohó vággyal nyúlnak a mindenkori lehetőség után, hogy kielégíthessék az ő lelki kívánságaikat. Hogy talán egy pillanatra - mint ahogy a földi ember megérinti azt, akit szeret és öröm rezgi át a lelkét - így az a lélek is, aki ebbe az árnyak világába van számúzve, boldog és örül, ha ennek a múlandó világnak csak egyetlen kicsiny részecskéjéhez, egyetlen rétegéhez hozzáérhet, hogy ott magát valamiképp kifejezhesse.

A büntudat, a bűn következményeinek felhalmozódása - mint fenyegető ellenségek, mint a prédára leső vadak - úgy várják mindazok a cselekedetek, mindazok a gondolatok, mindazok az érzések azokat a lelkeket, akik a kegyelemből kiestek, és akiknek nincsen és nem is lehet reménységük arra, hogy a változások világában is felöltöztessenek: testet öltsenek. Nem mindegy az, hogy mi vár az ember lelkére a földi test levetése után. Mert hiszen az Örökkévaló Isten azoknak a részére, akik megmaradnak a gyermeki engedelmességben, a gyermeki viszonzszeretben, félretette a bűnbocsánatot, félretette a menyegzői ruhát, félretette az ő üdvösségüknek egy részét, és - a kegyelem folytán - bevezeti őket abba a hajlékba, amelyet Ő a lelegején készített, akik Őhöz hűek. Mint ahogy a teremtetteknek a Teremtőjükhöz illik, úgy érezzenek és úgy cselekedjenek, ahogyan azt az isteni gondolat megvalósította a teremtés pillanatában.

De az ember, aki a változások világában az élet urának hiszi és képzeletét magát, hányszor visszaél az ő Mennyei Atyjának kegyelmével és az Ő akaratával, hányszor ellenkezik csak azért, mert valaha megkóstolta az ellentéttel való közösséget! Mert valaha

egy pillanatra felébredt a lelkében az, hogy szembehelyezkedjék az isteni hatalommal. Mert valaha úgy érezte, úgy képzelte, hogy egy kis hamissággal, egy kis ravaszsággal, egy kis hazugsággal talán félre tudja vezetni az Igazságot. Talán más képet mutat az Igazság, hogyha ő megváltoztatja azt a részt, amit hordoz a lelkében. Jóllehet az ő lelke megváltozott ugyan, ámde az Igazság megmaradt a maga valóságában, a maga isteni Törvényében, amit a Teremtőtől kapott.

Az emberi lélek megváltozott, s az emberi lélek nem a tisztaságot, az igazságot vetíti ki magából az ő földi életében, hanem megváltoztatja az igazságot hamisságra. Másképpen érez, másképpen gondolkodik, és másképp cselekszik, mint ahogyan azt az ő mennyei Atyja az Ő egy igaz Törvényében elje adta, hogy cselekedjék. A szeretet helyett gyűlöletet érez; az Igazság helyett hamisan cselekszik, s ennél fogva az ő tudománya, az ő bölcsessége félrevezető igazsággá lesz, összezavarva az építkezését az általa követett úton, mert ahelyett, hogy egyenesen haladna előre, labirintusokat épít, és ezekben a labirintusokban eltéved, nem talál ki: nem talál haza. Ő maga építi meg a saját börtönét, saját fogságát, mert nem tudja megtalálni az Igazságot akkor sem, amikor nagyon akarja, amikor nagyon szeretné, amikor nagyon vágyakozik utána.

Az Igazságnak és a hamisságnak ezekben az összezavarodott eredményeiben az embernek csak szenvedés, csak megpróbáltatás, csak csalódás jut osztályrészéül, és felsóhajt: „ki menthet ki engemet ebből a mélységből, ki vezethet ki engem a tévelygések labirintusából; hol találok egy pillanatnyi megpihenést? Hol találok egy kicsiny helyet, egy zugot a világmindenségben, ahol ki-pihenhetném fáradalmaimat és megnyugodhatnék az űzött, hajtott életsorsomból?!”

Mindazoknak, akik már idáig eljutottak, akik már nehezen tudják vonszolni magukat az élet kiszáradt országútján, akik már éheznek és szomjúhozják azokat a bizonyosságokat, amelyekben nem tévedhetnek, amelyek őket elvezetik azokba a vágyott lelki állapotokba - mindezeknek azt mondja a feltámadott Krisztus a világ végezetéig: „Jöjjetek énhozzám, kik megfáradtatok és megterhelttetek, én nyugosztalak meg titeket.”

Csakis Ő nyugoszthatja meg a megfáradtakat és megterhelteket: mert nincs sehol a változások világában egy hely, egy pont, egy állapot, mely megnyugvást biztosíthatna az űzött vadnak, akit hajszolnak saját bűneinek következményei, azok az elgondolások, azok a teremtmények, azok a létrehozott, megvalósított tévelygések, amelyeket Isten nélkül, s az Igazság nélkül teremtett meg a földi ember az ő világában.

Láthatjátok - láthatjátok, hogy milyen magasságba emelkedik a tévelygés szelleme; az Isten fölé akar emelkedni! De minél magasabbra emelkedik, annál mélyebbre zuhan alá Mert az az alap, amelyre építkezett, - és amelyre folyton-folyvást építkeznek: az emberi lélek, ami természeténél fogva Isten Törvényét hordozza magában, mert „van”. És ami „van”, az az Igazságból van. És ami az Igazságból van, az nem tűri meg a hamisság építkezését, mert az Igazság elmozdul alóla, és a hamisság, a hazugság minden építményével összezúzva zuhan alá.

Krisztus az egész földi világot felvette a maga testében. **Krisztus a földi embernek minden létrehozott teremtményét, minden építményét az Ő maga testében valósággá tette, és felvette ennek a sorsát; és ez a sors nem lehet más, mint a halál és a megsemmisülés.** Krisztusnak azért kellett meghalnia, hogy ebben a halálban megszűnjön minden, amit az ellentét épített, amit az ellentét kigondolt, amit az ellentét messzemenőleg magából kisugárzott.

Krisztus felvette az embernek testét, a tévelygésnek, a bűnnek testét, a bűnnek építményét. És Ő ezt a megrontott, a hazugsággal át- meg átszótt világot a Maga Igazságával, a Maga Tisztaságával és Szentségével igazzá, tisztává tette. Megszentelte azzal az áldozattal, amelyet Ő adott oda az Igazság oltárára, hogy a tévelygésnek és a hazugságnak ez az építménye - az emberi test - a halálban megsemmisüljön, és ebből a megsemmisülésből felépülhessen az örökkévaló, a dicsőséges test. Az a test, amely részes lesz abban a kegyelemben, abban az üdvösségben, amelyet Isten elejétől fogva félretett azoknak a részére, akiket teremtett. Akiket boldogságra és üdvösségre hívott elő az életre. S amikor az ellentét harcot vív az Igazsággal, és küzd ellene a végsőkéig, nem tudja, mert

bölcsesség híján való, hogy ez az ő elesése, hogy ez az ő megsemmisülése. És hiábavaló a nagy öröm, mert épp akkor veszíti el a hatalmát, amikor azt hitte, hogy föléje emelkedett.

Az öröm nem tart sokáig, mint ahogyan a gonosz embernek az öröme sem tarthat sokáig - még a változások világában sem. A gonosz embernek csak olyan az öröme és a boldogsága, mint a léket kapott hajónak a haladása. Folyton telik, telik vízzel, míglen elmerül.

Ez az elmerülés Krisztussal szemben harmadnapra bekövetkezett. Mert az Igazság, a Szeretet, az Örökkévaló Erő és Hatalom nem hagyta meg a koporsóban a test porait, hanem ezekből a porokból, ezekből a pornak szánt anyagokból szellemi erők, világosságok, bölcsességek, szeretet és kegyelem lett mindazoknak a részére, akik hittek, és hisznek Benne, míglen Istennek kegyelme tart. Míglen lezáródik az a korszak, amelyet az Isten előírt, hogy az alatt az idő alatt mindazok, akik elvehetik az üdvösséget, megérjenek arra, hogy az ő örökségüket átvehessék, és kimenthesse őket a szenvedések világából a boldog, a harmonikus, az Isten közelségében való életre.

Mert hiszen Krisztus feltámadása az első, ami a földi ember tudatában ezt a törvényt mintegy megmagyarázza, hogy hogyan is mehet az végbe. Az írásokban Pál apostol, - aki önmaga is csak a Lélektől átvilágítatva gondolkozik - megérzi hogy nem az támad fel, amit elvetünk. A magból nem az kel ki, amit elvetettél, hanem az kel ki, ami ennek a magnak a lényegét képezte.

Az ember élete azért van adva, hogy a lélek, mint a testnek az éltetője, ami jót, igazat és ismeretet csak lehet, magába tudjon szedni a földi életben. Bár a test, mintegy korhadó hüvely, a halálba száll, azonban nem az támad fel, ami porrá lett - mivel eleitől fogva porból van. Nem a test dicsősége az, ami abból lesz, hanem annak a lényegnek a dicsősége, amely ezt a porhüvelyt éltette. És így **nem az támad fel, aki földi életében volt, hanem aki lenni akart, amivé lenni akart, amiért munkálkodott, amiért dolgozott, ami lelkesítette, ami örömmel töltötte el azt a lelket.** *Amilyen vágyat érzett, amire törekedett, az ébred fel belő-*

led, földi ember, nem pedig az, aki most vagy: kínokkal, megpróbáltatásokkal teljes valóságodban, gőgödben, elbizakodottságodban, kételyeidben és téves megbizonyosodásaidban - hanem a lelkednek legbensőbb része, aki megsejti az Istennek Lényét. Aki megérzi, hogy nem jól van úgy, ahogyan van. Aki sejti, hogy kell lennie egy jobb, egy tisztább, egy magasztosabb Valóságnak, mert ennek a Valóságnak a Szelleme érinti meg őt. Ez hatja át gondolkodását, ez hatja át érzését, és törekszik arra, hogy ehhez a Valósághoz közelebb jusson, ezt a Valóságot megérthesse, és ebbe a Valóságba beleolvadhasson. Hogy ezáltal elnyerhesse a boldogságot és a kiteljesedést.

Értitek-e, ahogyan én ezt elmondom? Senki sem az, akinek lát-szik. Senki sem az, aminek képzeli magát, hanem az, ami belül a szívében van: az elrejtett ember. Aki ott tanyázik azokban a vágyakban, azokban az érzésekben, azokban a szent törekvésekben - az az igazi ember: és a porhüvellyel ez nem semmisül meg. Ez támad fel, ez ébred fel, hogyha a ti múlandó emberetek, a halhatatlanságra előhívott lényetek Krisztussal telítődik. Ha az Igazság Lelke hatja át, akkor a Krisztus ábrázatja csillog meg a ti érzéseiteken, gondolataitokon, cselekedeteiteken. És akkor mindig jobban-jobban kezdtek hasonlítani ahhoz a gondolathoz, amiért Krisztus a Földön végig szenvedte a földi életet, és azt a meggyaláztatást és megaláztatást, és azt a kínos halált, ami csakugyan része és sorsa lett.

De hogyha a ti lelketek eltávozik, messze a krisztusi gondolattól, a krisztusi tervtől, amivé Krisztus az embert át akarja formálni, akkor már nem vagytok Krisztuséi. Hogyha titeket a földi dicsőség érdekel, ha ti örömet találtok az emberek magasztalásában, ti boldogabbak vagytok, hogy más embernél nagyobbnak, különbnek, nagyobb értékűnek látnak titeket - vagy érzitek magatokat -, ha megkülönböztetitek magatokat a többi embertől, akik szintén azon az úton haladnak, amelyen ti haladtok, hogyha ti messze magasabban érzitek magatokat másoknál, akkor már elvesztetek.

Mert nézzétek meg: Krisztus szolgálja az emberiséget, áldozatot hozott az összemberiségért. Ő azért szenvedett, azért munkálkodott, hogy az Ő nyeresége által meggazdagítson másokat. Ő nem

Magáért munkálkodott, Ő nem Magáért cselekedett, hanem azért hogy az összemberiséget felemelje, jobbá, igazabbá tegye, jobb belátásra bírja, kinyissa az emberiségnek a szívét, hogy ezzel a kinyitott szívvel megérezhesse az Isten gondolatát, az Isten akaratát az emberekhez való szeretetét.

Hogyha ti Krisztust akarjátok követni, tinektek is az összességért kell a munkátokat jól, helyesen, becsületesen elvégezni. Hogyha ti Őt akarjátok követni, ha Hozzá akartok hasonlítani, akkor a ti lelketekben ezekkel az érzésekkel kell Hozzá hasonlítanotok, amely érzésekkel Ő hatotta át az egész emberiséget. Ahhoz a szeretethez, ahhoz az önfeláldozáshoz, ahhoz a kegyelmes lehajláshoz kell a ti lelketeknek hasonlítani, ahogyan Ő hajolt le az emberhez, amilyen türelemmel Ő volt a tudatlan emberekhez, és ahogyan Ő szolgált, ahogyan Ő pecsételte meg az Ő életében az Igazságot.

És ez a mindinkább Hozzá hasonulás, ez a mindinkább Előtte való meghajlás felemeli a ti lelketeket. Mind nagyobb, mind világosabb, mind tisztább megérzést sugároz alá a ti lelketekbe, mind többet megértetek az Ő Igazságából, és mind világosabb lesz a ti értelmetek. Messzebb láttok, messzebbre tolódik ki, világosodik meg a ti láthatárotok, és megnyílnak előttetek azok a titkok, amelyeket a közönséges hitetlen világ meg sem lát, meg sem érez, amely előtte még vastag, sötét függönnyel van elfedve. Nem azért, mintha ezek a titkok öelöttük el volnának fedve, mintha az Isten nem akarná, hogy ők ezeket tudják, - az ő saját lelkük van a nemtudással, a meg nem érzéssel elfüggönyözve, mert a világos sugár nem tud behatolni a lelkük sötétjébe.

Hogyha pedig tibennetek az érzések tiszták, felfelé törekvők, hogyha a ti lelketekben az Igazság törvényt tart fenn, ti magatok is igazabbá lesztek. S hogyha ez az Igazság tibennetek ütközést hoz létre, nem álltok elő, mint szigorú büntetőbírák, hanem esetről-esetre inkább ti hoztok áldozatot, inkább ti adtok oda magatokból valamit, inkább ti túritek el a bántalmakat. Inkább ti hagyjátok magatokat általszegezni, semhogy gonosszal fizessetek a gonoszért, semhogy bosszút álljatok azokon, akik még nem tudják azt, amit ti tudtok. Akik még csak ott tartanak, hogy amit csak

az ő földi értelmükkel és amit csak az ő ösztöni érzésükkel cselekszenek, abban tombolja ki magát a tökéletlenségük, a kifejlődött lelki énjük.

Amikor látjátok, hogy úgyis hiába beszélnétek, akkor azokkal az érzésekkel és gondolatokkal ti is magatokba zárkózva, az értetlenek és a hitetlenek előtt csak annyit mondhattok: „az én országom nem e világból való”, a mi hitünk nem e világból való, a mi meggyőződésünk nem ennek a világnak a meggyőződése. Mi nem akarunk hatalmat, mi nem akarunk elsőséget, mi nem törtetünk azért, hogy minket elismerjen a világ, és meghódoljon előttünk, és a mi igazságunkat félje és rettegje a hitetlen emberiség. A mi lelkünkben a feltámadott Krisztus él az Ő Igazságával, az Ő kegyelmével, az Ő ígérétevel. Mi az Ő útján haladunk, mi Őt követjük. Az Ő világossága a mi világosságunk. És ha a mi utunk az Ő sorsának útjára vezet, Ő akkor is előttünk jár, Ő akkor is bevilágítja a sötét utat, s Ő akkor is a mi terhünket hordozza. Az Ő segítsége akkor sem rövidül meg hozzánk, mert amikor a mi kezünkből kihullik a fegyver, Ő harcol, Ő küzd tovább értünk, mert az Ő igazsága nem e világnak az igazsága. És akik e világ igazságává akarják tenni, azoknak ütközésük van a világ hatalmasságával.

Akik hatalmassá akarják tenni a Krisztus igazságát, azoknak a világ hatalmasaival szembe kell nézniük, és legtöbbször elvesztik az ő nyereségüket, hogy megkaphassák Krisztusban, hogy kiteljesedjen Krisztusban az ő reménységük. Mert az Úr országa nem e világból való, hanem abban a láthatatlan világban van, amely világ, ha megerősödik és kiterjeszkedik, a múlandó világnak minden építkezése romba dől. Mert eltakarodik a múlandó világ, hogy láthatóvá legyen az örökkévaló, az igazi ország: a Krisztus országa. Tehát azért ne sírjatok, ne rettegjete, ne legyetek félelmekkel eltelve, hogyha úgy látjátok is, mint hogyha a Krisztus országa megerőtlenedne, mint hogyha azok a hatalmas oszlopok összedőlnének, amelyek tartják és tartották azt a hitet, azt a formát, amelyet megalapoztak a földi világban.

A külsők elmúlnak, az ég csillagai lehullhatnak, és azok a nagy, hatalmas épületek megrendülhetnek, amelyek sokaknak adtak

menedéket, sok léleknek adtak fejlődési lehetőséget. Mondom, ne essetek kétségbe, mert az a romolhatatlan épület annál hatalmasabban terjeszkedik ki, erősödik meg, annál magasabb tornyot épít az Isten országában azoknak a lelkéből, akik nem a formát, hanem a lényegét fogadták be az ő lelkükbe, és ebből a lényegből táplálkoztak, ebből építkeztek. Ez a lényeg adott létjogot nekik mind ebben a világban, mind abban az elkövetkezendőben, amely már-már közeledik.

Krisztus feltámadott, Krisztus teste megelevenedett. És ebben a feltámadott krisztusi testben, ebben a megelevenedett Lélekben élünk mi mindnyájan, és éltek ti is a hit által, testvéreim. Mert akik nem élnek ebben a megelevenedett és feltámadt krisztusi testben, azok elmúlnak nyomtalanul, elvesznek, mert nincs az életben gyökerük. Elhervadnak, mint a virág, vagy mint a lekaszált fű a réten, amely az egyik napon még virul és a másik napon már megszárad, és a kemencébe vették.

Tehát ehhez a feltámadott krisztusi testhez siessünk és siessetek mindnyájan, akik felnyitottátok a lelketeket, a feltámadott Krisztus Testéhez, hogy Ő megsokszorozva magát, mindegyik lélekben külön-külön életet nyerjen, és az Ő feltámadt Teste építse azt a világot. Építse, tegye nagygyá azt az országot, ahová Ő is megtért, és ahová titeket mindnyájatokat odavár, hogy ott örök életet, biztonságot, boldogságot nyerjete, és megnemesedtet, megtisztult lelketeknek tiszta vágyait és óhajtasait kiteljesíthesse. Ahol nincs száműzetés, ahol nincs ütközés, ahol nincs az ellentéttel való harc, mert Ő legyőzte és meggyőzte az ellentétet az Ő maga halálával és feltámadásával itt ezen a Földön; itt ezen a Földön, ahol ti is vagytok.

Minden test elmúlik és porrá lesz; mint ahogyan ősszel elmúlnak a falevelek, így elmúlnak a földi emberek teste is. De mindenkinek elő kell jönnie a feltámadásra, és egy új élet, egy új igazság, új cél, új feladat áll előtte. Új tavasz, új nyár, hogy elhozza ismét az eredményeket betakarító őszt, és elhozza a halált, egészen addig, ameddig már nincsenek különböző testöltések, ameddig már az a mag, az a lelki lényeg minden egyes alkalommal, minden egyes testöltéssel átnemesedik, beoltatik mind jobban-jobban a Krisztusi oltóággal. Azzal a tiszta mennyei igazsággal, amelyet Ő

hozott a Földre, amelyért meg kellett halnia, amelyért meg kellett pecsételnie az Igazság Törvényében a maga nagy művét. Hogy mindazokat, akik hisznek, akik feltekintenek Őreá, magával emelhesse, hogy ne legyenek szétszórva a világmindenségben, a szenvedések különböző világaiban. Hanem akik megérttek arra, hogy megértsék az Ő szavát, hogy azokat két ölelő karjába fogva, magával vihesse az Ő országába.

Ilyen kiválogatott, ilyen kiszemelt, kiválasztott lelkek vagytok ti mindnyájan, és rajtatok keresztül még sokan, akik rajtatok keresztül jutnak azokhoz a bizonyosságokhoz, amelyeket az Isten Lelke rajtatok keresztül sugároz szét a sötét világba. Ezért ti mindnyájan, akik tudjátok és érzitek, hogy az Istennek tekintete megpihent rajtatok, és mintegy tekintetével elétek feladatokat tűzött és irányt mutatott, ne tekintsetek sem jobbra, sem balra, hanem tekintsetek előre és felfelé: a feltámadt Krisztus felé. Mert minden megmozdulásnak, amit a Földön az ember lelke végez, végső célja: Krisztus. Nem az a fontos, hogy a ti tudományotok messze kiható és nehezen megérthető dolgokat adjon az emberiségnek. Nem az, hogy ti vitába kerüljetek a Föld tudósaival és az ellentét minden birodalmából összehordott igazságok igazságrészecekként sokoldalúan megformálva és kicsiszolva, a ti igazságotokat ezeknek a tükrében megláthassátok; mert ti ezeket sohasem fogjátok legyőzni vagy meggyőzni. A ti hivatásotok az, hogy az emberlelkekben a hitet - amennyire lehetséges – megalapozzátok, és ez a hit a feltámadott Krisztusról beszéljen, a feltámadott Krisztust hirdesse, és hirdesse azt, hogy akik a Krisztus felé tekintenek, azoknak el kell vonni tekintetüket a világ minden csábításától.

Azoknak érdeklődésük tárgya többé nem lehet a test képzetét izgató igazságok, előnyök és lebilincselő vágyak további kifejezése, hanem csak egy lehet: a Krisztus által adott igazságok felé fordulva, mindenki befelé nézzen önmaga lelkébe, és próbálja az önmaga lelkének érzéseit, vágyait, gondolatait és cselekedeteit a Krisztus által megmutatott tükörben szemlélni. És látni fogja, hogy azok bizony sokszor nagyon messze estek, nagyon tökéletlenek, és hibás formát mutatnak. Nem mutatják az igazi krisztusi arculatot, mert még nagyon is földiek, nagyon is hibásak, és sok

hiábavalóságot tartalmaznak. Sok hiábavaló törekvést, fáradságot, akarást és mindazokat a dolgokat, amelyek veszendőbe mennek - a tükör mindazokat tárja elétek. Éspedig, amelyek veszendőbe mennek, azoktól időben meg kell tisztítanotok a lelketeket, azoktól mindtől el kell szakadnotok, mert azok mind a ti lelki erőiteket foglalják le - mint terhek, mint nyűgök -, amelyek nem engednek felemelkedni, amelyek nem hagynak titeket szabadon tájékozódni abban az örökkévaló világban, ahová készültetek, és ahová a ti lelketek vágyik.

Tehát levetkőzni mindazokat, amelyek nem állják meg a helyüket az Isten országában. Mindazokat a gondolatokat, érzéseket, törekvéseket és cselekedeteket, amelyek nem egyeznek meg a krisztusi Törvénnyel, vetkőzzétek le földi életetekben. Azok ugyanis mind foltok, szeplők, lelki eltorzulások, amelyekkel nem jelenhettek meg Isten országában, mert onnan a ti magatok érzése irányít titeket vissza a Földre. Mert úgy nem állhattok meg a világosságban, hogy mindenki reátok szegezze a tekintetét és azt kérdezze: „Hogy kerülhetett ez ide ezekkel a lelki hibákkal, ezekkel a lelki eltorzulásokkal?”

Tehát gyógyuljatok, keressétek az orvosságot, tisztuljatok, keressétek a lehetőségeket, mert ott áll előttetek az Igazság Törvénye. S ott áll a Krisztus kegyelme, Aki hívogat az Ő világába, az Ő országába. De ne rettegetek, hogy ha azon az úton a ti lelketeket megtépi a tövis; ne féljete, ne aggodalmaskodjatok, hogyha megsebzí lábaitokat a hegyes kő. Ne féljete, és ne rettegetek, hogyha a csúszó-mászók egyszer-egyszer megtámadnak titeket. Ne féljete azoktól, akik nektek a testben kárt tehetnek, csak a lelketeket őrizzétek meg épen, tisztán, erősen, hogy a ti hitetekben, a ti lelketekben kárt ne szenvedjete ezen az úton, amelyet ti magatoknak választottatok. Mert hiszen a ti lelketek is megelégette a szenvedéseket, a teherhordozásokat, a csalódásokat, és kereste ezt az utat abban az életben, amelyről ti a földi testben nem tudtok.

A ti lelketek szomjasan vándorolt a szellemek világában, és a kegyelem folytán felétek fordult az Úr Angyala, és utat mutatott nektek - a ti lelketeknek - és ez az út a Földre mutatott. Megpróbáltatásokkal, csalódásokkal, szenvedésekkel volt ez az út - ez az

élet – megrakva. De megmutatta ezen az úton a Krisztusban való bizonyosságot, azt az Igazságot, amely titeket meggyógyít, amely titeket megtisztít, amely titeket felemel és megnyugtat. És ti boldogan, hálálkodva léptetek az útra, amely titeket idáig elvezetett. S most itt álltok a kegyelem asztalánál, s várjátok az Úrral való intenzívebb kapcsolatot, Aki megígérte, hogy elvezet titeket az örök élet világába. Itt álltok, és én tinektek egy tükröt mutattam, az Igazságnak tükrét, amelyben látnotok kell, hogy minden fellelkesedésetek ellenére is hányszor megálltok a haladás útján. Látnotok kell, hogy minden jóakaratotok mellett is hányszor hátrafelé csúsztok a síkos úton ahelyett, hogy előre lépnétek. Hányszor tértek el az Igazságtól, és az Igazsággal ellenkező módon élitek az életet, és mutatjátok magatokat embertársaitok előtt. Nem gondoltok arra, hogy az Isten előtt is ugyanabban a formában álltok, ahogyan ti azt - az Igazság, vagy a hamisság ruháját - magatokra felöltöztitek.

Hányszor vagytok türelmetlenek egymás hibáival és gyengeségeivel szemben, és elfelejtitek azt, hogy az Isten milyen végtelen türelemmel várta ki azt az időt, amikor a ti tekinteteket Őreá szegeztétek, és amióta Őtöle várjátok a kegyelmet. Hogyha Isten éppolyan türelmetlenül tekintene a ti lelketekre, akkor bizonyára nem függesztené fel a ti bűneiteknek és tévelygéseiteknek következményeit, hanem engedné, hogy azok utolérjenek benneteket, és szenvedésteljes állapotoknak mintegy sikátorába merülve, nem szabadulhatnátok onnan semerre sem, míglen az utolsó fillérig minden nyavalyákkal, gyötrelmekkel meg nem fizettek.

Hányszor érlelődik meg a ti lelketekben is a bosszúállásnak érzete, hogy megbosszuljátok magatokat azokon, akik vétkeztek ellenetek. Vannak idők, amikor nem engedtek szabad teret a bosszúállásnak, de vannak idők, amikor jólesik, ha csak egy árnyalattal is belevéshettek annak a lelkébe valamit, ami annak fáj, ami annak rosszul esik.

Nem beszélek az önzésről, mert hiszen a földi ember az önzés világában él, és az önzés adja meg minden cselekvésének az indítórugóját; de azért mégis azt mondom, nektek meg kell abból gyógyulnotok, hogy; „én rendelkezem, én osztom be, én intézem a többi földi ember sorsát, és az enyém legyen a több, a nagyobb,

az értékesebb.” Mindezekből meg kell gyógyulnia a földi embernek. Mert amennyit te adsz a közösségbe, amit te adsz jószívvel másoknak, mind azt megtalálod, mert hiszen az nem vész el, az a tied marad, sőt a kegyelemnek Istene kamatostól adja neked vissza azokban az időkben, amikor megszűkül körülötted a te sorsodnak bőséget osztó szaruja, és szűken csepegtet a te sorsod azokból, amiben mások bővelkednek.

Azért, amit a szeretet oltárára odatesztek, azt az Isten oltárára teszitek áldozatul, és az Isten ezeknek az áldozatoknak a füstjét mintegy magához emeli, hogy áldásként adja azt nektek vissza. - Ez az igazság. Azután itt van a hazugság, a testiség, a testnek kedvező előnyök. Mindezek különböző árnyalatokat vetítenek a földi ember lelkére. Itt van a hitben való viaskodás. Hátha az Isten elfeledkezett rólam, hátha nem tudja az én sorsomat, hátha csak tévelygek abban, hogy az Isten majd gondot visel rólam. És az ember elkezdi tépelődni, és az ellentét elkezd mintegy elfűrészelni a hitét, és az ember szerencsétlennek érzi magát, mindenektől elhagyatva, mert az erős Isten, a Mindenható, a Mindentudó Isten talán nem is tud rólam. Mindezek gyengeségek és próbák testvéreim, amelyek az emberi lélek erejét, hűségét, Isten iránt való engedelmességét, ragaszkodását vannak hivatva kipróbálni.

Vannak tisztátalan érzések és gondolatok, amelyek az Isten előtt száműzve vannak, mert ezekkel az érzésekkel és gondolatokkal nem jelenhet meg a lélek az Isten ítélőszéke előtt, ameddig az Úr le nem tisztítja, és le nem törli azokat az ember lelkéről. Mindazok, amelyek kételkedéseket, hamis isteneket és bálványokat rajzolnak az ember hite elé, amelyek árnyékot vetnek az Istenben való igaz hitre és az Istennel való szoros kapcsolatra, mindezek olyan hibák, olyan tévelygések, amikből kifolyólag sok olyan következmény jön létre, amelyekre árnyalatilag nem is térhetek ki. Mert az élet túl gazdagon festi alá mindazokat következményeiben, amelyek az ember lelkében, mint homályok megjelennek. Én most csak azokat az emberlelkeket gondolom ez alatt, akik valóban meg akarnak térni, akik valóban felajánlják az Istennek a lelküket, akik valóban az Isten útján akarnak haladni, és Istennel szemben mindig és mindenben engedelmesek akarnak lenni.

Mindezeket rakjátok le, testvéreim az Úr lábaihoz, hogy az Úr törölje el, semmisítse meg az ezekből az emberi gyengeségekből, gyarlóságokból, hibákból és bűnös hajlamokból kifolyó eredményeket, és az Úr tisztítsa meg mindezekről a ti lelketeket. Tehát tiszták és tökéletesek legyetek az Úr Szent Színe előtt, amikor megjelentek Őelőtte, s részesülhettek az Ő megtörtetett Testének és kiontatott Vérének az érdemeiben, hogy az Úr valóságos Teste és valóságos Vére a ti lelketekben mintegy megerősödhessen, és titeket nagyobb, igazabb és dicsőségesebb munkára képesíthessen.

Mindnyájan, akik a földi élet terhei és bizonytalanságai alatt roskadoztok, vegyetek hitet, bátorságot, vegyetek reménységet, mert az Úr veletek és közöttetek van. Látja a ti lelketeknek minden gyötrelmét, minden fájalmát, minden bánatát, bizonytalanságát, és azokat a vergődéseket, amelyekben részetek van, és mind elsimítja. Kiigazítja a ti utatokat, és kivezet titeket azokból a sikátorokból, hogy ne érjenek utol titeket a ti bűneiteknek következményei, hogy haladhassatok előre, megtérve mindazokból a tévelygésekből és bűnökből, amelyeket idáig is hordoztatok. Amelyeket a ti lelketekben kitermeltetek, amelyeket a ti bűnre hajló lelki természetetek kivetít magából azokban a vágyakban, azokban a gondolatokban és érzésekben, amelyek váratlanul megjelennek a ti lelki természetetek előtt.

Imádkozzatok, kérjétek a feltámadott Megváltót, hogy Ő hajoljon le mind közelebb és közelebb hozzátok. Az Ő szentséges erejével hassa át a ti lelketeket, világosítsa meg a ti értelmeteket és emelje fel a ti szíveteket. Hogy az Ő Testének és Vérének jegyeivel és emlékeivel úgy táplálhasson titeket, hogy az mind a ti lelketeknek, mind a ti testi természeteknek erejévé, bizonyosságává, hitévé, reménységévé válhasson. Hogy többet soha senki és semmi - sem kívülről, sem belülről - el ne fordíthassa a ti tekinteteket Róla.

Egy kis ideig szálljatok magatokba, vessetek számot mindazokkal, amelyeket én itt nektek szóltam, és legyetek csendességben. Feltámadott Krisztusom, Aki értünk lejöttél, hogy megkeressél és megtartsál bennünket, a mi lelkünk bűnössége tudatában megál-

lunk Előtted, hogy megkönyörülj rajtunk és a mi lelkünket felajánlva kérünk, hogy tekintsél reánk. Mert a mi lelkünk kész a jóra, de a mi hibás és bűnös természetünk minduntalan félrevezet, minduntalan megtéveszt minket, és mi erőtelen, gyenge lelkek újra és újra csalódní vagyunk kénytelenek, mert a mi bűneink, a mi hibás vágyaink megcsalnak minket. Az Igazságot nem ismerjük, csak Teáltalad. Világosítsd meg magadat, Uram, a mi lelkünk előtt, hogy mi megismerhessünk Tégedet, megismerhessük a Te Igazságodat és megismerhessük a mi hibás lelkünket, megismerhessük a mi bűneinket.

Esedezünk Hozzád, irgalomnak, kegyelemnek Atyja, tekints le reánk, és tisztíts meg minket mindazokból, amelyek miatt elvetettek vagyunk Teelőtted. Gyógyíts meg minket a mi hibás természetünkől. Hasd át a Te Szent Lelkeddal a mi lelkünket a Te igazsággal, a Te szeretetteddel, a Te kegyelmeddel, hogy mi igazak, tiszták, becsületesek lehessünk a Te szemeid előtt. Küldd el hozzánk Urunk, Megváltónk a Te Szent Lelkedet, hogy abban a kenyérben - amely a Te szent Testednek a szenvedését, megtörettetését és halálát jelenti, és abban a borban, amely a Te szent Vérednek a kiontatását mutatja meg nekünk, a Te szent Lelkednek ereje megsokasítva Tégedet - kiszélesítve, és megerősítve a Te bizonyágtételedet és a Te áldozatodat - azt a mi lelkünk testévé és vérévé változtassa át. Hogy mi gazdagok lehessünk Tebenned, hogy Te helyet találhassál mibennünk és mi Tebenned. Azért lerakjuk a mi bűneinket, tévelygéseinket, rosszra való hajlandóságainkat a Te lábaid elé. Könyörülj meg rajtunk Urunk mindezekért, könyörülj meg rajtunk, és vedd le azokat rólunk. Tisztíts meg minket, gyógyíts meg minket, és erősítsd meg a mi lelkünket, hogy ezekkel szemben erősek legyünk, erősek minden kísértésekkel szemben, amelyek a mi saját lelkünk és szívünk világából jönnek. Hogy mi mindazokat magunktól eltávoztathassuk a Te erőddel, a Te akaratoddal és a Te kegyelmeddel, amellyel lehajolsz hozzánk, hogy a mi lelkünket felemeld abból a mélységből, amelybe mi a bűneink folytán estünk.

Emelj fel, tisztíts meg és gyógyíts meg bennünket. Tégy erőssé minket a világ csábításával szemben, tégy hatalmasokká a mi bű-

neinkkel szemben, hogy ne vehessen erőt rajtunk a tévelygés szelleme. Tégy minket a Te kicsiny gyermekeiddé, akiket kézenfogva vezetsz az üdvösség felé. Taníts minket, erősíts minket, bátoríts minket a küzdelmekkel szemben, tudva azt, hogy Te velünk vagy; erősek és bátrak lehessünk. Tudva azt, hogy Te nem hagysz el bennünket; bizakodók lehessünk mindenkor, a legsötétebb éjszakában is láthassunk Tégedet a csillagokban: a reménység csillagaiban és a bizonyosságok csillagaiban. Mert, mint ahogyan a csillagok az égen megjelennek, és vannak és voltak és lesznek, úgy Te is mindenkor velünk vagy, és nem taszítod el a mi szegény, Hozzád vágyódó lelkünket, amikor mindent Tetőled várunk, mindent Tetőled kérünk, és minden bizodalunkkal Tebeled kapaszkodunk.

Könyörülő Atyánk, bocsásd meg a mi vétkeinket, és gyógyítsd meg a mi lelkünket a mi hibáinkból. Vedd le rólunk a bűnöknek terhét, és semmisítsd meg azokat. Tégy bennünket igazakká, tégy bennünket engedelmesekké, hogy mi mindenkor készek lehessünk a Te akaratod megcselekedésére, mind a mi földi életünkben, mind az azután következő életben.

Légy velünk Istenünk, könyörülj meg rajtunk, és áldd meg ezt az órát, áldd meg ezt az életet, amelyben Tégedet megismerhettünk, áldd meg mindazokat a küzdelmeket, fájdalmakat, csalódásokat, és szenvedéseket, amelyeket ennek az életnek az útján végigérettünk, végigszenvedtünk. Áldd meg és szenteld meg, hogy azok bizonyosságok legyenek mi mellettünk, hogy mi kerestünk Téged és Te is kerestél bennünket, és megtaláltunk Téged, és Te is megtaláltál bennünket. Fogd erősen a mi kezünket, hogy soha el ne tévedjünk a Te utadról, hanem hűen, Tebenned bízva, mindenkor Tetőled várva a vezetést, az irányítást, mindenkor Tefeléd siethessünk.

Könyörülő Isten! Hallgasd meg a könyörgéseket, amelyek Hozzád szállnak. Hallgasd meg kegyelmesen és irgalmasan; szállj le hozzánk a mi szívünkbe, és végy lakozást, hogy mindörökké velünk lehessél, igazgassál, erősítsél és támogassál azon az úton amely még előttünk áll. Áldd meg a Feléd vágyódó lelkeknek minden érzésrezgését; áldd meg és szenteld meg, hogy szentek

legyenek azok az érzések, és ne vehessen diadalt azokon semmiféle megpróbáltatás, semmiféle csábítás.

Óh, fogadd el a mi együttérző lelkünk imádságát, és légy könyörületes mindannyiunkhoz, akik Hozzád esedezünk a mi feltámadott és a Te jobboldon élő Urunk, Megváltónk nevében. Ámen.

Áldd meg Könyörülő Isten a Te szent Fiad megtörtetett Testének és kiontatott Vérének emlékezetére elkészített kenyeret és bort. Szállj alá Istennek Szent Lelke, szenteld meg azokat a lelkeket, akik ezt hittel magukhoz veszik. Áldd meg és szenteld meg azokat az érzéseket, és tedd erősekké azokkal a küzdelmekkel szemben, amelyekkel e Földön újra és újra harcolni kényszerülnek. Áldd meg és szenteld meg a Te Szent Lelkednek erejével és tedd hatalmassá, tedd erősekké azokat a lelkeket, akik ebben részesülnek!

Most pedig testvéreim, az Úr megtörtetett testének emlékére elkészített kenyeret megtöröm előttek; jöjjetek és részesüljete belőle, hogy a ti lelketek megerősödjön. Jöjjetek mindnyájan és egyetek ebből a kenyérből, mint az Úr megtörtetett testéből, és mint ahogyan az egy, úgy ti is egy kell, hogy legyetek.

Az Úrral együtt mondom: „Jöjjetek és egyetek az Úr megtörtetett Testéből és igyatok az Úr kiontatott véréből, hogy életetek legyen az Ő országában.”

Azon a szomorú estén, amelyen a megváltás munkája végbement, mintegy búcsúzóul hagyta az összemberiségnek; azoknak, akik hisznek Őbenne, akik elhiszik azt, hogy Ő az Istentől jött, s az Ő igazságát a szívükbe fogadják, és látják, hogy a világ megtisztítása, megváltása, megigazulása csakis ezen az Ő általa lehozott eszmén keresztül lehetséges. Azoknak, akik Vele voltak, és mindazoknak, akik még Vele lesznek, a világ végezetéig. Meghagyta, s mintegy elpecsételésként az Ő halálának emlékére egy szövetséget ajánlott fel az Úr - az Új Szövetséget az Ő vére által. Az Ő vére által, amit Ő odaadott azokért, akik hisznek Benne, hogy abban a nagy küzdelemben elpecsételtesenek már itt e Földön azoktól, akik hitetlenek lesznek, azoktól, akik e világból valók, és e világiéi lesznek és maradnak. Akik pedig hisznek, külön népet, külön nemzetséget, külön szellemcsoportot alkossanak majd - nekik

hagyta meg: „Ez a pohár az Új Szövetség az én vérem által Istennel a bűnök bocsánatára; igyatok ebből mindnyájan, és vegyétek a ti bűneiteknek bocsánatát, és szeressétek egymást úgy, mint ahogyan én szeretlek titeket, mert arról ismernek meg titeket, ha szeretitek egymást.”

Tehát ez nem egy forma, nem egy ige, hanem ez a valóság, megpecsételés az Úr szava által. Szeressétek egymást, mert erről ismernek meg titeket; tehát nem az Isten, nem a Krisztus, hanem mind a mennyei seregek, és mind, akik a láthatatlan világban vannak, arról ismernek meg titeket, ha szeretitek egymást, hogy az én követőim vagytok.

Tehát akik ebben az Új Szövetségben részt vesznek, örökösei annak a kegyelemnek, annak a bűnbocsánatnak, amelyet Krisztus által az Isten küldött kiengesztelésül és kiigazításul, minden ellentétől való megszabadulásul azoknak, akik hisznek Őbenne. És elhiszik, hogy Ő az Istentől küldetett, és hogy az Ő áldozata, amelyet Ő e földi élettől magára vállalt, erős, hatalmas és nagy. Akik hiszik, hogy ez az áldozat mindazokat a következményeket szétrombolhatja és megsemmisítheti, amelyeket a bűn és az ellentét okozott. Meggyógyítja, kiigazítja mindazokat a sebeket, amelyeket Krisztus a testén viselt és mindazokat a sebeket, amelyeket az Igazságnak, a Szeretnek Teste hordozott, - a Szeretet által. Nem szeretheti senki sem Krisztust, hogyha nem szereti az ő felebarátját, nem szereti az ő testvérét, hogyha nem képes érte semmit sem áldozni.

Tehát testvéreim, íme a Szeretet pohara, amely előttetek mintegy égi fényben ragyog; a pohárban Krisztus vére, amelyet Ő önként adott oda, hogy ebben a szeretetben megtisztulást, megigazulást nyerhessenek mindazok, akik hisznek Benne, akik szövetséget kötnek Vele. Tehát testvéreim, mindnyájan kössetek újra és újra szövetséget Krisztus vére által. Igyatok ebből mindnyájan a bűnök bocsánatára. Most én visszaadom az embernek szabadságát, aki mint ember - szolgálatot teljesít.

Mint ahogyan a kenyér a testet, úgy táplálja a Krisztus megtörtött Teste az embernek esendő, gyenge lelkét; úgy erősíti meg az Ő vére a jóra s igazra való cselekedésre, úgy serkenti az Ő vére az ember megvilágosodott szellemét. Cselekedni a jót, az igazat,

elhagyni a bűnt és megtisztítani a tisztátalant, meggyógyítani a beteget, a sebeset; hirdetni az Igét, megvilágosítani az emberlelkeket: ez volt az Úr földi feladata. Akik igazat cselekedtek, az igazságnak jutalmával megjutalmazni, s akik pedig gonoszat cselekedtek, azokat felvilágosítani arról, hogy amit cselekedtek, az nem jó, az nem egyezik az isteni Törvény rendelkezéseivel.

Ez legyen legelsősorban a ti kötelességetek földi életetekben: cselekedni a jót és hirdetni az Igazságot, megjutalmazni a jócselekedetet és felvilágosítani az áldatlant és a hitetlent arról, hogy amit cselekszik, az elsősorban neki nem jó, mert az Isten akaratával ellenkezik. Isten pedig a jót, az igazat, a boldogítót, az örömteljes eredményekkel bővelkedőt jutalmazza, és azt akarja, hogy a földi ember ezt cselekedje, ameddig él.

Testvéreim, akiket az Úr megvilágosított, azokat meg is igazítja, és akiket megigazít, azokat meg is bátorítja: cselekvésre, munkára hívja elő, hogy amikor eljön az ideje, az ő munkájuk nyomán meg is szentelhesse és majdan meg is dicsőíthesse őket.

Azért testvéreim, nagy dologban vagytok hivatalosak és választottak az Úrtól. Tehát ne engedjétek, hogy ezt a nagy kegyelmet az ellentét kivegye a ti kezeitekből, és hogy megfoszthasson titeket attól, amiért megvehetitek magatoknak azt a boldogságot, amire a ti szívetek, a ti lelketek vágyakozik, és megválthatjátok a világot magatok körül. Akiken keresztül pedig megpróbáltattok, azok mind a tiétek, azokat a lelkeket mind kézenfogva vezetitek be az Isten által elrendelt világba, hogy ott ők is szolgáljanak veletek együtt, és ők is hirdethessék majd az Isten nagyságát és Isten örökkévalóságát.

Hogyha az Úr megbocsátja a ti bűneiteket, ti is bocsássatok meg másoknak. Hogyha az Úr elengedi az Ő követeléseit, ti is engedjétek el másokkal szemben a ti követeléseiteket; hogyha az Úr felemel titeket, ti is emeljétek fel másokat; hogyha az Úr megkegyelmez tinektek, ti is kegyelmezzetek meg másoknak; hogyha az Úr megáld titeket, ti is áldjátok meg másokat mindazokkal a testi és lelki jókkal, amelyekben az Úr részesített titeket.

Most pedig testvéreim hálaadással köszönjük meg, amit az Úr veletek és velünk cselekedett. Könyörülő Szent Atyánk, Aki reánk

tekintettel ebben az órában és elhívtál minket a kegyelemnek asztalához, ahol meggazdagodtunk a bűnbocsánattal és azzal a kegyelemmel és azzal a biztatással, hogy te nem vetted el minket a Te szemeid előtt, hanem irgalmasan lehajoltál hozzánk, megvendégtetted a mi szegény, elesett lelkünket, és megerősítetted, megigazgattad a mi szegény, botladozó életünket, bevilágítottál a mi lelkünk elrejtett zugaiba, és kitisztítottad azt a Te szent kegyelmeddel és bűnbocsánatoddal.

Könyörgünk Hozzád, Urunk, ne hagyj el bennünket, fogd szorosán a mi érzésvilágunkat, és világosítsd meg a mi értelmünket, hogy mi mindig és mindenkor Tereád tekintve, keressük a Te akaratodat, hogy mi mindenkor azt cselekedhessük. Vezérelj minket mindig a Te utaidon, hogy mi Tebenned és Te mibennünk élj, hogy a Te akaratod mirajtunk keresztül kiteljesedhessék a mi világunkban. Áldj meg mindnyájunkat. Áldd meg a mi jóra való igyekezetünket, és sokasítsd meg azokat, áldd meg azokat a Te gazdag áldásoddal, és tedd gyümölcsözővé a mi földi életünket. Ha megkerestél és megtaláltál, tarts is meg bennünket a Te kegyelmedben, fogj át minket és ne hagyj bennünket a mi hibás természetünkre, hanem légy velünk és segítsél és vezessél és gyámolítsál minket, a küzdelemben pedig erősítsél és bátorítsál. Hasd át a mi lelkünket, hogy mi mindig tudjuk és érezzük, hogy mi a Te akaratod, és a mi lelkünket az igaz beszédekre, az igaz cselekedetekre serkentsd a Te Szent Lelked által.

A mi Urunknak, a Feltámadott Krisztusnak megtörtetett teste és kiontatott vére legyen mibennünk hatalmas és erős, bölcs és igaz. Legyen a mi vezetőnk, legyen a mi erősségünk, a mi erős várunk, hogy abban bizakodva, abban munkálkodva hathassunk ki a világra, hogy amit Te minekünk parancsoltál, azt véghezvihessük. És mirajtunk keresztül megteljesedhessék a Te akaratod, és azt kisugározhassuk a hitetlen világra, hogy a hitetlenekből hívők, a bizonytalanokból bizonyágot tevők, a rossz úton haladókból a jó útra térők vezetessenek általunk a Te országodba.

Óh, légy velünk, és a Te Szent Lelked irányítsa és vezesse minden léptünket, minden érzésünket, minden gondolatunkat. Könyörülj meg rajtunk Urunk, és áldd meg a mi kicsiny földi életünket, a mi életünk minden napját, óráját. Igazgasd a mi elhatározásainkat a

Te Szent Lelked által. Hasd át a mi szívünket azzal a nemes, nagy és igaz szeretettel, amely Tetőled sugárzott és sugárzik mindig alá, hogy mi is hasonló cselekedeteket, hasonló érzéseket és gondolatokat érezhessünk, gondolhassunk és cselekedhessünk, mint amelyeneket Te gondoltál el, És amelyeneket Te rendeltél el felölünk, amiért minket előhívtál, hogy a mi kicsiny hatáskörünket megtölthessük a Te áldásodnak szent és igaz eredményeivel.

Könyörülj meg a Te szolgádon, akire ezeket a lelkeket reá bíztad és áldd meg, szenteld meg a nemes és jóra való irányítást, amelyet Te adtál, és amelyet én akarok nekik átadni. Áldd meg, és nemesítsd meg azt a munkát, amelyet én végeztem az ő lelkükben. Tedd nemessé azt, hogy amikor elkövetkezik az idő, amikor ezen a módon már nem szólhatok hozzájuk, akkor is ott éljen az a szent akarat az ő lelkükben, amelyet Te rajtam keresztül megcselekedtél, hogy ők cselekedjék azt tovább, az ő lelkükben élő nagy, tiszta és szent elhatározással.

Áldd meg Urunk az én kicsiny munkálkodásomat, és áldd meg mindazokat, akik befogadták és befogadják e Föld területén a Te Igazságodat. Áldd meg, és szenteld meg őket, hogy a mi Urunknak, Megváltónknak bizonyágtevői legyenek, Akit feltámasztottál, hogy ők is feltámadhassanak az ő hitük szerint arra a boldogságra, arra a kegyelemre, amelyet Te árasztottál feléjük. És ne szűnj meg árasztani mindörökké azokra, akik itt a Földön élve, kinyitották az ő lelküket, hogy higgyenek Tebenned, és higgyenek a Te egyszülött Fiadban, Akit a világ megváltására és megmentésére elküldöttél.

Könyörülő Isten, a Te kegyelmedbe ajánlom mindazokat a jelenlévőket, és a jelen nem lévőket, akik ebben az órában Tereád gondolnak. Áldd meg és szenteld meg, világosítsd meg és erősítsd meg mindazokat, akik hallgatják, és akik olvassák azokat az igazságokat, amelyeket e gyarló eszközön keresztül földi szavakba öltöttem. Áldd meg és szenteld meg az ő gondolataikat és érzéseiket, áldd meg és szenteld meg az ő cselekedeteiket, hogy áldottak legyenek és megszenteltessenek Tebenned. Áldd meg és szenteld meg mindazokat, akik őrajtuk keresztül hallják meg és értik meg a Te akaratodat, akik rajtuk keresztül nyitják meg az ő

szívüket a Te igazságod befogadására, hogy mindnyájan megtérjenek, mindnyájan megérjenek arra az üdvösségre, amelyet Te rendeltél el minden megtérő és hívő ember részére.

Könyörgök pedig, óh Urunk mindazokért, akik gyengéknek bizonyultak, akik elestek azon a próbakövön, amelyet Te engedtéll meg, hogy az ellentét odadobjon, hogy azon a próbakövön a gyengék, az éretlenek elessenek, hogy ne csinálhassanak zavart a Te Országodban és a Te akaratod szerint való munkások között.

Könyörgök értük, küldj nekik világosságot, küldj nekik megértést és megérzést, hogy megszűnjenek az ő ferde és téves gondolkodásukban, hogy megszűnjenek az ő gonosz kívánságaikban, hogy megtérhessenek Tehozzád, hogy Te is megbocsáthassad az ő vétkeiket és az ő bűneiket.

Könyörgök mindazokért, akiknek lelkében készen áll a vágy, de az ő bűneiknek sokasága eltorlaszolja az utat, hogy együvé számoltassanak azokkal, akik immár megérttek a Te kegyelmednek elfogadására. Távolítsd el tőlük mindazokat az akadályokat, amelyek őket visszatartják. Tedd simává az ő útjukat, hogy mindnyájan, akiket Te magadnak akartál és magadnak kiválasztottál, mindnyájan megérthessék a Te szavadat, és mindnyájan megláthassák a Te Szent Fiadat, Aki értünk jött. Aki értünk szenvedett, meghalt és feltámadott harmadnapon a Földön, hogy örök dicsőséget vegyen Tenálad, és mindazok részére megszerezhesse ezt a dicsőséget, akiket Te választottál a dicsőségre Óáltala, a Te Szent Fiad által. Ámen.

Most pedig testvéreim a mi Urunk, feltámadott Krisztusunk nevében elbocsátlak titeket azon az úton, amelyet megmutatott előttetek a mi Urunk a Jézus Krisztus. Mivelhogy az Úr megbocsátott és megkegyelmezett, azért ti ne legyetek hálátlanok, hanem mindig, mindenkor és mindenben keressétek az Isten akaratát, kutasátok azokat az igazságokat, amelyeket Ő adott a ti megmentéseitekre, hogy közületek egy is el ne vesszen, hanem mindnyájan megtalálhassátok az örök életet.

Tekintsetek befelé a ti lelketekbe, és lássátok meg azt, hogy melyek azok, amelyek nem egyeznek az Istennek akaratával, hogy mindnyájan megtisztulhassatok és megszenteltethesetek, mert

eljön az idő, amikor számon kéri tőletek az Úr, hogy akire sokat bízott, attól majd sokat követel. Tehát akkor el tudjátok számolni mindazokkal a kegyelmi ajándékokkal, amelyekben részetek volt. Én veletek vagyok és leszek lélekben, és támogatlak, segítelek, amennyiben azt ti a ti lelketek érzése szerint elfogadjátok és magatokévá teszitek.

Szeressétek egymást. Legyetek és maradjatok az egységben. Ne váljatok el, mert az Úr mindenkinek a lelkétől megköveteli azt a szeretetet, ami ebben a pillanatban titeket egymással összeköt. Most pedig az Úrnak áldása legyen és maradjon tirajtatok, a ti életetekben, munkálkodásotokban, esetleges fájdalmaitokban, megpróbáltatásaitokban. Erősítsen meg titeket, és ne feledkezsetek el, hogy veletek és mögöttetek van egy láthatatlan világ, amely láthatatlan világ követ, szemlél titeket és minden pillanatban visszavár benneteket.

Isten veletek!

BESZÉLGETÉS(*)

1949. április 28.

Az, amit az isteni Gondviselés az ember sorsába ad, annak eredménye a jót szolgálhatja, ha az ember levon bizonyos tanulságokat.

Már itt vagyok az Úr Jézus nevében, gyermekem. Ezeket a dolgokat már letárgyaltam veled régen, nem most, amikor a lélek levetette azt a köntöst, amelyet más hurcolt és más hagyta benne tévedéseinek és fogyatékoságainak minden emlékét.

Nagyon jól van és helyesen, az Úr minden gyermekéről gondoskodik, hogy időben megérthesse az Ő akaratát és cselekvéssé tehesse elhatározását. Azért minden, amit az isteni gondviselés az ember életébe, sorsába belead, legyen az jó, vagy rossz, végeredményben a jót szolgálhatja, ha az ember a végső következtetésben mindentől levon bizonyos tanulságot és azt a maga részére kamatoztatja. Mert mindentől lehet tanulni, ha mást nem, annyit megtanulhat, hogy hogyan nem kell cselekedni, ha hasonló eset adná elő magát.

Isten veled.

NE HAZUDJATOK! (*)

1949. május 5.

Már átvettem az én kezembe a dolgok irányítását és már én intézem veled a dolgokat az Úr Jézus nevében, gyermekem.

Azért Te már ne gondold vele. Tapasztalhattad, hogy a dolgoknak nem mindig olyan a valódi értéke, ahogyan azt emberi szemmel látni lehet, és az emberi füllel hallani lehet, mert jól tudjátok, hogy az emberi lélek akár testben, akár lélekben, de kendőzi magát, hogy bűneinek utálatosságát elfedezze. Mi lenne, ha az emberek kendőzés nélkül jelennének meg egymás előtt? Mi lenne, ha nem hazudnának? Végtelen undorral fordulnának el egymástól és képtelenek volnának az együtt haladásra. De akármilyen tetszetős kendőzés alá rejtik is gonoszágaikat, a tisztátalanság egy összbenyomás következtében megrontja a levegőt, és kellemetlen bűzt terjeszt maga körül. Bármilyen erős illatszerrel igyekeznek is ezt elnyomni, annak keveréke csak elárulja, hogy van valami az illat mögött, ami visszataszító. Így van ez az emberi bűnökkel is. Bármennyire elrejt valaki a tettetés álarca mögé valódi bűnös énjét, bármilyen erősen kendőzi is magát a látszat igazsággal: a bűnös hajlamok és belső én-ek spontán megnyilatkozásai elárulják a tisztátalanságot. Minél inkább mutatja az erényt, annál megszembható az a csalódás, amit a hazugságokkal maga körül kelt. A hazugságból kikopik a lélek, mert még a legtájékozatlanabb lélek is, ha figyelemmel kíséri a hazudozást, hamar felismeri a valódot, a letakart, megrontott igazságot, és az bizony nagyon kellemetlen atmoszférát teremt maga körül.

De van ennek egy nagyszerű ellenszere: meg kell térni az igazság útjára, és fel kell számolni a kétszínű életet: a bűnt nem letakargatni, hanem beismerni, és az érte járó megrovást elszenvedve, a jóban kell foglalatoskodni. A kellemetlen rothadási folyamat ezáltal megszűnik a lélekben, és az isteni kegyelem felszárító erői gyógyulási folyamatot indítanak meg. Az egészséges lélek a maga tisztaságában és frissességében nem szorul a lelki kendőzésre, a hazudozásra, hanem az igazságban való munkálkodás nyugalma üde és friss kedélyállapotot, biztonságot, hitet, reménységet teremt, és erős jellemet formál az egyéniségben.

Ez maga is megszépíti és vonzóvá teszi az embert és a szellemet egyaránt. Ez a legkellemesebb és legtisztább illatot árasztja az emberi lélek körül, mert a lélek egészséges érzés- és gondolatvilága, egyszerűsége és tisztaságra törekvése, természetes jósága, olyan mintha az erdők virágzásában az egyik vagy másik fa virágának külön illata járná át a levegőt.

Az ilyen emberek közössége dús gyümölcserést biztosít az Úr kertjében. Azért azt mondom, ne hazudjatok. Ne áltassátok magatokat, sem másokat olyan erényekkel, amelyek még nincsenek, de ha akarjátok még lehetnek. Hanem mutassátok meg azt, hogy szeretnétek és törekedtek rá az egyszerűséggel, igazsággal és alázatossággal.

A bűntől őrizkedjétek, ha még olyan csillogó ígéretekkel közeledik is a lelketekben. Olyan az, mint a rothadó hús, mert a halál jár nyomában. Szeressétek az életet, az isteni törvényt, amely a megsemmisülés ellen védelmez meg benneteket. Járjatok az Úr útján és akkor illatos virágokként, és kívánatos érett gyümölcsökként gyűjt egybe az Úr kertjéből a Gondviselés Angyala benneteket. Isten veled.

NEHÉZ ŐRHELYEK NAGY FELADATAI(*)

1949. június 13.

Már itt vagyok az Úr Jézus nevében, gyermekem. Láttam, hogy nagyon el vagy foglalva, de szándékomban van írni, és így vártam rád. Ne folytasd gyermekem, mert nem tudod, mit beszélsz. Nem tudod azt, hogy az Úrnak miféle szándékai lehetnek veled, mert ha tudnád, és értelmileg fel tudnád fogni, egészen másképpen beszélnél.

Az ember nem azért van a Földre küldve, hogy jól érezze magát, és elfeledkezzen az odafent valókról, hanem azért, hogy a bűn okozta szenvedéseket megismerje, és a tiszta megismerését arra használja fel, hogy a bűnök és tévelygések ellen küzdjön minden képességével és minden erejével. A nagy és szenvedtető bűnöket sohasem a megigazult emberlelkek követik el, sohasem azok állnak a jónak ellene, hanem azok a szegény, tudatlan lelkek, akik még nem tudnak valódi megismeréshez jutni, mert a szemükön

hályog van és a szívüket a bűn páncélja burkolja körül. Éppen azt mondtam a múltkor, hogy ezek nagyon szerencsétlenek, mert ha jót akarnának is cselekedni, nem képesek erre, mert lelki természetük beállítottasága szerint a Földön nem tudnak az abszolút jóhoz állni. Ezeknek nagyon sokat kell szenvedni, amíg a lélek elene tud állni a bűn csábításainak; addig ha szabadságában áll a választás a jó és rossz között, lelki hajlamai a bűn felé vonzzák. Ezek előtt kell valakinek járni, aki erősebb, aki megtéveszthetetlen, aki világos látású, és áldozatra képes. Mert áldozni kell valakinek mindig, aki elől jár, aki utat tör a hazugságok, a valótlanosságok rengetegében.

És gyermekem, ezeket az úgynevezett nehéz sorsokat azoknak kell vállalni, akik már meggyógyultak a közönséges durva bűnökből, akik már nem ragadnak meg a különböző megtévesztő eszmék csalátkein, hanem előre néznek a cél felé. Így nem tévednek el az útvesztőkben, hanem a velük született bizonyosság-kereséssel annyira kifinomult a megérző képességük, hogy a legkisebb zavaró hatást is azonnal érzékelik.

Ilyenek kellene ezekre a nehéz őrhelyekre, akik nagy feladatot végeznek, még akkor is, ha csak ebben az eszmében - amit magukkal hoznak - egy rendes földi életet leélnék. Azért mondom, hogy nagy feladatot végeznek, mert rendszerint nem a saját lelki természetükhöz hasonló környezetben élnek le földi életüket, hanem éppen ellenkező irányt követő csoportban helyezkednek el, mert az „engesztelődés” törvénye így irányítja sorsukat.

Ez a törvény egy pillanatra úgy mutatja, mintha ezekhez a lelkekhez szigorúbb és kegyetlenebb volna, mint azokhoz, akik még javában vétkeznek az igazság ellen. - Azonban ez nem így van. Csak látszatra mutatkozik meg a külső burkolat szerint. A belső világban sokkal nagyobb értékekkel gazdagítja a törvény a neki engedelmeskedő emberi lelkeket, mert közben sok régi elfelejtett mulasztások kitöltődnek értékes lényeggel, melyek szolgálatban maradnak a földi élet után is.

Sok apró hibák és tökéletlenségekből kifolyólag előállott tévedések és félreértések kiegyenlítődnek. Tiszta áttekintést nyer a múltba és jövőbe, céltudatossá válik minden munkája, és megmozdulása, nem kell kísérletezni, próbálgatni, mert mindenben a

helyes és a jó érvényesül. Ez átüt a külső világba is és mire sorsa végéhez ér, könnyűvé válik mindennek a megoldása. Mindenben az igaz, a jó érvényesül, mert nem juthat erőkhöz a rossz, a hamis, mert az igazság ereje felemészti azt.

Azért mondom én mindig, ne búslakodjál, és ne bizonytalankodjál, a jó Isten megadja neked, amire szükséged van, mind itt a Földön, mind a szellemi életben. Lesz még szép csendes életed és derűs napjaid végén egy szép, szelíd átköltözésed, amit nem is fogsz észrevenni, csak egyszer jössz velünk; felébredésed szép és boldog lesz, mert mindent ott látsz magad körül, amit és akiket szerettél. És ezt mind az úgy látszó „szigorú” földi élettel szerezted meg.

Az Isten számon tartja azokat, akik Őfelé sietnek, és mindent a javukra ad azoknak, akik szeretik Őt. És meglátod, hogy minden szenvedésed és céltalannak látszó megpróbáltatásod is mennyi áldást hoz és mennyi szép eredményt. Mindent, amit fájdalmas tapasztalatok árán szereztél, bőséges kamatokat hozó tőkeként hozol magaddal. Mert nem ér véget az élet, a munka, csak szebb és magasabb rendű életben folytatódik tovább, és te nagyszerű szolgálatot fogsz végezni a testöltéshez készülők között. A te életed fénylik, ragyog előttünk és lelkes csoportokat nevelsz az igazságnak. Szép munka lesz és mindig nagyobb siker és több eredmény lesz a fizetés. Gazdagság és bőség vár, hogy azoknak adhass, akik tőled várnak. Megnyugvás és béke, örömteljes élet; kell ennél több? Nem olyan messze van már, csak egy kis türelem és kitartás, és már itt is van.

Most Isten veletek.

„JÖJJÖN EL A TE ORSZÁGOD!” (*)

Máté: 6:10

1949. július 7.

Már itt vagyok és várlak az Úr Jézus nevében, gyermekem. Tudom azt, hogy miért halasztódott el az írás, de nem veszem olyan szigorúan, mert ismerem a Te szokásaidat és dolgadoit, szellemi és emberi beállítottságodat. Mindent ismerek, azt is, amit Te nem tudsz még, de eljön az idő, amikor mindenről tudomással bírsz.

De most, míg földi életed pályafutása tart, jobb, ha nem tudsz mindenről, mert még kevésbé lehetne megtörni a jeget a lelkedben.

Mindennek megvan a magyarázata mindenki lelkében, de ezekhez a magyarázatokhoz ne merjen hozzáfogni egy földi ember sem, mert a fogyatékos igazságérzetével, felületes áttekintő képességével csak torz képet festene arról a könyörületes igazságról, mely mint egy puha selyem pihével töltött óvó és védő takaró, úgy vonja be a Földön testetöltöttek lelkét a megrontott és megsértett törvény kiálló szegletei ellen.

Azért nem lehet és nem szabad az emberi értelemnek felettébb betolakodni idő előtt azokba a letakart titkokba, melyeket a különböző tiltó rendeletek, mint egy függönnyel, úgy rejtenek el az emberi szemek előtt. Az Isten, akinek akarja úgyis megadja a kibontakozó lehetőségeit és eszközeit, hogy a maga lelki és szellemi haladásához felhasználhassa azokat az ismereteket, melyek segítségével a titokzatos függöny mögé láthat, és felismerheti mindazokat a gátló akadályokat önmagában, melyek a boldogság elérésében, mint áthatolhatatlan és megfejthetetlen rejtélyek előtte állnak.

És pedig minél erőszakosabban akarták vágyaikat és törekvéseiket megvalósítani a földi életben, minél inkább a saját elgondolásaik szerint akarták a maguk és esetleg a hasonló elgondolásúak érdekeit a mások érdekei elé helyezni, annál messzebb estek annak lehetőségeitől, ha azokat meg is közelítették, hogy azokat magukénak tarthassák. Ezek az ilyen megközelítések még sokkal égetőbb, még gyötrőbb vágyakat ébresztettek a lelkükben, és még fájzóbbá és kínosabbá tették a lemondást.

Mert le kell mondani arról, amitől messze eszik az ember, és az ilyenek nagyon messze esnek még attól a reménységtől is, mely megígérné nekik vágyaik valaha is teljesedésbe menését. Ez az a titokzatos függöny, mely elzárja az emberi értelem előtt azokat az igazságokat, melyeket úgysem értene meg a maguk megközelíthetetlen tisztaságukban. **Amit az isteni bölcsesség letakart az emberi szemek előtt, azt az ember ne feszegesse, mert minden**

hívatlan betolakodás és minden fontoskodó magyarázása a letakart titoknak, az Isten törvénye ellen való lázadozás az ember részéről.

Azonban más az, ha az isteni kegyelem félrehúzza ezt a titokzatos függönyt, és azt mondja a kiválasztott embernek: „Jer és láss”, megmutatja az egyén előhaladásának akadályát, és a felkészült emberlélek megérti az isteni kegyelem hozzá lehajolását, és mély hálával eltelve igyekszik mindazt szívében, lelkében összegyűjteni, mely elvégzendő feladatához segítségül szolgál. Mert minden isteni ajándék a tökéletesség eléréséhez segítő eszköz, mely mint legfőbb jó van félretéve a megtérő lélek részére.

Bűvös kulcsnak lehetne mondani, mellyel minden rejtett zár megnyílik, és minden titkok feltáruhnak. Azután már nem szükséges, hogy az emberi értelem nagy erőfeszítéssel keressen, kutasson olyan megoldások után, melyek ugyan pillanatnyi enyhületet nyújtanak a törvény szorító vasmarka alól, de egy másik fordulónál kétszeres erővel zuhan elmulasztott kötelességeinek súlyos következménye életútjára. Az igazság hatalmas, kikerülhetetlen és kijátszhatatlan törvénye számonkér mindenkitől mindent. Ha nem is követi nyomon a bűnt a büntetés, és ha időt enged is a megtérésre és belátásra az isteni kegyelem az „időben”, azért nem bizakodhat el senki, és nem ringathatja magát senki abban a hitben, hogy a tévelygéseinek és ebből kifolyólag bűneinek nem lesznek fájdalmas következményei. És ha nem tud azokról senki, azok el vannak az ismeretlenségbe temetve és feledve? Nem! Az igazság törvénye előtt a legtitkosabb bűnök is nyilván vannak tartva, és semmi nincs befedve. Egyedül az isteni kegyelem fedezi el a bűnbánat és javulási vágy által elhagyott tévedéseket, hogy a rossz helyett a jóban cselekedhessen igaz dolgokat, és ezzel részben, vagy egészben semlegesítse a lélek azokat a szenvedtető következményeket, melyeket önmaga és mások ellen létrehozott és elindított az életútjára.

Nem kicsiny dolgok ezek, melyek felett az emberi gondolkodás könnyen át tud siklani, de nagy, halálosan komoly, megoldhatatlan problémájává válik a testét levetett szellemnek. Mert tévelygéseinek és bűneinek következményeit a maguk letörölhetetlen és megmásíthatatlan formájában kénytelen szemlélni, mely mint a

vihar szele a pelyhet, úgy kapja fel és sodorja magával az események egymásba kapcsolódó sorrendjébe illesztve azokat a szenvedéseket, melyeket felidézett. A földi életben minél nagyobb gonddal igyekezett - és hamis úton talán sikerült is - elkerülni azokat a szenvedéseket, melyek cselekedetei nyomán fakadtak, annál kevésbé sikerül a szellemi életben kitérni azok elől, mert a megtörténtet már nem lehet megváltoztatni.

Azért mondja az Úr: „Ott lesz fogaknak csikorgatása”. A földi életben az emberi lélek a maga szabadakaratóból változtathat irányt; megtérhet az igazság útjára. A rossz helyett cselekedhet jót, elhagyhatja bűneit, megváltoztathatja életét. Isten előtt alázatosan meghajolva, bűneit megbánva keresheti az Isten törvényét, hogy azt megismerve azok szerint éljen és cselekedjen, melyeket az Úr az üdvösség elnyerésére adott a földi embernek.

És ez az „egy szükséges dolog”. Hogy ki, mi volt a múltban, ki mint élt régen, milyen volt az életkeret, melyet elhagyott, miben és hogyan vétkezett, mi volt a bűne és tévedése, ha jelenleg szenved, vagy balsors üldözi? Mi volt az erénye, ha most boldog, vagy tán nagy előnyöket élvez? Mindezek a kérdések felettébb izgatják a földi ember képzeletét, és gyarlóságánál fogva siet tévelygéseit szaporítani azzal, hogy embertársairól az igazságnak nem megfelelő véleményét kialakíthassa, és ezzel magát a szeretet kötelessége alól felmenthesse, ha embertársa szenved és segítségre, gyámolításra szorul.

Ha valamennyire meg van elégedve, és az életkörülményei kedvezőek, nagyon hamar elhiszi magáról, hogy érdem szerint kapta a Föld nyújtotta előnyöket és örömeiket. - Ha szenvedő állapot jutott osztályrészül, hamar megtalálja mindenkiben, másban az okot csak önmagában nagyon ritkán és keveset. Pedig ezek a feltevések mind nagyon távol vannak az igazságtól, csak a gyarló emberi felfogást bizonyítják. Sokszor egy békességes tűréssel leélt szenvedő élet a lélek magasrendűségéről tesz tanúságot, és a zavartalan földi előnyökkel bővelkedő élet nem egyszer a lélek gyengeségéről és gyámoltalanságáról, aki elfáradt a küzdelmekben és a szenvedésekben.

Mindegy bárki, bármit hagyott a múlt ködében, mindenkinek nem hátra, hanem előre kell nézni. A földi élet nagy kérdését Isten törvényének ismeretével lehet csak megoldani, de nem a külsőben, hanem a lélek mélyén elrejtett iránytű, a hit segítségével. A jelenben, a jelen legjobb kialakításával teremti meg a földi ember a jövőt a maga és embertársai részére; azok számára, akiket szeret, akik őt szeretik. Isten áldása és segítsége megoldja a szellemi és anyagi problémákat, és kivezeti az emberiséget a szenvedések és megnemértések kínos zűrzavarából, a vakhitből, a tévhitből, mert az igazság és szeretet bölcsessége ragyogja be az emberi értelmet, hogy megtalálja önmagában az Istent, és Istenben önmagát. Ezért mindenkinek imádkoznia és dolgoznia kell, hogy „Jöjjön el a Te országod!”
Isten veled.

A HALÁL FELDOLGOZÓ MŰHELYÉRŐL(*)

1949. július 14.

Már itt vagyok az Úr Jézus nevében, gyermekem. Isten elég erős, hogy az Ő akaratát véghezvigye, amikor és ahogyan akarja. Az ember véges lény, és csak annyi áttekintése van a létről, és az ezzel összefüggő dolgokról, mint amennyi a hangyának van az ő zombékján túl eső területekről, és az azon termelt nagy mennyiségű élelmekről. Annál kevésbé van fogalma azokról a célokról, mely miatt ezek termelve lettek. Az ember is csak a maga szemszögéből tekinti az életet; ennek nagy célját meg nem értheti, a tőle kissé távoleső célokról hogyan lehetne fogalma, amikor önmaga javát sem képes megérteni?

Az ember még egészen gyermekkorát éli a szellemi fejlődés vonalán. Az elképzelés szerint úgy gondolja a maga boldogságát megszerezni, ha mindent az ő maga önző hatalma alá hajt, és vele magát szolgáltatja, ha mindent ő maga habzsolhat fel, hogy megemészthesse. Ez az elgondolás és kiteljesítés a halálnak dolgozó célt szolgálja, mert a halál feldolgozó műhelyébe vonzza vissza a tökéletlen szellemi termékeket, hogy ott a minősítés törvénye kiválassza a jobbat a jóból, a rosszabbat a rosszból, és a szellem a

tapasztalataiból szerezhesse meg azt a megkülönböztetni tudást, melyre szükség van a legközelebbi lépés megtételéhez.

Mert ezek a tapasztalati tanulások elég érzékenyen vésődnek be a lélek belső természetébe azokon a fájdalmon és örömkön, vagy kellemes enyhületeken keresztül, melyeket lelkében érez, amikor a földi élet emlékeit kénytelen feldolgozni, vagy többször is végigélni az állapotvilágban, amíg azt a bizonyos következtetést le nem vonja, amire neki szüksége van.

Azért nehéz az olyan teljesen hitetlen és anyagi életet élő emberlelkek sorsa a szellemi életben, akiket soha nem érdekelték a láthatatlanban létezők. Azért vannak sötétben azok, akik a saját érdekeiken kívül soha nem láttak meg semmit a világból, mert nem keresték a világosságot. Az ideiglenes életre alkotott test leválik róluk ugyan, de annak képzete nem.

A szellem az elporló testnek lassú feloszlása után még mindig várja annak feltámadását, mert vágyai, szerinte csak a testen keresztül mehetnek teljesebbé, és sokszor nagyon kemény leckét kell megtanulniuk, amíg megértik, hogy a test csak eszköze a léleknek, hogy az anyagi világban magát kifejezhesse. Amikor ezen túl van, a lélek sokkal komplikáltabb és nehezebben felismerhető útvesztőiben tévelyeg el, ha nincsen még elég erősen megrögzítve az igazságban és nincs igazságérzete. Egyik rossz eredményt követi a másik, egyik tévedésből szinte szédülve esik a másikba, mert az egyensúlyi érzéke is felborul. Szenvedélyes természetek alakulnak ki, akik mindig csalhatatlannak hiszik magukat, mert csak a kezdetet veszik mindig figyelembe, a végével nem számolnak soha.

Pedig mindig a végére kell gondolni, aki valamit elkezd, mert mindent az eredmények döntenek el hogy jó-e és kívánatos-e az eredmény. Ha egynek, kettőnek jó, de a többinek nem jó, akkor hiba van a számításban, és megbukik a cselekvő egyén az elgondolásaival együtt. Jön a másik, a következő. Istennél nincsenek megbukott elgondolások, Ő mindig és mindent helyesen gondol el, és helyesen hajtja végre, mert Ő nem kísérletezik. Mindennek a gyökeréhez nyúl, és onnan emeli ki a nem odavalókat. Az emberi szívnek mindenkinél jobban ismeri a szerkezetét, és tudja azt,

mindent csak a hasonlóval lehet felemészteni. De vannak Istennek olyan hatalmas óvó-védő kegyelem létesítményei a feloszló világban is, melyek puha, meleg otthont és ki nem apadó ajándékozó bőségszarut tartanak fenn azoknak a részére, akiket erre kiválaszt. Nem érdem szerint, hanem kegyelemből. Azért nyugodjál meg, a legsötétebb éjszaka után is reggel következik. Isten veled.

A JÖVŐ SZÁZADRÓL (*)

1949. augusztus 4.

Már itt vagyok az Úr Jézus nevében, gyermekem. Nem szabad sajnálni semmit, ami áldozat most, mert mindent sokszoros bőséggel ad vissza az Úr azoknak, akik hűséggel szolgálták az igazságot. Igen, ez ennek a korszaknak a végső lezáró szakasza, de nem az a vég, amit annyiszor szoktak az írástudó emberek emlegetni. Az még nem érkezett el és nem is fog a ti életetekben elérkezni, mert nagy megrázkódtatásoknak lesznek kitéve. A nagy lezámolás ideje a század végére és a másik elejére esik, amikor már minden beteljesül. A feltalálások százada ez, mert a fejlődés befejeződése - mint egy koronát - tesz az emberiség fejére azzal a tudománnyal, mely a láthatatlant is láthatóvá fogja tenni.

A gondolatolvasó gép segítségével fellebbenik a fátyol, mely egyik embert a másiktól megkülönböztette, és ezzel meg fog szünni a külső szerint való megítélés. El fog tűnni a látszat és a mezítelen igazság lép előtérbe. Ebbe a nagy felfedezésbe belehelyezkedik a lélekemelő iskola, és nagy részt kér magának a világ- és a lélekátalakító tudományok között a spirituális irány is, és a kísérletek nagy és szép, meggyőző erejű eredményeket tudnak majd felmutatni. Nagy és komoly tudománnyá lesz a spiritizmus, és nagyon sokan foglalkoznak vele, mert ha a világi tudomány érdemesnek találja a vele való kísérletezést, akkor már úgyszólván divattá lesz. De mivel a külső szokások szerint kelti fel az emberek érdeklődését, és a kíváncsiság nagyobb lesz a belső megbizonyosodást sürgető vágnál és törekvésnél, így a nem hivatottak közül nagyon sokan igyekeznek majd a vezetést és irá-

nyítást magukhoz ragadni. Így amilyen gyors és nagy nekilendüléssel indul meg, éppen a csalódások következtében értékét veszti, mint minden, amit a nagy tömeg magához ragad.

Azonban, akit lélek szerint ragadott meg, azok szerint az igazságok szerint, melyet most még egy kis ideig a szellemvilág közül a földi emberekkel, azok megtérnek, és szép eredményeket tudnak elérni a földi életükben. De a külsőben időzők még azt a kis, gyenge hitüket is el fogják veszíteni, amit nagy nehezen megszerettek. Ennek következtében nagyon is kettéválik a Földön élők iránya és célja, közben mind nagyobb és nagyobb tért hódít a technika, a testi kultusz, az élvezetek utáni törtetés és természetellenes életmód, a műélet, mert a valódi természetes életet nem fogják ismerni. Így jön létre a Föld átalakulása, mert a Föld természetes erőit helytelenül akarják felhasználni.

De mielőtt ezek mind meglesznek, a mostani nemzedéknek lesznek még nagyon szép és kedvező idői, hogy hitüket megerősítve munkálkodhassanak az isteni igazságok terjesztésében. Erre már most is sokan készülnek, hogy elhibázott életük helyett egy igazán áldozatos életet vállalhassanak a Földön, mert itt áldozat nélkül nem lehet egyetlen lelket sem megnyerni az igazságnak. A Föld átalakulása nem olyan kívánatos sorsot biztosít a földi embereknek, tehát jó ezt átgondolni, és a földi életet nem olyan szilárd alapokon állónak képzelni el, mint sokan tévesen teszik, mert nagyon is sok a veszély a Földön; a láthatatlan erők kiforratlanságából kifolyólag nem ismerheti ki senki magát ebben a nagyon is bizonytalanságban imbolygó világban.

Nem tudhatja soha a földi ember, mikor cselekszik jól, mikor rosszul. Mikor nyitja meg olyan ártalmas erőhalmaznak az ajtót, a cselekvési teret, mely elsöpri a jót a rosszal együtt, mikor mit beszél ki, milyen pillanatban szól valamit, amivel erőket mozgat meg, határokat dönt le, melyek oltalmat és védelmet adtak az igaznak, a jónak veszély esetén. Az ember kicsiny és tudatlan azokkal az erőkkel és irányító hatalmakkal szemben, melyeket nem lát ugyan, de benne vannak mindenben.

Átfonják a látható életet és áthatják az egész természeti világot. Ezek ellen nem lehet küzdeni, de diadalmat mégis lehet felettük

venni, mert az Úr meggyőzte a világot, a tévelygés világát a Magával hozott isteni világossággal és a szeretet áldozatával. Ez a világosság, mint a nap fénye, áthatja a homályt és a sötétséget, és a szeretet áldozat feloldja a sötét bűnöket és tévelygéseket, és megmutatja a bűnt a maga valódi formájában, a bűnbocsátó szeretet pedig megtisztítja a bűn betegét, és igazzá teszi a tévelygőt, ha átadja magát a Megváltónak.

Az erők vonzása megszűnik, és nem tapad többé a természettörvények szeges ostorával hajtott ellenállhatatlan tömegfluidok hullámzásaiba, nem uralkodik felette a „sors”, hanem a „kiválasztottak” kegyelmi életét élheti mind a Földön, mind a szellemi életben.

Ez az a bizonyosság, mely mindennél biztosabb alap, melyre építheti hitének és reménységének sziklavárát, mely megközelíthetlenné lesz az ellentét részére. A megmentettek tanúskodnak, és hirdetik ezt a bizonyosságot nektek földi embereknek; higgyetek és bízzatok, mert a legnagyobb értékeket szerezhetitek meg ezzel a hittel, és építhetitek Isten országát a Földön, és ott biztos nyugalmat, oltalmat és védelmet találtok mind a magatok, mind a szeretteitek részére.

Isten veletek!

(Kedves Vezetőnk ezeket ötvenhárom évvel ezelőtt írta. Az események felgyorsulóban vannak.)

SEMMIT SEM JÓ TÚLSÁGOSAN AKARNI(*)

1949. augusztus 25.

Már itt vagyok az Úr Jézus nevében, gyermekem. Ez volna, amit szem előtt kell tartani és a feltétlen hit abban, hogy meg fog gyógyulni. Meg is fog, de egyelőre a spiritizmusról ne beszéljen senki előtte, főképpen a médiumitásról, mert itt volt az a kényes pont, ahol megtorpant a lélek ereje. Ha úgy érezné, hogy a hallás visszatér, ez is csak visszhang a saját lelkéből, mert az ott még eleven emlék. Nagyon jó ilyenkor a változás, az új benyomások a lélek kedélyvilágában.

A médiumi lélek nagyon érzékeny lemez, és mindent jobban átél, nagyobb rezgést vált ki az öröm, a bánat, a félelem, mint egy más

lélekben, azért jobban kell kímélni. Ezeket a kísérleteket nem tanácsos őrizetlenül végezni. A mostani zavaros légköri erők veszedelmesebbek, mint a nyugodtabb időkben voltak. Ez olyan, mint egy fertőzés, a lélek állapota szerint soha nem tudhatja senki, milyen behatás alá esik. Azért jó az embernek a középúton haladni a szellemiekben is, hogy harmóniában maradjon azzal a külső körülménnyel, melyben ténykedni kell és lassan, de kitaratóan keresztülvinni azt, ami céljához segítheti.

Semmit sem szabad nagyon akarni, semmire sem szabad nagyon vágyakozni, mert az már a léleknek egyoldalú erőfeszítését váltja ki. És ez meg más oldalról gyengülést okoz. Folytonos áramok váltakoznak körülöttetek, és nem tudni miféle szellemi fluidok akadnak meg a hiányokban, főképpen, ha előre haladott médiumi vonzása van. Mert ez a titokzatos vonzás az emberekre is, de főképpen a Föld szféráiban időző szellemekre nagy hatást gyakorol, mert beláthatnak a földi világba, és az elhagyott testi életre, amit igen sajnálnak az ilyen alantas szellemek. De mivel nem törvényes a törekvésük, ezért nem juthatnak jobb helyzetbe sem, de ők azt hiszik, a gonoszsággal előbbre jutnak törekvéseik megvalósításában, tehát erőszakosak, mert nem tudnak mások lenni.

Az ilyen durva és erőszakos lélek akkor döbben meg, ha a leigázott lélek elhagyja a testet, vagyis meghal. Ez nem öröm és nem eredmény neki, mert ez annyit jelent, mintha valakinek a házárt rommá lótték volna egy pillanat alatt, amíg egy kis időre eltávozott. Mire visszatér már nincs más, mint föld belőle. Azért sokszor előbb is belátják és megtérnek, lemondanak tévelygéseikről. Nincs kizárva, hogy a füstölés után ez is elveszti szeme elől áldozatát, és mivel nem találja meg a régi támaszpontjait, elhagyja és megtér, mert a hangulat úrrá lesz felette, de lehet, hogy az úrvacsorai hangulat elől is kitér, mert erőket veszítene, elgyengül az olyan ember közelében, aki hisz Krisztus erejében.

Azért mondom mindig, hogy az erős hit nemcsak befelé, hanem kifelé is hat, mégpedig erősen. Az erős hit, erős vár és hatalom a szellemi világban, sokszor azok a semmibe vett erők a leghatalmasabbak. Azért kell egy határozott irányban haladni folyton, mert ha mindenfelé kapkod az ember, egyensúlyi helyzete meg-ingog és elesik. Akkor már az erők végigszáguldanak felette, és

letiporják. Ez a vihar mindig erővesztéssel jár, és újra kezdheti erőit összeszedni.

A lelkiezők képezik a vagyont a szellem részére, abból szerez mindig jobb állapotokat a maga részére.

Most azt mondom, máskor korábban írtál, mert már te is gyengülsz kicsit.

Isten veletek.

Ui: Dr. M. I.-né esetére vonatkozhat, mert a megszálltság ellen kedves Vezetőnk tanácsát és útbaigazítását kérték. (Lásd: „A maradékhoz” IV. kötet 138. oldal)

„AKI MAGÁT FELMAGASZTALJA ...” (*)

1949. szeptember 1.

Már itt vagyok az Úr Jézus nevében. Látod, milyen véges az emberi emlékezés? Az időben és térben minden elmúlik, de az érzések megmaradnak és a lélek ezeket dolgozza fel, ezeket osztja be a maga szellemi énjébe, úgy, hogy a hiányok betöltődjenek akár az ismeretlenben, akár a szeretetben és ennek gyakorlati életben érvényesülést szerezzen. Mindent meg fogsz tudni abban a pillanatban, amikor a szellemi életed az anyagi életből különvállik. Amíg ez együtt van és a kettő harcából ki nem alakul a győztes harmadik - az eredmény - addig nem lehet és nem szabad sem véleményt, sem felmentő, sem elítélő következtetést levonni, mert ez is nagyon kockáztathatja a végső eredmény kialakulását.

Azért mindenki úgy tartsa a maga sorsát, mintha minden csak hajszálon függne, mind az igazság törvényének ítélete, mind a kegyelem felmentő szabadítása, mert e kettő között éli a földi ember a maga életét.

Lehetetlen dolog az, hogy a földi életben soha meg ne üsse valaki a lábát a kiálló kőben. Lehetetlen az, hogy tökéletlen lévén, a tökéletes igazság ellen soha semmiben ne vétkezzen, lehetetlen az, hogy a földi ember rá ne szoruljon a kegyelem segítő ajándékaira, a kegyelem támogatására. Aki ilyen érzésekkel és gondolatokkal foglalkozik, az máris érdemtelenné válik azokra a részére küldött isteni ajándékokra, melyeket a földi életben élvez. Jobb, ha az

ember messze előre tekint a fejlődés mind tökéletesebb eredményeit szemlélve, és ezekhez hasonlítva magát, bizony nagyon elmaradottnak és nagyon kicsinynek és büntetésre méltónak találja magát a tökéletességben már jóval előbbre haladottakkal szemben. Ilyenkor a szellem megkettőzött szorgalommal és világosabb ítélőképességgel igyekszik hibáitól és vétkeiktől megszabadulni, hogy olyanná lehessen, mint eszményképe, melyet helyes meglátásával felismert mint célt, melyet el akar és el is fog érni.

De nagyon szomorú képet fest az a lélek maga elé, aki nem szeret, és nem tud előre tekinteni, mert fárasztja és lehangolja az a tudat, hogy mennyi dédelgetett gyarlóságáról le kell szokni, mennyi hiábavalóságról le kell mondani, mennyi büntől és hibától meg kell szabadulni, hogy a magasztos eszméket megérthesse, és ezekben elfogadható munkát fejthessen ki a saját és mások érdekében. Nem! Ezt nem bírja, mert még nagyon erősen húzza lefelé és hátrafelé a tekintetét a Föld képzelt eshetőségekben való gazdagsága, hogy örömmel állapíthassa meg visszatekintésében azt, hogy lám, azok, akik utánam jönnek, mennyivel szegényebbek az ismeretben, a tudásban. Én ragyogó fényben jelenek meg előttük, és ilyenkor boldogan állapítja meg a maga jelentősebb értékét azokénál, akik minden tekintetben hátrább vannak a fejlődés útján. Ez a tudat kellemes megnyugvással tölti el lelki világát és sokszor önmagát megtévesztve még imádságaiban is kiütközik a hivalkodó érzés.

A farizeus és publikánus példázata hű képét mutatja a magát felmagasztaló lélek belső állapotának. „Aki magát felmagasztalja, az megaláztatik, aki magát megalázza, az felmagasztaltatik”. Így van ez jól, mert ez az igazság! Aki hátrafelé tekint, az okvetlen meg kell hogy lássa a saját értékét elmaradottabb embertársaival szemben, és a képzelt igazság birtokában sokkal előnyösebb helyzetben látja és érzi magát, mint elmaradott embertársai, anélkül a könyörülő szeretet nélkül, mely segítségre és munkára indítja az elmaradottak érdekében.

Ezek a farizeushoz hasonló lelkek nem azért tekintenek vissza, hogy szolgáljanak, hanem hogy önmagukat dicsőíttessék, így ezek ebben az öndicsőítésben elveszik jutalmukat azokért a képzelt jó cselekedeteikért és azokért a fogcsikorgatva kierőszakolt

erényeikért, amelyekkel magukat felékesítve csillogni és ragyogni akarnak az emberek előtt. Ezek mind hamis ékszerek, melyeket úgy az önmaguk, mint az emberek megtévesztésére igyekeznek felhasználni a képmutatók. De a próbák mutatják meg, melyik az igazi és melyik utánzat azok közül az értékek közül, melyeket a visszafelé tekintő emberlelkek oly szívesen csillogtatnak.

Mert ezek az ő képzelt erényeiket, mint valami védő pajzsot, úgy tartják maguk előtt, gondosan ügyelve arra, hogy hibáik és gyengeségeik ki ne látszanak mögötte. De ha élesen figyelő szem mégis megpillantja azokat, azonnal készek a „jogos” védelemre. Amíg a próbák meg nem forgatják, és ki nem vetkőztetik az ilyen, magukat túlértékelő emberlelkeket, addig nem tudnak meggyógyulni, nem tudnak belátásra jutni, és ennél fogva nem tudnak értékes munkát végezni, amivel a köznek hasznára lehetnének. Mindig nagyobb, képességeiket meghaladóbbat akarnak végezni és ebben a nagy akarásukban van elrejtve mindaz a csalódás és fájdalom, ami végül is meghasonlásba kergeti őket.

A tettetett kegyesség, mint valami tetszetős zománc, lehull róluk, és a lélek a maga valóságában kénytelen szemlélni önmagát és cselekedeteinek visszás következményeit, melyekben mint valami útvesztős rengetegben eltéved, és küzdve küzd azokkal a lehetetlenségekkel, melyek útját állják boldogulásának.

Az embernek le kell vetkőznie minden önalkotta képzelgést önmaga értékei felől, mert nincs semmi értéke önmagában, csak az isteni kegyelem, amivel felruházta, amivel az megajándékozta, amivel napról-napra ellátja lelki és testi életét.

Csak az az érték, ami maradandó, ami megtisztítja és felemeli a magasabb, tisztább légkörbe. Az embernek egyetlen kicsiny kis értéke van, az hogy elég alázatos legyen, és elfogadja, elrejtse szívében, lelkében mint a legnagyobb kincset, és hordozza boldog örömmel azt a bizonyosságot, hogy az Isten a kegyelembe lehajolt a megtérő, gyenge, bűnös gyermekeihez. Minél jobban hozzásimul a lelkük, annál jobban átsugározza azzal a világossággal, mely mennyei fényvel bevonja és áthatja lelkünket. És mi is fénylő sugarakba öltözködhetünk, mert mi is tartályaivá lehetünk

azoknak az igazságoknak, és azoknak a mennyei erényeknek, melyek igazán nagygyá és boldoggá teszik a szegény, kicsiny, de mennyei Atyjukhoz visszatért tékozló gyermekeket.
Isten veletek.

AZ ISTENI LÉLEKTŐL ÁTSUGÁRZOTT SZERETET IRÁNYÍTÓ SZEREPE(*)

1949. szeptember 8.

Már itt vagyok az Úr Jézus nevében, gyermekem. Bizony, az életúton a nehézségek vannak túlsúlyban az igaz emberek részére. A könnyű fajsúlyú lelkek azok, akik nem félnek, nem kétségeskednek semmiben, mert azoknak nincsenek gátlásaik, azok nem válogatják sem szavaikat, sem cselekedeteiket, ők nem uralják az életet, az életkörülmények forgatják őket. Ők olyanok, amilyenekké a körülményeik alakítják őket. A közönségesség határait nem, vagy csak ritkán lépik át, akkor sem felfelé, csak lefelé.

Ezek - mint mondom - a könnyű lelkek, akiknek jelenléte nem tűnik fel, és ha hiányoznak, nem hagynak úrt maguk után. Ezek élnek a tömegek életét, a tömegekben csak annyit jelentenek, mint egy szám, mert önmagában nem jelent semmit egyik sem, de a tömegszellem csoportosulásában félelmetes hatalom, elemi erő, mely gördülésében mindent letarol, és mindent feléget maga mögött.

Az ilyen tömegeket mindig a testiség és az ezzel járó kísérő érzések uralják. Úgymond, a hasnak élnek, mert életük célja nem más, mint az, hogy éljenek, és pedig minél kedvezőbb testi életet. A hitközönyösség jellemzi őket, mert hisznek és mégsem hisznek, hitetleneknek sem lehet őket mondani, mert a hitnek valamely külső formájához néha nagyon is ragaszkodnak, de csak azért, mert az az övék. A mások hitével, hitbéli felfogásával szemben türelmetlenek és önhittek még akkor is, ha egyazon formához tartoznak is. Az ilyen bizonytalan hit átsap sokszor a tagadásba és az teljesen megfosztja minden lelki és szellemi fejlődés lehetőségeitől. Az érzések eldurvulnak, az emberi életcélok mind anyagiabb területekre szorítkoznak és - mire feleszmél a szellem a sok

és nagy ellentmondások után arra, hogy eltévedett a saját tökéletlenségeinek rengetegében, már akkorra mint szoros, áthághatatlan korlát, úgy veszik körül bűnös cselekedeteinek következményei. Nem csak a halál után, hanem már a földi életben is kénytelen tapasztalni a törvény kemény, engesztelhetetlen hatalmát.

A földi élet többé már nem csábító vágyak kielégülését jelenti számukra, hanem a nehéz terhek hordozását. A szenvedések lassan lecsiszolják a nyers kiszögellő lelki dudvákat, és lassan simulékonnyá, engedelmesebbé, mélyebben járó gondolkozásúvá válik, és így elmarad a tömegből. Finomabb a megérezése és az élet halványabb színeit is meglátja, a halkabb hangokat is meghallja, a finomabb rezgésekre is fogékonyabbá válik, és - akkor kezd egyéniséggé alakulni.

Az egyéniség most ismét újabb iskolába kerül, mert egyéni értékét növelni kell, mind az anyagi megjelenésében, mind lelki-szellemi mivoltában. Olyan eredményre kell törekednie, hogy fejlődési nívóját elérje, sőt ha csak lehetséges, meg is haladja. Így fokozatosan az anyagi megjelenésébe elért eredményeket fel kell áldoznia a szellemi és lelki átminősítés törvényének, hogy az anyagvilágban elért eredményeket átmenthesse szellemi értékké a maga részére.

Mert ha ezt elmulasztja megtenni, hiábavalóvá válik egy, vagy több élet keserves tapasztalataiból megszerzett ismerete és tudása. A test levetésével elveszti azt, mert a test jólétének, dicsőségének, emberi értékének emelésén fáradozott és munkálkodott, tehát a testtel együtt elmúlik és megsemmisül. De ha átmenti azt a lélek, és az egyetemes nagy célnak a szolgálatába állítja, akkor ott, abban a nagy együttesnek a magasabbrendűségében megtalálja az ő kicsiny, arasznyi életének a tiszta, szellemi eredményeit is, és ezzel megrögzítette a maga és szeretteinek a szellemi előhaladását. Egyszóval vagyont szerzett az eszmék és magasabb érzések világában, és az ő egyéniségének járulékává válik mindaz a szép és jó érték, amit az ő maga munkájával szerzett.

Míg azok, akik valamivel - amit a Földön kegyelmi ajándékkul kaptak - nem szolgálják az isteni akaratot, az isteni célt, hanem a maguk anyagi jólétének emelésére, vagy a maguk dicsőségének,

emberi kiváltságuk előmozdítására használják fel azt, azok elvetették jutalmukat a Földön és nincs tovább.

Az embereknek a nagy általánosító törvényben is helyt kell állniuk. A test fenntartásához szükséges munkát is el kell végezni, és a mindennapi kenyérért meg kell dolgozni. De ha több van a szükségesnél, gondolni kell azokra is, akik nem tudnak keresni, akiket a betegség és a lehetetlen állapotok gátolnak ebben. Akinek nagy gazdagságot adott az Isten, nagy és bő alkalma van, hogy a szellemi előhaladást támogassa minden téren. Akinek nagy tehetsége van, az anyagi élet megkönnyítését találmányaival előmozdíthatja - nem mondom, hogy fossa meg magát és az élősdieknek magát szolgáltassa - de ne legyen szűkkeblű, ha a jót szolgálhatja. Nagy tehetségek az Isten áldását magukban hordozó edényei a Földnek, és jól teszik, ha bőkezűen ajándékoznak abból, amit a lélek tárházából hoztak.

De nagy bűnöket követnek el azok, akik mások jóakarátát, áldozatkészségét kihasználva a maguk önző érdekeinek a szolgálatára használják azt fel. A testi és szellemi nyomorékok számát szaporítják ezekkel a visszaélésekkel. Ezek már nem tartoznak az átlaghoz, hanem az átlag alá süllyedt réteghez.

Mert van az átlagból kiemelkedő és átlag alá süllyedt réteg. Az egyik az átlag vezetésére és irányítására van hivatva, a másik az átlag tehertétele, mely lehúzza és megpróbáltatásokat okoz. Ezek a megrögzött bűnözők és azok, akik értelmileg nem felvilágosíthatók. - Azért, ha már az emberlélek átvergődött a tudatlanság állapotán, és meg tudja minden oknak az okozatát érteni, örüljön, hogy idáig eljutott a fejlődés útján, mert a tudatlan sötét állapotában a tévelygésnek nagy szerepe van. De aki már világosságban van az már tudatosított szellemi erők felett rendelkezik. Ezek a szellemi erők hatalmas lendülettel felemelhetik a magasba a hit által, azzal a hittel, mely nem a lerögzített dogmák béklyójaként nehezedő formában található fel, hanem az eleven életben, mely telítve van igaz szeretettel Isten iránt, a legfőbb jó forrása iránt. Azután azok iránt, akik hozzánk hasonlóan éreznek és gondolkoznak, akiknek érzéseivel összecsendül a lelkünk. Továbbá, akik gyengék, de vágyakoznak a jóra és igazra. Valamint azok

íránt, akiktől elmaradottságuk folytán csak megpróbáltatások jutnak. Végül az ellenségek íránt, akik még bántani és üldözni tudnak, mert még nem jutottak el a szeretetnek, mint a legfőbb jónak az ismeretére.

Szeretet minden élő íránt, és minden élőnek a legjobbat juttatni, amit magunkból adhatunk: ez az, amit ha okosan osztunk szét, a legnagyobb áldás és a legértékesebb eredményt érhetjük el vele. Azért a szeretet cselekedetei a legjobb befektetései a földi embernek, mert ha csalódás kíséri is egyszer-másszor, de az nem veszett el, mert megtalálja más úton, amikor nem is sejti, amikor nem várja. Ha néha el is takarja a tévelygés és megvastagodott bűnréteg a lélekben a jóra törekvést, az idő kibontja a bűn szennyes pikkelyéből a szellemi vágyakat és törekvéseket és a fejlődés megindul a jó irányában. Azért semmi nem vész el, ha úgy látszik is mintha örökre elmerült volna a megsemmisülés mélységeibe. - Nem! Az emberi lélek nem kárhozatra van teremtve, és nem vonzza a bűn következményeinek szenvedtető törvénye, hanem vonzza a szépnek, a jónak és később az igaznak hatalmas ereje, mely az élet különböző fokozatain, különböző formákban tárul eléje. Minden szépet és minden jót a szeretet alkotott, magát az életet is a szeretet árasztja szét, így a szeretet, mint a végtelen életnek hordozója, nem szűnik meg soha. Mint a folyó cseppjei egymáshoz tapadva egyet képeznek, és együtt gördülve haladnak ismeretlen céljuk felé, úgy a szeretet is a lélekvilág érzéseinek hömpölygő árjában magával ragadja az egyéni lélek akarat- és vágyvilágát. Felemeli a magasba, és a nap sugaraival átvilágítja és ködpárává alakítja, hogy ragyogó fehér felhő alakjában az égboltozat kékjében úszva a boldogság beteljesülését élvezze, hol pedig az összetapadt cseppek súlya és ereje lesodorja a mélyre, hogy együtt haladva az egész tömeggel, annak terhét hordozva dolgozzon a végcél eléréseért. Minél tisztább, igazabb, minél inkább az isteni lélektől átsugározott a szeretet, annál inkább a felszínen marad. A lélek vezető érzéseinek az összhangjában az irányító szerepet tölti be az ember életében, és ha találkozik is csalódással, az nem töri le, mert az igazi szeretet felülemeli az emberi gyarlóságok és gyengeségek által telehintett tövisek fájó hatásain, és derűs, elnéző mosollyal tekint alá a nyüzsgő hangyabolyban

küzdők erőlködéseire. *Mert nem más az a harc, amit a magasabb megismerés és szeretet híján lévő emberek vívnak egymás ellen az anyagban, mint eredménytelen erőlködés, melyet a halál szakít félbe, akkor is, ha a fél világ fölött uralmat nyert, akkor is, ha koldusszegényen róttá az élet útját.*

A szellemi élet értékei nélkül mindenki koldusként érkezik meg az ismeretlen és mégis ismerős világba, mert mindenki a saját lelki világában ébred fel, melyet a szellemi világosság tündöklő sugarai világítanak be, és jaj, ha csak a múlandóságra ítélt értékek emlékeit világítja meg a lélekben. Árván, elhagyottan, tanácstalanul és bizonytalanul próbálkozik az élet fenntartásához szükségességeket megtalálni, de csak az önmaga által megvalósított jó és igaz érzések és cselekedetek - a szeretet cselekedetei - jelentenek valamit a lélek részére.

Azonban minden rosszakaratból, gyűlöletből, önzésből származó cselekedet emléke elhallgattathatatlan vádlóként elevenedik meg és vádolja, ítéli az eltemetett lelkiismeret. Mint a fázó és didergő testrészekben a meleg napsugár hatása alatt, úgy indul meg az élet a szorongatott lélekben, ha egy másik lélekből a szeretet és hála érzések sugarai feléje vetődnek. Élő és hathatós bizonyságok ezek, melyek elhalkítják a vádak ítéletét sürgető szavát és enyhítik szigorúságát.

Boldog lélek az, aki nagyon tudott szeretni, boldog aki áldozatot tudott hozni, aki le tudott mondani a maga múlt boldogságáról, hogy másokat boldoggá tegyen. Ezek a lemondott boldogságok mind megsokszorozódva, átnemesedve - mint igaz értékek - csillognak, ragyognak körülötte, hogy a romolthatatlan élet koronájában világító fényszóróként mutassák az utat felfelé, az örök fény hazája felé, azoknak, akik még bukdácsolva, bizonytalan lépésekkel tudnak csak egy-egy kicsiny utat megtenni egy emberi élet alatt.

Szükséges, hogy ebben a girbe-gurba, célt még alig ismerő emberi életben ilyen utat mutató áldozati bárányok jöjjenek, akiknek élete titokzatos célok szolgálatába álljon. Az emberek okoskodjanak és találgassanak, miért, hogyan, mi célból kell így lenni? Szükséges, hogy fennakadjanak bennük, mert nem érthetik, hogy az ő romlásuk megakadályozására kell a mennyei só, ami értelmet

ad a földi életnek. Az egyéniesült tömeglelkek megtalálhassák az utat, az igaz, tiszta és romolthatatlan élet felé.
Most Isten veled.

AZ IGAZSÁG A SZERETET VÉDŐBURKA (*)

1949. szeptember 22.

Már itt vagyok az Úr Jézus nevében, gyermekem. Nem szabad átengedni magadat a reménytelenségnek, mert éppen az, hogy az ember nem lát sem a múltakba, sem a jövőbe, és ennél fogva nem tudja felfogni némely dolgok nagy horderejét, az teszi a földi életet könnyebben elviselhetővé. Mi lenne, ha az arasznyi földi lét terhét még a múltak tudata súlyosbítaná, és a jövőtől való rettegés megbénítaná a cselekvési ösztönét: Nem, ez több volna, mint amennyit egy ilyen gyenge teremtmény el bír hordozni. Mert az embernek minden keménysége mellett, nagyon is kevés az elhordozó képessége. Az ember úgy van alkotva, hogy egészen kicsiny adagban a legerősebb mérgeket is elbírja, sőt megszokja, de ugyanaz nagyobb adagban már halált okoz.

Így sokszor a kisebb adagolásban adott szenvedés nagyszerű ellenmérgeket termel ki a szervezetben és a lélekben is, mely védő és semlegesítő hatásánál fogva nagy segítségére van az emberi léleknek, hogy felesleges tapasztalatszerzéssel ne töltse rövid idejét, hanem haladhasson előre azoknak a kellékeknek a megszerzésében, melyek a fő célhoz viszik és segítik hamarább. Így bizonyos embereknél, bizonyos állapotoknál és bizonyos beállítottságoknál elmaradhatatlan a szenvedés és a fájdalom érzete, mert a szenvedés által nagyon sok salak feloldódik a lélekben. Nagyon sok felesleges vágy és értéktelen törekvés megsemmisül, ezáltal azt mondhatjuk, hogy bizonyos tisztulási folyamat áll be, de ez nem jelenti azt, hogy aki a szenvedést okozta tán valami jót cselekedett. Mert aki a szenvedéseket előidézzi, sohasem javulási és javítási célból cselekszi azt, hanem a saját törvénytelen érzéseinek és törekvéseinek kielégítésére.

Azért óvja az Úr az övéit a bosszúállástól, a megtorlástól még akkor is, ha törvényes és jogos volna az, mert ebben nincs semmi

része a szeretetnek. A bosszúállást bízzuk az Úrra, aki az igazságban tökéletes, és az irgalmassága határtalan azokhoz, akik félik őt és engednek Neki. Az isteni szeretet messzemenő engedményeket tesz a gyenge, ingadozó lélek érdekében, hogy támogassa a jó és igaz felé vezető úton. De amikor a konok és sokszorosan visszaeső bűnös eljuttassa a neki juttatott kegyelmi segítségeket, akkor nem tartóztatja fel semmi a következmények rázuhanását, és akkor mondják az emberek, az Isten verése érte utol... Pedig nem úgy van. - Az igazság szent és sérthetetlen a maga erejében és hatalmában, megmásíthatatlan mivoltában. A kicsiny és törpe emberlélek mégis azt hiszi, hogy nem jelent az semmit, ha egy kicsit hazudik, ha egy kicsit visszaél, és az adott alkalmakat kihasználja - úgy véli - a maga előnyére, pedig ez a vélemény téves, mert éppen a saját hátrányára.

Mert az igazság törvényét - melyben él, és ami őbenne is erőt és hatalmat jelent, fejlődésének, boldogságának alapját képezi - minden visszaélésével, minden kicsiny és nagy hazugságával rongálja és torzítja. Úgyannyira, hogy ami a maga érintetlen tisztaságában gyönyörűséget okozó forrás volt, erő és hatalom, biztonságot sugárzó öntudat volt: az a félelmek és rettegetések, bizonytalanságok és nyughatatlanságok, kimeríthetetlen titokzatos rémek szülő anyjává változik.

Az igazság megbántása, az ellene való támadás hozta létre az emberiségnek minden baját, szenvedését, mert az igazság mindent a maga valóságában tükröz vissza. Amilyen az emberi lélek, olyan életet teremt magának az igazság világában. Az igazság fénylő, mindent átvilágító tükör, de ez a tükörkép maradandó formákban rögzítődik a lélek körül, és annak világát képezi, mindaddig, amíg belső természete meg nem változik. Ekkor változik át a tükörkép is, enyhébbé, szelídebbé. A félelmetes és titokzatos szörnyek elfakulnak és erejüket veszítik az eshetőségek jövőt alakító képéhez, a bizonytalanságok hullámzó hánykolódása megszűnik. Nem fenyegeti az ember lelkét azoknak a rémségeknek közelsége, melyeket a gonosz gondolatok és még gonoszabb cselekedetek rajzoltak a lélek kifelé ható sugárzásába.

Az igaz lelkű ember nem fél beletekinteni az igazság törvényébe, mert onnan nem egy eltorzult félelmetes kép tárul eléje, hanem

boldog megnyugvással bizakodó, a tökéletesség felé haladó, derűs világban élő lélek mindig boldogabb jövőt alkotó munkálkodásának eredménye köszönti őt. Azért reménykedjete!

Ne csüggedjete, akik hisztek az igazság erejében, és mindennekfelett való hatalmában, mert az az élet maga. Megmásíthatatlan és megsemmisíthetetlen a maga erejében. A gonosznak félelmetes, kiszámíthatatlan és titokzatos hatalom, de aki nem cselekszik ellene, hanem ő maga is beleolvad az igazságba, azon nem törik meg a fénysugár. Azt felemeli, megtisztítja, a régi emlékeket elfakítja, megsemmisíti, hatástalanítja. Mert az igazság nem csak félelmetes, hanem nagyon jó is, mert a szeretetnek a védőburka kifelé, hogy a szeretet eredményeinek örök létezését biztosítson.

Így minden elmúlhat; az ég és Föld megsemmisülhet, de az igazságból egyetlen jottányi el nem veszhet, mert az isteni lényeg. Az Úr beszédjé a legtisztább igazság, azért akit az igazság szabaddá tesz, azt többé nem fogja le a Föld természettörvénye, hogy számon kérje tőle cselekedeteit, mert Krisztus betöltötte a törvényt. Ő felül adott a bűnös világért, mint ami járt volna, és azon vette meg a törvénytől azokat, akiket még fogva tarthat az igazság törvénye, mulasztásaikon, fejletlenségeiken keresztül.

A Szentlélek ajándékait bőségesen árasztja azokra, akik elfogadják és hisznek, megtérnek bűneikből, tévelygéseikből. Ezeket megtisztítja és megigazítja, felöltözteti a kegyelem ruháiba, hogy bemehessenek az igazak világába, a mennybe.

Most Isten veletek.

A HIT VILÁGOSSÁGÁNAK JELENTŐSÉGE(*)

Névtelen Szellem

1949. október 3.

Már itt vagyok az Úr Jézus nevében gyermekem, minden megy a maga útján, az Úr mindent elrendez mire teneked itt lesz az idő, hogy el kell a Földet hagynod. Én megmondtam neked régen, hogy neked nem lehet és nem szabad nehezteléssel a Földről eltávoznod, mert az nagy veszteséget jelentene a földi erőknél. Teneked megbékélve, és kiegyenlítődvé, megennyhült lélekkel kell eljőnnöd innen.

Nem, az ilyen túlhajtott okoskodások mögött mindig bizonyos számítás rejtőzik, mert az emberi természet megtéretlen állapotában mindennel és mindenben önző, és amíg mással szemben túlzott követelésekkel áll elő, addig a maga részére engedményeket akar biztosítani. Vagyis amíg a szenvedő igazságát lejjebb értékeli, addig a szenvedtető részére már előlegezi a következményektől való felmentést, ezt ösztönösen cselekszi, mert ő magát képzele bele a szenvedtető bűnös helyzetébe, lévén a legtöbb ember azonos természetű és ritkán szenved ártatlanul.

Az igazság pedig az, ha valaki bűnt cselekszik, és megérti az igazság törvényét, annak meg kell fizetni azoknak a következményeknek az elszenvetésével, melyek tévedésének és bűneinek eredményeként állnak elő. Sőt ezzel még nincs semmi rendbe hozva, az elrontott és megbántott rendbe bele kell illeszkedni, és ki kell simítani azokat a feltorlódott folytonossági hibákat, melyet az igazságtól való eltéréssel okozott. Természetes, hogy a gyarló ember ezt olyan határtalan nagy feladatnak érzi, és olyan nagy erőfeszítést kellene megtennie, amire képtelennek érzi magát, és inkább elhiszi a lehetetlent, az igazságtalant, minthogy tévelygéseiről lemondjon. Ez az az alattomosan bujkáló makacs gög, a megátalkodottság, mely nagyon sokszor hitben élő emberek lelkéből is kiirthatatlan.

Az emberi „én”-nek önértékelése ez, mely majd minden szavában és minden cselekedetében megnyilvánul. Sokszor nyers és erőszakos formában, de a legtöbb esetben lappangva a szenteskedés és kegyeskedés álarca alá rejtve vonzza befelé bűvös hálójába a gyanútlan lelket, aki felett uralmat akar gyakorolni. Mert ezeknek mindig kell hallgatóság, ezek mindig tanítani, ezáltal érvényesülni akarnak. Ha nem tanítani, akkor kritizálni, hibát keresni, ezeket szóvá tenni, mások figyelmét erre felhívni, hogy ezáltal önmaguk elgondolásait előtérbe juttathassák.

Ezek között található azok a magukat felettébb erkölcsösnek tartó emberek, akik az igazság szépségét eltorzítják, és elhordozhatatlan terheket raknak ezzel azoknak vállaira, akik a bűnök útvesztőiből kivezető utat keresnek. Ezek a farizeus lelkek, akik magukat mindig feljebb értékelik, mint akikkel az életük útján találkoznak. Nagyon nehéz ezeknek megtérni az egyenes útra, mert

ezek sohasem vetik el a látszatot, sőt nagyon is ragaszkodnak hozzá, és kínos pontossággal ügyelnek mindenre, hogy minél jobban megőrizhessék a külső formát. Vannak bizonyos esetek, amikor ők maguk is tetszelegnek maguk előtt a kegyesség álarcában, mert elhiszik magukról azt, hogy valóban olyanokká váltak, amilyeneknek mutatják magukat. Ők maguk alakítanak ki igazságokat mások részére, és elérhetetlen magasságba tűzik ki a célt, hogy ezt senki el ne érhesse.

Így van ez az emberi okoskodással. Az Isten nem tűz ki olyan elérhetetlen magasságokba egy-egy földi életben elérhető célt, hanem azt mondja a Tízparancsolatban: „Ezt cselekedjed, ezt ne cselekedjed, és élsz”. Az egyszerű, becsületes törekvésű ember igyekszik lélekben ezt feldolgozni, és úgy éli le életét, hogy amennyire csak lehetséges, ennek megfelelően számolhasson el az igazság törvénye előtt. Így élt! Mert a benne élő igaz jó szándék alázatossá és istenfélővé teszi. Érti nagymérvű tudatlanságát és tökéletlenségét - nem is lehet más - és ez az igazság képesíti őt a tanulásra és az ismeretei bővítésére. Az ismeretekben gazdagodva nem lesz elbizakodott, hanem egyszerűségével belátja, hogy szolgálni kell az igazság nagy törvényében. Ez az igazság az élet parancsa, hogy az élet minél tökéletesebben kiteljesedhessen. Mert mindennek sokasodni, terjeszkedni kell és: egyben tökéletesedni. Az ellentéteszme megszámlálhatatlan akadályt állít fel, és ezek az akadályok állják útját a jó és igaz terjedésének, mind megannyi kifeszített hálózsem, melyben az igazság fennakad és a gonosz fogságába ejti áldozatát. A világ a gonosz hálójában vergődő lelkek csoportjainak küzdőtere. A megpróbáltatások kemény munka elé állítják azokat, akik érzik a lelkükben az igazság vonzását, és szeretnének szabadulni a háló fogságából, de nem lehet, mert az „élet” titokzatos varázsa hatalmat gyakorol felettük. Csak a hit világosságával sikerül rést ütni ezen a titokzatos varázslaton, mely egy-egy pillanatra betekintést enged az élet valódibb és igazabb lehetőségeibe, és erőt, kitartást és bátorságot nyer a Földön élő küzdelem folytatásához, mely abban áll, hogy az igazságot győzelemre juttassa a hazugsággal, a tagadással szemben.

Ez a munka meghozza a maga eredményét, mert béke, megnyugvás és lelki megvilágosodás, bizonyos öröm és boldogság az eredmény már a földi életben is. De a szellemi életben a megvalósult igazságok, a legyőzött megpróbáltatások, mint lerögzített gazdagságok a lélek egyéni tulajdonává válnak, melyet nem vehet el senki tőle. Nagy értékek ezek, mert a mindenség harmonikus életében és munkájában részt vehet az, aki ezekkel az értékekkel rendelkezik. Csak egy kicsiny pontocska itt mindenki a maga helyén és - mégis valaki. Egy nélkülözhetetlen szabad szellemi egyedüliség, aki csak egy van a nagy mindenségben.

Erre a titkos hivatásra vágyakozik mindenki, azért akar kitűnni, feltűnni, szerepelni, hatásokat ébreszteni, hódítani, hogy uralkodhasson, a maga egyedüliségét csillogtathassa azok előtt, akik még csoportokban, a tömegekben csak egy számot jelentenek, egy hangfoslányt, mely elvész a tömeg morajlásában.

Igen, elvész nyomtalanul, mint a harmat a napsugaraiban, mert nincs benne az isteni igaznak tartalmat adó lényege. Az egyszerű emberi lélek, aki a maga bölcsességével rájött arra, hogy a Földön minden csak átmeneti és semmi sem állandó, így szükségét érzi az örökkévalóhoz kapcsolódásnak. Keresi az isteni törvényeket, hogy ezeknek ismeretével és ebben való munkájával mind közelebb juthasson az egyetlen változatlan valósághoz. Így nem kifelé akar hatni, hanem befelé, éspedig saját bensőjében megérett igaz jót vetíti kifelé a világba, azzal a céllal, hogy a bensőjében megismert igazságnak szolgáljon vele. Nem hogy ő uralkodjék mások érzése felett, hanem szabad választást enged az őt környezőeknek, hogy elfogadják, vagy visszautasítják szolgálatát.

De mi legyen az a szolgálat? Minden becsületesen elvégzett munkával, amivel az igaz jót elősegítheti az ember, szolgálatot teljesít a köz előhaladásában. Minden szívességgel, minden jóindulatú és jóakarátú tanáccsal, türelmes elnézéssel segítségére van fogyatékos embertársainak. A gyengéknek, a támogatásra szorulóknak szükségük van az erősekre, hogy el ne maradjanak. A szegényeknek, a nyomorultaknak szükségük van az alamizsnára és felségítésre. Az összetartó törvény kötelezi az embert mindezeknek a betöltésére. De mindenekfelett a belső kapcsolat Istennel, mert csak az emelheti fel, csak az világosíthatja meg, hogy helyesen

tudjon cselekedni. Mindezeket nem a külső látszat szerint, hanem a lélek belső indítására, mely örömteljes érzések között megy véghez. Az Isten iránti szeretet nem nyilvánulhat meg másban, mint az Ő akaratának örömmel való teljesítésében. Mindez pedig nem kiáltva és nem síppal, dobbal a világban való szétkürtöléssel történik, hanem a lélek belső szentélyében megy véghez.

Lehajolni a szenvedőkhöz, bekötözni a sebeket, amit a világ ejtett, vigasztalni a megkeseredetteket, hitet, bizalmat önteni az elcsüggedt lelkekbe, adni a magunk lelkéből ajándékot azoknak is, akiktől nem várhatunk vissza semmit, ez az az út, amely elvezet a világból. Ezek azok a kanyargós lépcsők, melyeken egyre feljebb emelkedhetünk, de mivel itt már nincs korlát, vigyázni kell, hogy egyensúlyt ne veszítsünk, hogy meg ne tántorodjunk; ha a hegyes kőbe megbotlunk, ha tövisbe lépünk, ha kígyó megmar, mert még itt is tanyáznak ezekből a fájdalmat okozó világi hatásokból.

És ha azt mondom életed befejezése előtt, egy tisztább, simább útra jutsz, ahol kiszedheted a tövist, bekötözheted a sebeket, kimoshatod a viperák marását, azzal nem egy kiváltságos polcra emeltelek, csak azt mondtam, hogy az Isten kegyelmes minden megtért bűnöshöz és nem engedi, hogy az Ő útján a lélek kétségbeessen.

Most Isten veletek.

A LEGSÖTÉTEBB BŰN ÉS KÖVETKEZMÉNYEI(*)

Névtelen Szellem

1949. október 13.

Már itt vagyok gyermekem, az Úr Jézus nevében és figyeltem a te lelki hangulatodat. Igen, boldogok vagyunk mindnyájan, akik az Úr nevében hagytuk el a földi küzdőteret. A földi élet nehéz próbák elé állítja az embert, és ezek a próbák nagyon ritkán sikerülnek, mert a legtöbb esetben a cél közelében roppan össze a lélek ereje. Azonban nem is mindig a cél elérése a fő dolog, mert a valóságos cél sokszor igen távolból int felénk, de mégis látjuk, mert ragyogó fény veszi körül. Ezt a fénysugárzást érzi a lelkünk

mindenben, amikor olyan vágyak születnek meg bennünk, melyek a Földön soha nem teljesezhetnek, mert nem a Földről valók. Ez a fénysugárzás int, figyelmeztet, óv, véd, bátorít, lelkesít, vezet. Apró belső örömekre hangolja szívünk húrjait és életre kél a szeretet lágy mennyei melódiája, mely rezgésével megtölti a kietlen, zord világot és színes virágokkal hinti be a gyermekkort és az ifjúság éveit. Az élet tavaszán millió tarka virággal hinti be életutunkat a reménység és az a boldogító hit, hogy mire elérünk a gyümölcsérlelő nyárba, ezek a színes ábrándok mind valóra válnak.

Az ember tudja, hogy dolgoznia kell mindenért, amit el akar érni, és dolgozik, mert tettekre serkenti az erő tudata, mely énjének egy részét teszi ki. És mégis sokszor úgy érzi, hogy minden fáradása, erejének megfeszítése hiábavalóvá válik, mert a maga elé képzelt célt nemhogy megközelíthette volna, hanem mindig távolodik tőle, mert a képzeletében kialakított álmai és vágyai és a magvalósulás lehetősége közé egy sűrű, nehéz köd ereszkedett észrevétlenül a világi élet történései és alakulásai formájába. Ezt csak akkor veszi észre, amikor az élet apróbb-nagyobb küzdelmei közepette egy pillanatra megáll, és visszatekint gyermeki és ifjúi elgondolásai és vágyai világába. Ez a sűrű és sokszor áthatolhatatlan köd elfakítja azokat a ragyogó fénysugarakat, melyek az élet szépségeire felfigyeltették a kezdő emberpalántát. Elfakul és elhervad az élet színes virágokkal behintett álomvilága, elhalkulnak a finom melódiák, melyekre visszhanggal felel a belső érzésvilág. Az élet ragyogó sugarakkal kezdő reggele ködös estével végződik, mert a csalódások, mint az útonálló gonoszok megfosztják lelki kincseitől és szegényen, mindenétől megfosztva kiábrándultan ejti ki kezéből a munkaeszközt, hogy nyugovóra térjen. Az emberi lélek nagyon is megelégszik a földi éveket, melyeket munkával, küzdelemmel és fáradtsággal, csalódásokkal töltött el és visszavágyik oda, ahonnan őt előhívta az „élet” Urának nagy parancsa. Az élet kohójába, ahol forr, tisztul, átalakul, egyéniesül az a szikra, aki fénysugarakra érzékenyen felel. Ez színre bontja az élet rejtelmes szépségeit, és visszafelel érzésvilágával a varázslatos rezgésére, és édes melódiákra váltja fel a szeretetnek feléje áradó, boldogságot teremtő sugarait.

Igen! Az Isten örök szeretetének lágy bölcsőjébe vágyik vissza a lélek, a szellem, ahol minden jó és igaz. Abba a boldog fészekbe, ahol megismertük az élet felértékelhetetlen, nagy kincsét, hogy életre szólított bennünket az élet Ura. Részesévé tett bennünket annak a boldogságnak, szeretetnek, melyből mi is lettünk. Ebben a boldogító álomban ismét megerősödik a lélek, és mindig öntudatosabban indul a harcba, hogy a köd hatalmát eloszlassa. A földi élet küzdelem és harc a tudatlanság és a bűn ellen.

Mi a bűn? Kérdezi az elfogult, parányiségében is magát nagyknak és hatalmasnak képzelő emberi elme. Minden, ami a szeretettel és az élet Urának parancsaival és rendelkezéseivel ellenkezik. A legsötétebb bűn a hazugság, mert nemlétező igazságot „akar” létrehozni. Azt ülteti az igazság trónjára és annak hódol, azt dicsőíti, annak az erejében bizakodik, azzal taszítja boldogtalanságba azokat, akik hitükkel ebbe fogódnak, mint bizonyosságba.

Csalódásból-csalódásba vezet azokat, akik arra az alapra építenek, végül összeomlik felettük minden építményük. Hitük, reményük romjain siratják elfecsérelt boldogságukat. A hazugság ki van rekesztve az igazság világából, a bizonyosság kiteljesedéséből, a reménység megvalósulásából. Mivel a hazugság nem tölthet be hivatást sehol, így nincs is az élethez joga. Ha mégis él, azt az életet bitorolja csak. **A hazugság lop. A legdrágábbat, a legértékesebbet a hitet, a bizalmat lopja ki a lélekből, és ebből építi meg a maga várát, a maga világát, az emberi élet boldogtalanságát.**

Ezért jutnak el nagyon kevesen a földi életben a célhoz, mert a földi élet nem a valóság világában, hanem csak a látszat világában folyik. Elmúlандó eredményeivel együtt a változandóság törvényének van alávetve. - A jót nem követi nyomon a jó eredmény, a rosszat nem követi a büntetés, mert a látszat világában nincsen semmi sem, ami tisztán az igaz jót szolgálná, mert rajta van a tévedés, a bizonytalanság köde, amitől előbb meg kell tisztulni, ki kell formni az igazságnak, hogy a nagy isteni Igazsághoz kapcsolódhasson.

Azonban ha csak egy szemernyi olvadhat is be az isteni törvénybe a földi életben érvényre juttatott igazságból, bőséges és boldogító kamatokkal fizet érte az igazság törvénye. A bűnök, a hazugságok

elkődösítik a haladás útját, és bizonytalanná teszik a tévedező ember lépéseit, melyet előre akar tenni a megtisztulás és megigazulás felé. Egyik oldalról a tévelygés szellemének csábító szirén hangja köti le figyelmét, mely saját romlott lelki természetén keresztül gyakorol nagy hatást a javulni vágyó lélekre, más oldalról a bizonytalanság köde, a hit gyengesége ingadozóvá teszi, és bár megvan a vágy a jóra, hogy azt cselekedje az ember, de - mégis megtéved és elbukik.

Azonban belátva bűnét és az isteni kegyelem segítő erejével új próba elé állítják, amíg sok keserű vergődésen keresztül mégis diadalt arat a bűnön. Ezek a sokszor megtévedt, de mégis igaz útra megtért emberlelkek sem vettetnek el a kárhozatra egészen, hanem megerősödve a hitben, elkezdik az igazság lerombolt épületét megépíteni a saját lelkükben, hogy innen a világba is kivethessék azokkal az elgondolásokkal és cselekedetekkel, melyekkel az isteni jóhoz és igazhoz simulhatnak. A megátalkodottság önmaga zárja ki magát az isteni kegyelem segítségéből. A megtéretlen emberlélek cselekedetei, elgondolásai magával hordozzák a kárhozat minden lehetőségeit az önmagában hordozott Istentől kivettetéséggel. A hazugság a teremtett szellemek produktuma, az az eredménye, melyet Istentől való eltávolodásuk fejleményeként magukkal kénytelenek hurcolni számkivetésükben, mindaddig, amíg be nem látják eltévelyedésüket, és fel nem ismerik benne boldogtalanságuk okát.

Az ilyen felismerésben lévő szellemek - mivel tudatukban ott kísért a bizonyosságtól, az igazság ítéletétől való félelem - képtelemek lennének saját erejükből önmaguk természete fölé emelkedni, azért az isteni kegyelem a saját maguk által besúrírtt erők anyaggá vált halmazáiból világokat állított elő, ahol ezek - lassan, dolgozva - javulhatnak, tisztulhatnak és lépésről-lépésre haladhatnak a tiszta igazság felé. Isten a jóság, Isten az igazság és semmi tisztátalan nem juthat eleibe, amíg meg nem tisztul, mert mindennek ragyogóan tisztának kell lennie, ami az isteni igazság tükre elé kerül. Jaj annak, aki vagy ami tisztátalanul meg meri közelíteni a Sinai hegyet.

Azért a mennyei Atya minden léleknek megadja a lehetőséget a megtérésre, ezeken az időleges életre előállított világokon. Minden léleknek tanulságot kell tennie elhaladásáról ezeken a világokon. Elfeledve szellemi életét, elfeledve lelki fokozatát, szellemi fejlettségét. Az isteni gondviselés betakarja a fejletlen lélek csúfságát, és ajándékképpen, más fejlett szellemek levetett ruháiba öltözteti fel, hogy a bizalmatlanságot és félelmet semlegesítse azokban a lelkekben, akik már a fejlődés-útfajon sokszor csalódtak, és megtépt lelki ruhájukon keresztül átlátszottak a vérző sebek, melyeket a csalódások tövisei okoztak. Nem lehet ítélet alá venni, ha az ilyen lelki tapogató szerveivel óvatlan kikémleli a másik embertestbe öltözött lélek milyenségét, és csak azután nyitja fel lelki zárjait, hogy közel engedje magához a „másik” embert, mert fél a csalódás okozta szenvedéstől.

A bűn maga a kárhozat. Nem a cselekedet, melyet a Földön cselekszik az ember, nem a formulák betartása, vagy elvetése, hanem a lélek bensőjében felgyulladó érzés számít. Az örök jóságnak és az örök igazságnak milyen fokban való megnyilatkozása kapcsolja az ember lelkét Istenhez. Ha foglalkozik önmagával és alázatosan aláveti magát az isteni kegyelem és irgalom megtisztító és újjáteremtő munkájának, akkor hitében nem csalatkozik, mert a megtért emberlélekre nem szól a természettörvény ereje. Mert az Úr mindenképp felett jó, és az igazság is a jóság egy része. Amit az igaz kér, azt meghallgatja az Isten.

Most Isten veletek.

AZ „ARATÓMUNKÁSOK”: VÉGGZENDŐ FELADATAIKRÓL(*)

Névtelen Szellem

1949. október 24.

Már várlak gyermekem az Úr Jézus nevében. Minden az Úrnál van, az Ő kezében van az élet és halál, Ő rendelkezik felette. Az egyiknek örömet, a másikkal bánatot jelent az egy és ugyanazon kijelentés. Amíg az időleges élet köteleke tartja fogva a lelket, az élet valódi értékét és célját az Úrnál és az Úrban találjuk meg.

Ahogy Ő látja jobbnak, ahogy Ő ítéli meg azokat a történeteket, melyeken az életünk tovagördül, azt mi nyugodtan fogadjuk el, mert az nekünk okvetlen javunkat szolgálja.

És a földi ember élete változékony folyamata annak a megkezdett életnek, mely ha egy pillanatra is úgy látszik, mintha eltérne a céltól, de a valóság az, hogy minden kitérőnek látszó út közelebb viszi az embert a maga elé vett céljához. Így te is csak látszatos kitérőbe jutottál, mert a valóságot bármilyen nehezen lehet is a földi értelemmel felfogni, mégis nagy és szép munkát végeztél, még azzal is, hogy ezt a nehezen érthető bonyodalmat áthidaltad a magad életével és szenvedéseivel. Mintegy megtisztítottad és ragyogóvá tetted az igazságot, melyet ellenségeid már eltemettek a saját alantas érzéseikkel.

De az igazságnak ki kell bontakozni, fel kell támadni a kényszerű halálból, azonban amíg ez a folyamat véghezmegy, addig ezernyi élősdit kell elpusztítani, életképességétől megfosztani, mert ezek mind az igazság testéből akarnak táplálkozni. Ezek azok az apróbb-nagyobb hazugságok, rosszakaratú gyanúsítások, vádak, rágalomok, melyek az igazság rovására akarnak érvényesülni a világban. Kell aki ezeket leverje az igazság testéről, hogy életképtelenül hulljanak alá. Ez a nehéz feladat téged várt, nem mint személyt egészen, hanem mint egy eszmének a képviselőjét, akinek egyéni és személyes érdeke is szükségképpen bele van kapcsolva, hogy ne mondhasa senki, hogy mi köze hozzá. És megriadva a háborúskodástól ne tudjon félrevonulni közömbösen a küzdőtérrel. Ezt mint mondom, nem szabad az egyéni és emberi sorsba beleérteni, mert ez csak időleges, és biztos győzelemmel végződő küzdelem, mely az igazság tisztább és felfoghatóbb megjelenése érdekében történik.

Nagy lelkiemelő, nagy hit és nagy bizonyosság szükséges hozzá, hogy lemerüljön az emberi lélek a szörnyek világába, a tenger mélyére és felhozza az elrabolt értéket. A jó Isten veled volt, és veled van, úgy a jövőben is veled lesz, és bőséges áldásaival elárasztja az életed napjait. Nem messze van az ideje annak, hogy nagyon is fel fog figyelni mindenki ezekre a lelki jelenségekre, és többen lesznek, akiknek hitét megerősíti az isteni kijelentés, mert jól megalapozott igazság, mint azt most bárki is gondolná.

Nem az apró testi gondok és akarások sorsáról beszélünk már a világ előtt, hanem a nagy, végső kibontakozásról, melyben mindenkinek részt kell venni, aki meg akar maradni az élet nagy dialalánál, vagy - ez lesz a további kérdés - erre pedig készülni kell egy-két nemzedéken keresztül. Vagy jobb és igazabb életre elkészülni, vagy elmaradni és lehullani egy sokkal elmaradottabb világ terhét hordozva, szenvedve, visszasírni azokat az alkalmakat, melyeket a jelenben eldobott a lélek magától.

Aki hisz, az megszívleli azokat az intelmeket, melyekkel ma még az emberré lett szellemekért aggódva vesszük magunkra a szeretet kötelességét, hogy elhagyva boldog hazánk légkörét, a boldogtalanság hazájának nyomasztó légkörével cseréljük fel egy pár órára. És átérezzük minden bajait, rettegéseit, aggodalmait, csak azért, hogy a mi biztonságos helyzetünk tudatával figyelmeztessük, útbaigazítsuk, tanítsuk, erősítsük és bátorítsuk azokat, akik felfigyelnek a mi szavunkra. Ezzel megmentjük őket a közelgő nagy veszedelmektől. Mert biztosan eljön, és nem messze van már a nagy leszámolás napja a földi világ és annak légkörében tartózkodó szellemek részére, amikor már minden könnyörgés hiábavalósággá válik. Mert a kegyelem megszűkül, a természettörvény igazsága pedig kiterjeszkedik a bűneikben maradt lelkekkel szemben.

Azokban az időkben messze eltávolodnak a segítő erők, és nem lesz meghallgatása a kéréseknek. Bezárulnak az ég csatornái, nem lesz enyhület, de a halálban való megnyugvás sem lesz. Azért aki mint vet, úgy arat. Aki vet igazságot, az nyer belőle igazságot, aki vetett hazugságot, és gonosz indulatot, az azt aratja magának, mert mindenkinek az igazság mér és osztja ki részét, hosszú, nagyon hosszú időre. Akik pedig idejében megtértek, azok fénylenek, mint a nap, Istentől kapott igazságukban. Nincs, aki vádolhassa, mert az isteni kegyelem betakarja őket, és elrejtí azok előtt, akik vádolni akarják. Erre a nagy napra akarjuk elkészíteni azokat, akik még hisznek, akik még nem tagadták meg az örök jóságú Atyát, mert akik megtagadták, azok már úgyis elvesztek és kihullanak a rostából idő előtt.

Ezért dolgozunk, ezért tagadjuk meg magunkat most, hogy minél többet emelhessünk magunkhoz Isten országába és boldog örömmel ölelhessük magunkhoz azokat, akik felfigyeltek a mi szónkra abban az időben, amikor még szabad elhatározásukból a jobbat választották.

Ezért vagyunk arató munkások, hogy az utolsó elhullottakat is összeszedjük, és az Úr csűrűbe takarítsuk, hogy a konkoly megégetésének idejére ne maradjon egy sem kint, a borzalmak elkövetkezéséig mindenki már otthon legyen az Atyai hajlékban. Tehát azért vagy te is, mert munkát vállaltál velem és másokkal együtt, akik mindezeket időben tudtul adják az embereknek. Most Isten veled.

A KIKUTATHATATLAN NAGY TITOK: AZ ISTENI LÉ- NYEG(*)

Névtelen Szellem
1949. október 27.

Már vártalak az Úr Jézus nevében, gyermekem. A lelkedben sok felszámolatlan érzés van, és azért olyan bizonytalan a te életed. Azaz hogy nem az életed bizonytalan, csak a te elhelyezkedésed az életben nem elég céltudatos, és nem egészen átértzett, azért tud minden kísérletező az első alkalommal tért nyerni veled szemben. Igen bizonyos gyengeség és határozatlanság érezhető ki a te beszédedből, és többször a cselekedeteidből. Ezen felbuzdulva erőt és bátorságot nyer az, akinek célja van veled, és ha egyszer valamiben sikerült megtapadnia, akkor már félig nyert ügye van veled szemben.

Más a belátásból folyó engedékenység, melyet az ellenfél kitartó akarásával kényszerít rá a másik emberre. Az akarat és az akarat ellen folyton harcolni kell a Földön, mert nem lehet az egyik ember a másik embernek játéklabdája, vagy céljai kiviteléhez szolgáló eszköz. Az nem jelenti az ember szellemi értékét, ha mindenki felhasználhatja a maga egyéni céljainak előre viteléhez, de viszont az sem, ha nem gondolkozik és minden belátást félretéve, makacsul ellenáll. A két véglet között van középút, melyen

haladva tág tere nyílik az igazság és szeretet érvényesítésének és a kivetnivaló kényszerhatások kiszorításának.

Nagy teher a földi emberek által rosszul felfogott szeretet gyakorlása, mely mindenkor engedelmességet vár, és arra építi fel az élődsi lélek a maga elgondolásait. A rosszul értelmezett szeretet mindent vár és mindent követel, de semmit sem ad arra a szeretetoltárra, ahonnan, mint áldás hullik szét a mennyei permet, telítve az isteni szeretettel. **Az igazi szeretet csak ad, de semmit nem vár, még kevésbé követel. Ezt a szeretetet gyűjtik egybe a szent oltáron az Úr angyalai, és ez a szeretet szentelődik meg és hull vissza áldásként az ember és a szellem boldogságot kereső lelkébe.** Sokszor ez a szeretet világosítja meg a kivezető utat a bizonytalanságok útvesztőiből.

Akinek szeretete még önző, annak nagyon sokat kell szenvednie és csalódnia, amíg megtanulja azt, hogy ez a mennyei érzés nem az önzés kiegyenlítéséért van adva. Az önző lélek mindent a maga önzésén keresztül szemlél, ha valami neki kedvező, akkor az jó, ha nem kedvező, akkor közömbös iránta, de ha a legkevesebb önmegtagadást, fáradságot, vagy a legkisebb áldozatot kívánja, azt már bizonyos ellenszenvvel fogadja. Pedig mindenkinek meg kell tanulni és át kell érezni az önzetlen szeretet sokszor áldozatra indító nagy és szent érzését, hogy annak áldásában felnyíljanak azok a régen elzárt lelki tulajdonságok zárjai, melyek láthatatlan és megszámlálhatatlan sok finom szálakkal tapadnak bele az isteni kegyelem törvényébe, és ezeken a szálakon keresztül vonzza mind feljebb és feljebb az Isten országa felé az a mennyei hatalmasság, aki előbb szeretett minket, mielőtt mi tudtunk volna annak létezéséről. Az igazi szeretet mennyei szent titok, és a boldogságnak kiapadhatatlan forrása, de ennek hiánya a szenvedések és fájdalmak véget nem érő láncolata.

Az Isten szeretet. De mivel a szeretetnek céljai vannak, nem hasonlíthatja senki egy bővizű forráshoz, mely csak ömlik cél nélkül, mert a szeretet igazság és bölcsesség is egyben, hogy célját: a teremtettek boldogítását elérhesse. És a boldogságot átérző teremtett szellemek ebben a szeretetben felismerjék Teremtőjük akaratát és célját. Szeretettel forduljanak a szerető Atyához, és ebben a mélységes és kikutathatatlan nagy titokban forrjon ismét

eggyé az isteni Lényeg, ami öröktől fogva volt... Származásuk Istentől való és, oda kell ismét visszatérni, diadalmasan és boldogan, mert minden teremtménnyel nagyobbodik és terjeszkedik az élet. Minden kicsiny élővel egy rezgésszám erősödik, mely kitölti a mindenség harmóniáját. Isten mindenben minden, és akaratával kormányozza ezt a végtelenséget, és mégis mindenre gondja van, mert mindent törvénybe zárt. Mindennek megvan a maga fejlődési és kibontakozási ideje és lehetősége, hogy egy lépéssel előbbre mehessen a tökéletesedés útján.

A Földön élő emberiség is, egy már magasabb létállapot küszöbéhez ért, és már-már nyílna az ajtó, hogy betekintést nyerhet az addig nem ismert világba, és elámuljon az ott látottak szépségén és tökéletességén. De mire a lépcső utolsó fokaihoz érne fel, a lélekben ugyan fejlett, de szellemileg nagyon elmaradott része, vakon vagdalózva rombolja le azokat a lépcsőfokokat, amelyeken eljutott idáig. Így sajnos sokan lezuhannak a mélységbe, és mire az ajtó egészen kinyílik, csak kevesen maradnak, akik bemehetnek az ígéret földjére. Azonban senki sem nyerheti el a maga erejéből, a maga akaratából ezt a bebocsátást, csakis azok, akik figyelik az isteni ígét, az isteni szózatot. Csak azok tudják a kellő pillanatokban lámpáikat használni. Csak ezek tudnak tájékozódni a sötétségben, mert a hit olajával megtöltött lámpáicskák segítségével ki tudják kerülni a veszedelmet, és megtalálják az igaz utat, melyen kijutnak az útvesztőből.

Ilyen útvesztő a hamis szeretet és a tévelygő megállapítása az igazságnak. A szokás hatalma, mely nemzedékeken keresztül meggyökeresedett az emberi felfogásban. És mindez az önző emberi lélek saját céljait szolgáló okoskodásának az eredménye. De mivel tetszetős és kényelmes előnyöket nyújt az ember hibáinak és bűneinek a továbbfejlesztéséhez és kiéléséhez, tehát ragaszkodik hozzá.

Ezért aztán jaj annak, aki az igazságot másképpen látja, a szeretetet a maga valódi formájában gyakorolja, és a megrögzített szokásoknak nem rabja. - Ha valaki nagyobb békére, igazabb boldogságra és világosabb igazságra vágyik, akkor pedig ezekből mindből meg kell tisztulnia és gyógyulnia, mint amit ebben a formában a Föld adhat. Tehát aki nagyobb szabadságra vágyik, az

függetlenítse magát a nagy átlag felfogásától, mert minden kis lépcsőért meg kell harcolni, amit a Földön előre tesz az ember. A tömeg felfogásából ki kell szakítani magát az embernek, hogy jobbat, igazabbat adhassunk az egy helyben topogó világnak.

Ezért persze megrovás, ítélet és neheztelés, sőt büntetés is éri a nagyobb világossággal bíró embert, de ezek a nehézségek segítik elő az igaznak meggyökeresedését a Földön. Azért nemcsak tűrni, hanem harcolni is kell azokkal a megengedett fegyverekkel, melyekkel nem ártunk, csak használunk, mert a szeretet nem szenved miatta. Ha valamivel nem volnál tisztában, bővebben megmagyarázom.

Most Isten veled.

AZ ÉLET CÉLJA ÉS A NEHÉZ PRÓBÁT ÉLŐ EMBERSÉG(*)

Névtelen Szellem

1949. október 31.

Már itt vagyok másodszor az Úr Jézus nevében, hogy a te buzgó lelked érzéseit lecsillapítsam, és megnyugtassalak azzal, ami minden lélek részére nem csak békeséget, hanem bizonyos fokú örömet is jelent. Nemcsak a világi tekintetben, hanem az örök érvényű igazságok tekintetében is.

Minden múlandó ezen a világon, melynek egyszer poros, egyszer sáros, egyszer fagyos és síkos útjain járva várjátok az enyhületet, a megoldást, hogy valamiképpen könnyebben járhatóvá váljon az út, melyen haladni kívántok. Mert haladni kell, egy pillanatnyi időnek sem szabad elmúlni, anélkül, hogy valamit ne cselekedjen az ember, a maga és a vele együtt haladók érdekében. Ezt a cselekvést nemcsak azokban a ténykedésekben lehet meghatározni, melyet az ember annak gondol, hogy valamit komoly céllal maga elé vesz, és minden akaratával igyekszik végrehajtani tűzön-vízen keresztül, akár áldásos, akár átkos következmény az eredmény, hanem egy benső, tiszta és erős vágynak a folyamatos kiteljesedése, mely életcélul lett kitűzve a testi létezés előtti létezés idején. Minden élőlény életében van egy ilyen cél, mely felé siet, mert

űzi, hajtja a kiteljesedés vágya, az a nagyhatalom, mely a titokzatos homályból világosságra akar jutni. Ez a világosság okozza az önmagára ismerésben a fájdalmat, a sok szenvedést, csalódást, de ezeken a nehéz utakon keresztül mégis eljut a tisztulás és javulás enyhet adó biztonságába. Hosszú és nehéz útja van az emberi léleknek, amíg idáig eljuthat a fejlődés egy-egy ilyen enyhet adó állomásához.

A bölcsesség hiánya folytán sok tökéletlen megmozdulást tesz, sok felesleges fáradozást végez, mert nem tudja, mikor, hogyan és mit cselekedjék. Ez az a bizonyos gyarlóság, mely az emberi szellemekhez hozzákötetett, mint valami velejárója a földi életnek. Ebből nem lehet a Földön kinőni, mert ez óvja meg azoktól a nagyobb esésektől, melyek okvetlen bekövetkeznének, ha pusztán az ember a maga erejére volna utalva. Az emberi lélek még úgy van a természet erőibe bepólyálva, mint a csecsemő azokba a puha, meleg vánkosokba, melyeket az anyai szeretet előrelátóan elkészít eljövendő magzatának.

A fejlődés előrehaladott idejében már nyűgösködik a gyermek ezekben a meleg és szoros vánkoskötelékekben, de amíg kicsi és egészen tudatlan, addig nem érzi ennek hátrányos voltát. Hovatóvább egészen kinő a pólyából, szabadabb mozgási lehetősége van és az életben mind szélesebbre tágulnak azok a határok, melyek között el akar és el tud helyezkedni. Lényével már kezd beleilleszkedni a tudatos tényezők világába, és helyet kér a cselekvések küzdőterén. Mi volna más a fejlődés célja, minthogy minden eszközzel a jobbat, a célszerűbbet, az előnyösebbet előhozni az ismeretlenségből és felhasználni az élet jobbat, boldogabbá tevéséhez. Erre kellenek az iskolák, a tanulások és tanítások, hogy minden elért jót és hasznosat, amit az előző nemzedékek kiemeltek az ismeretlenség homályából, azt széthintsék, és ebből kiindulva magasabbra emeljék, tökéletesítsék azt az utánuk következők részére.

Azonban vannak az ismeretlenségből kiemelt értékek között teljesen értéktelen eredmények is, melyet a homályban tapogatózó emberi elme nem tud megkülönböztetni, amíg a próbán keresztül nem ment. Ilyen igen nehéz próbát él ma a Földön az emberiség. Az eszmék harcában sokan elesnek, és sokan felemelkednek,

mert a mérleg serpenyőjének állása mutatja meg, melyik az értékes, melyik az elvetnivaló. Melyik az állandóbb és melyik a rövid életű. Hiába az erőszakos akarás az egyik részről, az áldozat nagysága és tisztasága lehúzza a mérleget. Az értéktelen, üres gyöngyök lesöprennek, és a szemétre dobatnak. A fejletlen példányok, még ha valódiak is, mégis a selejthez számíttatnak. Nem ütik meg a kor előírt mértékét. A szellemiség világossága nem tűri meg a mesterséges homályt, nem lehet és nem szabad a vakoknak kedvezni, csak azért, hogy a látók is vakká váljanak. A természettörvény nem ismer sem irgalmat, sem kegyelmet. Az a szemet-szemért, fogat-fogért tartozik rovatába könyveli el a történések könyvébe azokat az elveket és elgondolásokat, melyeket homályos lelkük zezzugos rejtekéből hoztak fel a világosságra a Földön kis időre azok a létezők, akik nyugtalanító vágyakozásait megvalósítani igyekeznek az isteni törvények ellenére. Az Isten időközönként szabad teret enged az ellentétes akarat megnyilvánulásainak is, csak azért, hogy az eltévelyedett lélekcsoportok ilyen nagyobb világfordulatok előtt megláthassák elveik tarthatatlanságát, és ha már cselekvési alkalmuk nem is lehet többé az „időben”, az örökkévalóságban beláthassák eltévelyedésüket az egy igaz Isten törvényétől.

Ez a nagy leszámolás kezdete, melyben minden bűn elvonul az élet színpadán, és ha nincs is közvetlen összeütközése a megtérés útján haladó emberlelkekkel, de az árnyéka kis időre rávetődik. Ilyen árnyékok azok a kízó és nyugtalanító félelmek, aggodalmak, bizonytalanságok, melyek az igaz emberek lelkén is végigvonulnak. Ilyen nagy és nehéz küzdelmed volt neked ellenfeleiddel, akik álnokságuk miatt megmérettek és könnyűnek találtattak, de ha az ő bűnös lelkükből ilyen sötét és szenvedtető árnyékok rajzolódnak a falra, milyen valósággal fognak ők találkozni a valóság világában?

Az élet lejár, emberek mennek, emberek jönnek, cselekvésük eredményét hordozniuk kell, elviszik magukkal az ismeretlen valóságba, melyet nem hittek. Boldog ember az, akinek poggyászában kevés a bántó és szűrő szerszám. Boldog, aki lerakta békeséges türéssel azokat a próbákat, melyekbe nem a tartozás maradt

fenn részére, hanem cselekvésével a kiengesztelt természettörvény ajándékait viheti magával a kegyelem törvényébe - hidd el gyermekem, ez mindent megér.

Isten veletek.

CSELEKEDETEK ÉS KÖVETKEZMÉNYEIK. A TUDATOS „ÉN” (*)

Névtelen Szellem

1949. november 7.

Már itt vagyok és várlak az Úr Jézus nevében. Igen, ez így van minden, ahogyan te beszéled, de ne feledd el soha egy pillanatra sem, hogy az **Isten az Ó dolgát a kicsinyek, a gyengék és az elhagyottakon keresztül valósítja meg a Földön, mert a nagyok, a hatalmasok, a tudományokkal megtelített emberi jelenségek egyáltalán nem alkalmas eszközök az Úr kezében.**

Ezek mindegyike a maga öntudatos „én”-jében egy olyan erős pillére annak a gondolatnak és törekvésnek, mely a maga helyén ugyan jelent talán valamit, de a mindenség életében nem jelent semmit. Mert a múlandóságra ítélt, időleges dolgoknak pillanatnyi jelenségeit vannak hivatva formába öltöztetni, hogy ezekben a formákban szemlélhesse a lélek az időleges dolgok dicsőségét. Minden múlandó, és egyáltalán nem érdemes a múlandó jelenségek formáiért sok lelkierőt vesztegetni. Azonban mivel az emberi állapot éppen olyan múlandó, így, mint egy álomban, a gyökér nélküli valótlanágban kiélheti magát a lélek hibás részében lapangó törvénytelen vágy és törekvés a földi életben. Ezt a gyökér nélküli valóságot anyagiasítja meg az Istentől messze eltévedt lelkek csoportja mindenben, amit láttok. Ezt a látszatos jót vágyja és irigylő az a lélekcsoport, mely még nem tudott felébredni a valóságra, vagy elvesztette a jogát ahhoz, hogy megközelítse azt. Minden úgy néz ki, mintha valóság volna, csak amikor belekóstol a lélek, akkor érzi meg a csalódás fanyar ízét, mert csak a képzelet színezte olyanná, ami kívánatos előtte. Az emberi lelkek, mint a legyek a mézre, úgy vetik magukat ezekre a távolról olyan kívánatos földi élőnyökre, de azok, akiket már megcsalt a földi világ

tetszetős képe, már óvatosabbak, és vágyaikkal inkább a lélek részére értékesebb és maradandóbb javakat keresik. Hogy ezt megtalálhassák, meg kell tanulni a lemondást, a tűrést és az engedelmességet, hogy ezeket a valódiabb értékeket fel tudják ismerni azokban a nemkívánatos csomagolásokban, melyekért nem hajolnak le a világ fiai és leányai, hanem óvatosan kikerülik, mint céljuk eléréséhez vezető úton a feltartóztató akadályokat.

Ez még a jobbik eset, de a még mélyebbről feltolakodottabb emberlelkek üldözőbe veszik azokat is, akik az élet nemkívánatos részében feltalálták azokat a lelki értékeket, melyekért nem hajolt le senki. Üldözik, és ösztönszerűleg gyűlölik, mert ha nem hisznek is azokban az értékekben, és nem is kívánja azokat, de irigylik azt a békességet és azt a megnyugvást, amit ők nem érezhetnek. Azért jó előre megmondja az Úr, hogy akik az Istenéi, azok e világon üldöztetést és megvetést szenvednek, de ezzel a szenvedéssel elszakadnak a Földtől, a megpróbáltatások helyétől. Megszabadulnak a múlandóságtól, mert a beoltott mennyei természet képessé teszi őket a magasabbrendű élet törvényeibe való beilleszkedésre.

A lélek természetéből kihálnak a törvénytelen vágyak és törekvések, mindenben a valódi értékek kötik le érdeklődését. Tanul és egyben tanít is, hogy szolgáljon vele annak a hatalomnak, akinek akarata folytán ő és az egész teremtettség megérthette és élvezheti az élet gyönyörteljes boldogságát. De amíg a lélek eljut idáig, addig sokat kell szenvedve tapasztalnia, hogy minden, ami nem az igazságból és szeretetből indul ki, és nem követi az igazság és szeretet törvényét, bármilyen hangzatos legyen is az, a továbbfejlődés vonalán zavaros és összekuszált lesz, amíg egy káosszá válva összeomlik: „Minden, amit nem az én Atyám épített”.

Minden szétesésre, megsemmisülésre van ítélve, ami nem Istentől való, így mindazok a hatalmasságok, melyek nem az isteni jót és igazat szolgálják, letűnnek az élet színpadáról, legyenek bármilyen erősségek az ő építményeik, mint a pozdorja, megemésztetnek egy szempillantásnyi idő alatt. Bármilyen messze múltakra tekintenek vissza, csak annyi az ő jövőjük, mint a lekaszált fű és a megszáradt széna jövője, mert a múlandóba vetett reménységet vetették és azt arathatják, amit elvetettek.

Azért gyermekem, nagyobb mindennél az igaz jónak diadalába vetett hit erőssége és az engedelmesség, mely mindenben meghajol az isteni gondviselés bölcs beosztása előtt. Gyermekem az emberi természet kiszámíthatatlan, szépet és jót tud a maga lelkéből felszínre hozni, ha az isteni Lélek megérinti, de minden képzeletet felülmúló gonoszságot és rémekkel teljes kegyetlenséget is ki tud a maga lelkéből termelni, ha elfordul az Istentől, és érzése elvadulnak, és törekvéseivel fékevesztetten fordul az anyagi világ felé, hogy azokat érvényesítse. Mind a két lehetőség ott áll a lélek előtt, de ha ez csak addig volna, amíg ezek kiteljesednek, akkor minden törekvés véges hatású lenne, és minden történésben csak az igazság érvényesülhetne. Azonban ez nem így van!

Ez ellenkezne az Isten mindenhatóságával. Minden múló cselekedetnek következményei vannak, és ezek a következmények ítélk el a cselekedeteket, a cselekedetekben magát az indító erőt és felelős hatalmat: a lelki természetet és annak urát, a szellemet. Senki nem menekülhet el a megtörtént cselekedeteinek következményei elől, és senki nem vállalhatja magára, és senki másra át nem háríthatja, mert nemcsak a cselekvő vagyok „én”, hanem a következmény is „én” vagyok.

Az Isten törvényével összhangban élő „én”-nek folytatása - az isteni jóval és igazzal összekapcsolódott, mind jobban kiteljesedő, szétáradó „én”-ben - a boldogságot élvező én-tudat, mely következményeiben él, alsóbbrendű tudataiból kiemelkedve, anélkül, hogy azok felett uralkodna. A tudatos „én”, mind többet és jobbat, értékesebbet magába foglaló világát kiterjesztve él a hasonlókkal egybeforrt világaival, egyre szaporodó örömök, mint következmények között.

De a következmények zord világában fájdalmak és rettegetések, reménytelenségek, kétségbeesések közepette kénytelen haladni az, akinek lelkéből ezek a cselekedetek népesítették be, vagyis ilyenné teremtették a világot. A tudatos „én” menekülne ezektől, de a saját világát, a saját sorsát magával hurcolja, mert következményei a hasonló tudatok következményeivel egy világgá forrnak egybe, és mint a bilincsbe vert rab, kénytelen a természettörvény rendelkezéseinek engedelmeskedni. - Láthatjátok az emberek

sorsát a kényszerhelyzetekben. Csak a kegyelem oldozhatja meg bilincseit, mikor nehéz rabsága véget ért. Azért higgyetek!

Nincs semmi a vak véletlenre bízva, mindenki felelős tetteiért, nemcsak a szellemek világában, hanem a Földön is. Az ártatlanul elszenvedett minden bántalom nagy oldója és bontója a gonosz elvek és erők hatalmának, erről majd írok, hogy hogyan megy az véghez.

Isten veled.

A „MEGSZÁLLTSÁGI ESET” GYÓGYÍTÁSÁHOZ(*)

Névtelen Szellem

1949. november 8.

Már vártalak az Úr Jézus nevében, nagyon örültem, hogy e jelzést megérezted és felfigyeltél rá. Igen, láttam azt is, és nem akartalak fárasztani, mert úgyis megérezted, hogy erőket vontam el ebben az ügyben. Tehát megnéztem, és a dolgot úgy találtam, ahogyan azt előre jeleztem. Túlfeszített idegcsférájában mindent összehordva találtam. A médiummá fejlesztést nem lehet egyenesen a szellemibb erőkkel kezdeni és - mint ahogyan nagyon sokszor hangoztattam már - **ne gondolja senki, hogy a médiumi munkával előbbre jut, mint a neki kiosztott földi kötelességek teljesítésével.**

És mégis nagyon sokan inkább a kiváltságosnak látszó, nehezebb terheket akarják hordozni, mint a könnyebb és főbb érdemeket juttató egyszerűségben való szolgálatot. Az ember nem ismeri, és nem ismerheti önmagát, mert nem tekinthet vissza a múltba, sem előre a jövőbe, így teljesen tájékozatlan önmaga felől. Azért jobb, ha teljesen Istenre bízva lelki és testi életét, rendeltetését. Inkább féljen kicsit, mint belevesse magát az ismeretlen áramlatokba.

A tanácsom a következő: nincs komoly baj, csak az életszalag van kitágulva kicsit, jobban, mint kellene, de ezt is meg lehet gyógyítani, delejezéssel. Az idegcsférája túl nyitott, mert meg van gyengülve, valami túlfeszített izgalom által. Ellenálló ereje nagyon kevés, akarata gyenge. A delejezőnek teljes erejűnek kellene lennie, és az akarátát kell elsősorban megerősítenie. A saját szellemével kell megértetni azt, hogy nem kell és nem szabad a testi és lelki

erőit átengedni idegen hatalmaknak, legyen ura a testének és lelki erőinek. Azokat a gondolatokat mintegy visszhangképpen hallja csak, mert azok nem idegen akarat hatásai, hanem a saját lelkében képződött vetítések, melyet csakugyan hallott valamikor, de most nincs a környezetében semmi ilyen veszedelem. Tehát most már nem idegen hatás, hanem a saját lelki visszhangja, melyet megerősödött idegerőivel és akaratának ellenálló visszavetésével legyőzhet.

Hiszen a megszálló szellemeket is hatástalanná teheti az ember megfelelő akarakterővel, melyet az Istenben való hit acélozott keménnyé és áthatolhatatlanná. Az ember hasonlíthatatlanul hatalmasabb, mint az alacsonyrendű, tudatlan szellem. — Ha van a virágból még, akkor három nap még jó lenne füstölni és fürödni, de ez, ha akadályba ütközik, akkor csak delejezni, és delejezett vízzel háromszor három kortyot naponta igyon. A delejező egy csendes és sötét helyen delejezze a vizet becsukott szemmel, fel nem nézve, amíg be nem fejezte az imáját azzal a gondolattal, mint ahogyan ő nem lát, mint ember, úgy nem láthatják a szellemek a védelemre szoruló beteget. Üvegphárban három napra valótló delejezzon, amikor készen van, mind a két kezének ujjaival hétszer körülkerítse a poharat, úgy, hogy a tetejét is átfonja vonásaival. Azután takarja le üvegfedővel és sötétkék vagy fekete se-lyemmel zárja el a világosságtól a poharat.

Ezt is háromszor, három napra, egy vagy három napi szünetet kell közbeiktatni. Mindig kevesebbet fog hallani, mert nem is szabad rá figyelni, mert figyelés által erősödik a visszhang. Másfelé való figyelem elvonása, belső akarat erősítés, nem sok és fárasztó imával, kellemes társaság, akivel szívesen van együtt. A szellemekről kevés szó essék előtte. A médiumi erők visszahúzódása és a lélek körülbástyázása lesz az eredmény.

Egyelőre ezeket ajánlom, a belső hallásra nem szabad figyelni sem jóra, sem rosszra, a többit majd ezek után fogom megírni. Most Isten veletek.

BESZÉLGETÉS(*)

Névtelen Szellem
1949. november 14.

Igen, már én vagyok itt az Úr Jézus nevében, gyermekem. Áldott legyen az Úr, az örökkévaló Isten, a mindnyájunk Atyja, aki Őt nekünk és értünk elküldötte. Ki elhagyván égi fényházáját, felkereste a sötét Földön szenvedők világát, és önmagát kínálta fel engesztelő áldozatul az igazság oltárán. Mert nagy az elesettek, a bűnben eltévelyedettek iránt való szánalom az igazságban és szeretetben élők lelkében. Azért az isteni jóságnak és szeretetnek legyen dicséret, dicsőség, hálaadás és magasztalás mindörökké. Ámen.

Már nagyon közel van a te felszabadulásod, és boldog, megenyhült lélekkel fogsz visszaemlékezni küzdelmeid idejére, mert az isteni kegyelem nagy és boldogító választ ad könnyörgéseidre. Megszűnik sok minden, és vele ami fáj és ami bántott, mert az Isten nem hagyja válasz nélkül a szívből elmondott könnyörgéseket, és a megkeseredett szívűeket nem hagyja vigasz nélkül. Ez a vigasztalás nem szavakban és nem csak ígéretekben nyilvánul meg, hanem kegyelmi tényekben, melyeket úgy és olyankor közöl az emberekkel, amikor és ahogyan nem is számít rá. Így ilyen események előtt állsz te is, gyermekem, és meglátod, hogy amitől legjobban féltél, az válik legnagyobb örömödre, de nem szólok erről többet. - Ez minden úgy meglesz, anélkül, hogy neked bele kellene magadat fárasztani, vagy betegíteni. Bízzál az Úr kegyelmében, és Ő megcselekszi a neki arra kiszemelt szolgálja által.

Azért azt mondom, ne aggodalmaskodjál, él az Úr, az igazak Istene, aki elvégzi az Ő akaratát, mind a mennyben, mind a Földön, csak bízzatok, és egyetlen hajszálatok meggörbülése nélkül kivezet a megpróbáltatások tüzéből, az enyhület védelmet nyújtó oázisába. Mert közel van az Úr szabadítása az Őt félőkhöz. Igen, én mindig megnézlek benneteket, de nem szükséges, hogy magamról életjelt adjak.

Most a magatok útravalójából táplálkozzatok, majd eljön az ideje annak is, hogy szóljak. Az is meglesz nemsokára. Úgy nézem, ma már nem érdemes egy annyira komoly munkához fogni, mert az

idegeid ki vannak fáradva. Amennyire lehet és teheted, csak fürdödjél, nem túl melegben, és ha lehet, inkább utána egy jó meleg pakolásban izzadni és lassan lehűlve úgy kimenni a levegőre, az ujjaidat külön valami borogatással kezelni. Vízhajtó teát is lehet, és nem nehéz ételeket enni, inkább gyümölcsöt és tejet, mézet a szívedre, és meleg (nem forró) megnyugtató borogatást, nagyon gyengén, nehogy izgassa az idegeidet. Az más, a lelki lustaság bizonyos vastag fluidoknak a nehezen hajlítható természetében rejlik. Ezek lassú gondolkodásúak és fejletlen lelkeségüket nem ragadta meg az élet mozgékonyasága. Az idegeik erősek és nem érzékenyek, sem lelkileg, sem testileg. Jól hajlíthatók és befolyásolhatók.

De vannak, akik lelkileg nagyon tevékenyek, éberek és vállalkozók, fogékonyak és élénk életet élnek, gondolkoznak, tanulnak mindenből és érzékenyek, finom érzékelő képességükkel meg tudnak különböztetni. Ezek elfáradnak lelkileg és idegileg, komplikációk képződnek, ezek sokszor egyik végletből a másikba esnek, ezeknek kell a pihenés testileg és lelkileg, hogy túlterhelés ne álljon be az idegek harmonikus, feldolgozó munkájában, mert akkor az idegek túltengő munkát végeznek, és az idegerő kifogy, a delezesség kiapad.

Ennek nem szabad beállni, azért kell pihenni, a jó Isten is azért ad pihenő életeteket, hogy a lélek túl ne fáradjon a szenvedésben. Most már én is pihenésre szólítalak fel téged, inkább a következő órára készítsd el, amit gondoltál.

Isten veletek.

ESZTER SZÜLETÉSNAPJÁRA(*)

Névtelen Szellem
1949. december 15.

Már itt vagyok gyermekem az Úr Jézus nevében és veled olvastam a régen leírt kis kezdő munkát. Igen, láttam azt, hogy nagyon sok bölcsesség között igen eltéved az egyszerű lélek, és nagyon messze esik az igazság megértésétől. Minden nagyon jól jött, hidd el nekem, mert ez a néhány év, amit mondjuk fájdalmas érzésekkel töltöttél el, nagyon felemelte a lelkedet. Ezt természetesen

nem helyesen tetted, de a végzetét magával hordja mindenki és senkit nem lehet sem megmenteni tőle, sem pedig erőszakkal eltávolítani a szenvedését okozó következményeket nem lehet, mert a természettörvény igazságának be kell telni.

Mint ahogyan nem lehet megkerülni azokat a vegyi eredményeket, vagy azoknak a létrejöttét nem lehet megakadályozni, melyeket mindenki tud, hogy minek az eredménye, úgy nem lehet a bűnök különböző eredményeitől sem megkímélni senkit, mert mindennek van egy célja, ahová el kell érkeznie.

A számtörvényét minden magában hordja, amikor még nem teljesezik valami be, bárhogyan is akarja valaki, és bárhogyan sieteti is az ember, akkor ott nagyobb okok és nagyobb célok forognak fenn, mint azt a felületesen szemlélő megértheti. A te életedben - bár elég sok nehéz és érthetetlen momentum kapcsolódott egyben össze -, de nem tudod, hogy mennyi és milyen sok oldalra kiterjedő az az erő, amit magaddal hoztál megjavítás céljából.

Természetes, hogy ezen a világon, ami szóhoz jutva, magát kifejti, a maga természetében tud érvényesülni, így azt láthatja mindenki, hogy ki honnan jött. De itt van a választási lehetőség, hogy ki mit választ: a jót vagy a rosszat. Magától értetődik, hogy az első megmozdulásával mindegyik a benne feltorlódott hibák és tévedések szerint választ és ez vetítődik rögtön ki arra, akivel lelki összeköttetése van, akár közvetlenül, akár csak közvetve.

Ez nem mindig személyes és egyéni összeköttetés, hanem elvi és rendeltetési, vagy összesimuló, vagy nagyon szétágazó és egészen ellentétes irányt követő, de mindenesetre a rendeltetésben összetalálkozó céllal, mely újabb választást, ezzel kapcsolatban még mélyebbre való esést, vagy egy emelkedést hozhat létre a különböző természetű és különböző fokozatú, de végeredményben mégis egyirányban haladni akaró lelkeknél. Az útmutató és tájékoztató rendeltetésű szellemeknél ez egészen mintegy velejárója a földi életben, hogy éppen azok dobálják meg kővel, akiknek megmutatta az utat, az irányt, hogy merre haladjanak a tévelygők.

De ez csak a Földön van így, amint a test leválik róluk, és lelkük az első meglepetéseken túlesett, azonnal látják, hogy jótevőjüket

kövezték meg. Ez a nagy megdöbbenés forrongásba hozza a lelkek kétféle természetét, és a végeredmény legtöbbször az lesz, hogy szabaduljanak az önvád mardosásától, önként vállalják a nagy szenvedéseket.

Az természetes, hogy elbuknak ebben is, mert sokszor csúnyán visszavágnak, nem „kenyérrel”, hanem sziklával. Ez, és az ilyen kísérletezések morzsolják le végül is a kiálló, érdes szögleteket a lélekről, amíg a használható munkára megériük. Ne búslakodjál feltettebb elmúlt szenvedéseid miatt, ezek a fájdalmak dús eredményekkel gazdagították meg lelkedet. Azért adta az Úr az ő kegyelmét, hogy azt a türelést és szolgálatra való készséget már a Földön megjutalmazza, melyre tudatosan - mint ember is - vállalkoztál, pedig láttad, hogy az út, melyen haladni kell, mennyire el van hanyagolva, mennyire be van növe a hazugság és megtévesztés kúszónövényeivel.

Milyen sok az alattomosan meghúzódó álnokság, mely csúszómászó kígyóként váratlanul támadja meg a gyanútlanul haladó ember lelkét. A tettetés és képmutatás árca mögött sokszor a gyűlöletből és irigységtől foszforeszkáló szemek tekintete lesi a kedvező alkalmat, hogy mikor árthasson, mikor rombolhassa szét azt az eredményt, amit az áldozati oltárra tett életével és szenvedésével megépített a lélek.

De hiába lesik, hiába töltik megtérésre adott idejüket gonosz szándékaik végrehajtásának igyekezetével, az áldozati oltáron napról-napra elhamvadó élet füstje fehéren, tisztán emelkedik fölfelé a por és hamu világából. Jó illattal tölti meg a lelkek világát, és itt-ott magabaszállás, bűnbánat, felemelkedés, és imádság kíséri útjában az elszálló életet, amellyel az Úr nevének szerzett dicsőséget egy lélek, akinek a Krisztus megvilágosította magát. E mögött a hatalmas vonzás mögött elmaradnak a kúszónövényekkel befutott utak, csúszómászó álnokság, a képmutatók alattomos szándékai. Csak az Úr dicsőségét hirdető hallelujája hangzik mind tisztábban és kivehetőbben egy hazatért lélekkel, akit az Úr még az úton felöltöztet új mennyei ruhába. És új, addig nem ismert, nem látott ékszerekkel ékesít fel, mert az Ővé lett egészen, és oszthatatlanul az áldozati oltáron elhamvadó élet odaadásával.

Ezért gyermekem, érdemes ezt a kis időt az Istenbe vetett bizalommal végigtúrni, és különösen, ha a nap leáldozó sugarai már egy megbékélt és megnyugvó életet vonnak be fénnel, ragyogással, hogy a lelked előkészülhessen arra a nagy találkozásra, amelyen mindenki vár, akik szeretnek, és akiket te szeretted. - Meglátod, nem lesz ok a megbánásra és panaszra. - Ezt azért mondtam meg így, hogy elmúló életed éveit ne panaszosan számláld, születésed napját ne lásd sötéten, hanem világosan lásd a célt, mely felé az Úr indított el ezen a napon, amelyen a Földre születted ...
Isten veled!